

A movie poster for 'Micki Spillain'. The background is dark. In the lower-left, a man in a dark suit is shown from the chest up, holding a handgun. In the lower-right, a woman's legs in high-heeled sandals are visible. The title 'МИКИ СПИЛЕЙН' is written in large, pink, outlined letters across the top. At the bottom, the words 'ТАЙГЪР МЕН' are written in yellow, and '*REAL*' is written in red on the right.

**МИКИ
СПИЛЕЙН**

**ТАЙГЪР
МЕН**

REAL

Мики Спилейн

Кървав изгрев

ПЪРВА ГЛАВА

В ден като днешния – събота, доста хора се женят, и аз бях решил да направя същото. Едва зазоряваше и е направо идиотско да си буден в пас като този, но изобщо не можеш да мигна от разни мисли какво точно ще става през настъпващия ден. Пред очите ми беше Рондин – гола и зовяща, дори и така – дълбоко заспала в леглото си, едва на няколко преки оттук към центъра. Съвсем скоро нямаше да я има и тази нещастна миля разстояние, която ни разделяше.

В главата ми бе вече съчинена категорична оставка, която щях да връча на Мартин Грейди. Определено нямаше да му хареса. Сигурен съм, че би направил всичко, за да ме спре, но сега вече той „не върви“. Времето на пистолетите отминава. Всичко явно отива към разведряване и руснаците вече могат да ме извадят от списък „А“. Които и да са бъдещите мишени, определени от Грейди за мен, вече ще могат да дишат спокойно, защото просто няма да се намери никой друг, достатъчно добър и толкова бърз като мен, че да се справи от всяко положение. Нито пък би се забавлявал колкото аз. Излишна скромност не ме тормози, защото това си е самата истина.

Изобщо – да заминават но дяволите! Сега вече бъдещите ми жертви имат доста по-големи шансове да оцелеят за известно време, но в занаята накрая рано или късно виждат сметката на всеки. Просто отпаднаш от играта във вид на покойник. Представях си какви ще почне да ги мъдри Грейди. Ще ми ги зареди разни за „патриотизъм“. Или ще ми напомни, че никой никога не изчезва от списък „А“. Тип като мене винаги ще бъде жадувана мишена за доста дула, ако не за друго, то поне да послужи за урок на останалите. Когато някой от нас се провали, ние всички усещаме удара върху себе си.

Или пък старият пес ще се пробва с древния номер, взет от висшата психология, да ми внуши, че типове като нас бъркат от разни импулси и оставането в занаята представлява жизнена необходимост, нещо като наркомания за откачалници от специалните служби.

Старият хитрец Грейди може да бъде страшно убедителен, но аз си имам един страхотен аргумент на моя страна – Рондин, а пък тя е безкрайно по-убедителна. Особено за мен!

Грейди, копеле, аз изчезвам! Напускам, изпарявам се! Никакви пистолети повече, никакъв екшън, никакви кървища! Писна ми от

убийства! Измъквам се от джунглата жив и смятам да си остана така много жив и с малко белези от рани. Страшно обичах парите и работата, но сега много повече си падам по нещо друго. Тайгър Мен¹ е приключил вече последния си лов и сега вече името се променя, мястото е различно и се разкрива едно свършено ново бъдеще.

Погребвам верния ми „звяр“, калибър 45-мм, в килера за спомен и тръгвам по общоустановената пътека на спокойния живот...

Видях света и помогнах да се промени. Срещал съм много хора, на някои от които „помогнах“ да бъдат ликвидирани. Но не харесвам това, което съм направил, и затова сега Тайгър Мен се променя. Съжалявам, братче, но така се получава на практика. Така иска и Рондин. Точно това е, което искам и аз.

Телефонът до мен иззвъня остро и пресекиливо, и аз малко неохотно вдигнах слушалката. Все още нямаше седем и не очаквах никакви обаждания. Веднага чух познат глас да казва:

– Тайгър?

– Да?

– Уоли Гибънс. – Гласът звучеше уморено.

– Какви ги вършиш толкова рано? Вие, бродуейските вестникари, никога ли...

– Още не съм си лягал.

– Та затова и мен трябва да разбудиш?! Защо?

– Защо ли? Виж, обади ми се един човек, който казва, че те познава.

Прочел последната история в статията ми и се свърза с мен, за да те открие. Не съм му съобщавал абсолютно нищо. Само казах, че ще видя дали мога да те намеря и ти предам съобщението.

– Знаеш колко типове дават всичко, за да се докопат до мен... – напомних.

– Зная, затова и не съм му казвал нищо повече. А ти познаваш ли някой си Клемънт Флетчър?

Прерових камарата от имена в главата си, но не открих там нищо познато.

– Опиши го.

– Не мога. Беше телефонно обаждане. Първо звънил в офиса ми осем пъти, преди да се свърже с мен и каза, че спешно трябва да те намеря. Между другото, остави телефон. Ако искаш, се обади. –

---

1. Tiger Mann (англ.) – човекът-тигър, „Тигърът“. В книгата името и прозвището на главния герой съвпадат. Това е характерен похват на автора. Бел. ред.

Продиктува ми номера и аз разсеяно го драснах.

– Какво каза той, Уоли?

– Нищо определено. Беше кратък и адски развълнуван от нещо. Тип като него сякаш дъвче слушалката, докато говори. Шепнеше, бързаше и ме закле, че някак си трябва да те открия и да му се обадиш. Нещо просветва ли ти за какво става дума?

Оставих писалката и се изтегнах на леглото.

– И представа нямам, приятел. Никаква. Пък и не ми пука. Ще се обадя, ако нещо е свързано с работата ми, захвърлям го и нека някой друг се заеме с него. Днес се женя...

– Така чух и аз. Успех! Ще ти трябва много...

– Благодаря, а защо?

– Ами, за да си останеш женен... Или може би просто да останеш жив. Откакто научих за теб, направо не искам да съм дори на същата страна на улицата, на която си ти...

– Ще ме сбъркаш! – изсмях се и затворих. Днес е ден, който никой няма да ми развали!

Слънцето се показваше на хоризонта и достигаше прозореца с восъчножълти лъчи. Двадесет етажа по-долу градът се събуждаше за нов живот с родилните мъки на шума, който само боклукчийските камиони могат да вдигат с остро стържене на метал по тротоара – също толкова силен, колкото и грохотът от изпразването на кофите. Малко по – нататък някаква сирена изстена съчувствието си и заглъхна зад стените на Бродуей, и един по един като точки хората заформиха безкрайните нишки, които са артериите на Ню Йорк, събуждайки града за живот. А аз, аз ще се женя! Всичко друго да върви по дяволите!

Клемънт Флетчър.

Имаше нещо познато в това, но не можех да си спомня нито къде, нито кога. Или кой...

Не беше голямо име. Трябваше да е много надолу в списъка, защото в моята работа не можеш да си позволиш лукса да забравяш имена, дори и такива, които не изглеждат важни. Съвсем обикновено име, което обаче звучи познато...

Приятел? Нямам ги толкова много...

Ако е враг, не би се обадил първо. Враговете ми направо убиват. Обаждането не би могло да дойде чрез Мартин Грейди или някой друг от организацията, защото тогава щеше да е свързано с дума – сигнал, посочваща степента на спешност или риска да съм набеязан като мишена. Значи е нещо лично.

Аз все още съм в списък „А“ на руснаците, а никой не може да знае със сигурност как точно ще действат те. От време на време залагат много коварни, крайно опасни капани.

Който и да е казал, че любопитството не води към добро, е дал само част от истината. Ако това бе просто едно име без значение, щеше да е съвсем в дъното на списъка, но то изплува от миналото и ми е достатъчно познато, за да не мога да го оставя.

На свой ред позвъних на Уоли Гибънс, за да провери номера и да го свърже евентуално с адрес, оставих слушалката и изчаках десетина минути, докато той си направи проверката. Обади ми се с адрес в Уест Сайд близо до реката и с „поканата“ да се разкарам.

Един бърз хладен душ прогони съня ми и аз се облякох. Воден още от силата на навика си поставих на рамо и каишката с кобура, затъкнах го в колана и едва сега се спомних какъв ден е днес. Ухилих се, казах да върви по дяволите и почти свалих кобура.

Моят „звяр“ – револвер вече става минало, но преди много често той е оставал най-добрият ми приятел. Не мога да го изоставя така.

Е, добре, стари приятелю, само още веднъж.

Пъхнах го в черната кожа, проверих го с привично движение и слязох долу до щанда за закуски, където изпих чаша кафе. После пред входната врата взех такси. Беше още рано и в ненатовареното движение лесно проверих за евентуално проследяване. Облегнах се удобно на седалката, докато стигнахме купчина стари, кафяви камъни, струпани перпендикулярно на реката и граничещия кей.

Беше третата сграда от моста, който е и главна улица на Уест Сайд. Беше порутена къща със стаи под наем, с изронена площадка от пясъчник и мръсна фасада. На емайлираната метална табелка на вратата се четеше само една дума: *СТАИ*.

Позвъних два пъти, преди една дребна стара жена да дойде до вратата, бършейки устата си с престилка. Две рола тоалетна хартия се подаваха изпод едната ѝ мишница.

– Стая ли търсиш, синко?

Намигнах ѝ.

– Не, един приятел. Клемънт Флетчър. Мислиш ли, че е твърде рано да го събудя?

Очите ѝ бавно се разходиха нагоре-надолу по мен, а после лицето ѝ се покри с бръчиците на широка усмивка.

– Не мислех, че има такива приятели, но вече не можеш да знаеш. Имаше едно момче тук миналата седмица, каза, че съдията Лонг му е

баща, и наистина така беше. Съдията дори дойде тук. Беше истински ад, че е пътувал с кораб, но момчето отново тръгна, вчера. Отпътува с кораба „Мейтланд“ – същият, на който работеше моят човек. Беше старши моряк, наистина беше. Е, добре. Потърси мистър Флетчър горе направо, първата врата.

– Ще го намеря. Благодаря.

Изкачих се по стълбите, чух хазайката да затваря вратата на долния етаж и освободих предпазителя на револвера. Имаше само една врата на долния етаж до стаята на Флетчър. Застанах до нея и се ослушах. Отвътре идваше шум от тихо похъркване. При втория опит ключалката превъртя и аз отворих вратата, пристъпих вътре и затворих след мен.

Мъжът спеше на един фотьойл. Вчерашният брой на „Нюз“ лежеше на коленете, главата му бе заровена на една страна в ужасното мохерно кресло, което беше третия мебел в стаята. Дребен човек, на около петдесет и пет години, в дочен работен комбинезон и разкопчана риза, наскоро подстриган, но неизбръснат.

Устата му бе отворена, дишаше тежко и равно. С всяко похъркване излизаше и меко къркорене, като от несъзнателно задоволство. На шкафчето до леглото имаше шепя пари. Две отгоре бяха стотачки, а останалите – по петдесет.

Застанах пред него. Знаех, че съм го виждал и преди, но все още не можех да си припомня къде.

Когато се уверих, че е „чист“ от оръжие, го сригах в крака, отстъпих крачка назад с насочен към него револвер и загледах процеса на събуждането.

Като ме видя, каза само:

– По дяволите, Тайгър! Аз... Тогава...

Видя дулото на револвера в ръката ми и здраво стисна устни, преглътна и ме загледа.

– Откъде те познавам, Флетчър?

– Тайгър, аз...

– Спокойно, приятел. Без дълги обяснения. Откъде?

Той пусна облегалката на креслото, а очите му не се отделяха от гледката на оръжието. Най-накрая кимна с глава, намери с усилие думи и промълви:

– Панама, човече! Не помниш ли?

– Не.

Той насочи пръст към гърдите си.

– Ти ме измъкна от залива. По дяволите, аз се давех! Ти ме извлече

на пристана и ми спаси задника от онези крадливи копелета. Измъкна ме от ада, заради теб съм жив!

Чак тогава си припомних и прибрах желязото обратно в кобура под самото. Един откачен моряк, който спасих от гроба, където се бе запътил заради пачка банкноти. Пиян го бяха дотъртили и пуснали във водата, тъкмо когато и аз бях на пристана и се мъчех да открия къде Меснър е сложил експлозивите. Показах се достатъчно бърз да направя няколко дупки в местните хора, да го сграбча за врата, точно преди да потъне като камък, с което му съдействах и да изтрезнее светкавично.

Е, какво. Значи сега си имам един „приятел завинаги“, решил да ме черпи едно уиски? Усмихнах му се и протегнах ръка. Той я взе с усмивка, която се разля по цялото му лице.

– Извинявай, че съм забравил, Флеч. – Потупах се по желязото под самото. – Знаеш, в моя бизнес не можеш да поемаш рискове...

– Да. Зная, Тайгър. Мамка му, изкара ми акъла. Изобщо не си падам да ме фиксира калибър като твоя...

– Гибънс ми предаде за обаждането ти. Виж сега, бих искал да си пийнем с теб за доброто старо време, но днес се женя и трябва да съм чистичък и трезвен. Радвам се, че те видях, и ако отново се видим, ще му ударим по няколко питиета, но сега трябва да тръгвам.

– По дяволите, Тайгър. Не ти се обадох за това, – Лицето му внезапно се свъси и той се изхлузи от стола, Погледна ме, отиде до прозореца, дръпна пердетата, за да погледне на улицата, после се обърна.

– Прочетох за теб. Спомних си и името ти.

Кимнах.

– Много хора са чели.

– След Панама на кораба се понесе слух и не знаех кой го е пуснал. Нищо не казах, Тайгър, никога не съм споменавал на когото и да било, че ти беше па пристана и за цялата тази история.

– Благодаря.

Той махна с ръка и направи гримаса.

– Не, не ти се обадох за това. Както ти казах, знаех за теб от това, което се говореше. Смятах, че си някой специален, след като потулиха работата, когато складът се взриви, и след всички онези избити хора! Абсолютно съм убеден, че беше ти! Чух Били Мендес да те описва, но изобщо не съм се обаждал! Нали съм точен?

– Напълно!

Знаех, че някой ме е наблюдавал онази нощ, но никога не узнах кой точно е бил. Тогава забелязах движение иззад балите, но акцията

трябваше да бъде чиста. Приятелят Флетчър никога не узна колко близо е бил до смъртта. Били Мендес умря, преди да успее да подпише показания или да направи категорично разпознаване. Поне със сигурност.

– Тогава защо ми се обади, Флеч?

Той прокара ръка по лицето си, почука зъбите си с нокът, после седна на ръба на леглото. Каза много тихо:

– Просто не зная на кого друг да се обадя. Подхвърлям на полицията, а те се хият като идиоти. Казват, че сам си правя проблеми. Мамка му, направо не знаех какво да правя, докато не прочетох за теб.

– Е, казвай вече в какво точно е проблемът? – попитах.

Той вдигна очи към мен.

– Ще ми се измееш...

– Защо?

– Защото не звучи сериозно.

– Ти все пак ми кажи.

Клемънт Флетчър бе замислил нещо голямо. Във всеки случай – голямо за него. Седя почти минута, докато премисли какво трябва да каже, и каза:

– Спомняш ли си парите, които ми върна?

– Хм... Смътно. Случват ми се маса неща и забравям детайли.

– Спестих още. Работих за тях. В Брюксел намерих този човек.

– Какъв човек? – попитах.

– Както ти казах, Тайгър, исках да отида до Пърдс, извън Вера Круз, където добиват уран. Винаги съм искал да отида там. Уелс и Чоуби ми казаха за урана там и аз исках да видя мястото. Мислиш ли, че искам цял живот само да плавам с корабите? Мислиш ли, че искам да...

– Карай по същество. Погледна ме между пръстите си.

– В Брюксел купих гайгеров брояч.

– За колко?

– Бон и осемстотин в зелено. Отидоха всичките ми пари.

– Чист грабеж. В заложните къщи тук са по 250. Той скочи от стола и отиде до прозореца.

– Значи са ме изработили. Не съм си и помислял... Казаха, че ще ми трябва при отиването в Пърдс. Играя си с него на кораба. Мога да позная „горещи“ места от „студени“.

– Това не е проверка.

Знаех, че има болно място и съжалих за думите си.

– Добре, Флетчър, в какво се състои работата. Трябва да тръгвам.

Не дотичвам просто така при всеки, а и днес е голям ден за мен.

– Съжалявам, Тайгър.

– Забрави!

Той кимна с глава, хвана си ръцете и най-накрая спря продължителното ходене по стаята. Застана с лице към мен.

– Пристигнах с кораб „Мейтланд“, знаеш ли?

– Известно ми е.

– В Германия натовариха три преси. Слизях в трюма с гайгера и той взе да реагира като луд. Проследих и вдигнах капака на огромен контейнер, тези проклетите преси са грамадни. Едната е точно „горещата“ – броячът подскача тъкмо при нея.

– Продължавай.

– Проверих. Сложих знак на опаковката и КАРГО паспорта. За брояча там е „горещо“. В контейнера сигурно има уран!

– В целия грамаден контейнер?

– Не видях.

Въобщо не искаше да ме погледне. Продължи да се взира през прозореца, чудейки се какво ще кажа. Чувстваше се ужасно и не го обвинявах. Казах само:

– Значи ще хвърлим едно око на място.

Това трябваше да е моето „добро дело“ за деня. Реших да го направя като един вид услуга на приятел, който е бил заблуден, и евентуално да облекча нещастieto, когато открие истината. Тогава вече щях да се ожена на спокойствие и да приключа с всичко това веднъж завинаги.

След едно обаждане по телефона и получено обещание за достъп стигнахме мястото. Влязохме в склада и за нула време открихме контейнера, отбелязан от Флетчър, въпреки че бе обграден с повече от тридесет палета оборудване.

Немската фирма „Кайплайтц“ е един от най-сериозните производители на ротационни преси в света и за да се направи дори само една е нужна близо година. Но поради факта, че тези преси могат да правят някои направо фантастични неща, фирмата имаше огромно търсене от почти всички големи издателства в света. За щастие ние в Щатите сме най-големите купувачи. Тази бе предназначена за някъде в столицата.

След като открих капака на огромния контейнер, отвътре се видя огромната машина.

– Ето я и нея. Ротационна преса.

– Цяла, но без оборудването.

Нямаше нищо, на което да не му е тук мястото. Когато поставих

обратно капака и излязохме, погледнах Флетчър:

- Няма начин, Флеч...
- Тайгър... Броячът...
- Ами да погледнем и брояча.
- Разбира се, Тайгър. На кораба е.

Но не беше. Той преобърна целия си багаж и застана само с празната кутия в ръце и възглулав поглед. Беше ясно. Казах:

- Флетчър...
- Виж, Тайгър... Спрях го.

– Приятелю, нямаш нищо. За 1800 долара ти дават само рамката, която не можеш да различиш от истински гайгеров брояч или от радиоскоп, който тиктака от време на време, а ти се хващаш. Погледни нещата в очите. Загубил си парите и за да са сигурни, че няма да се върнеш да си ги търсиш, продавачите наемат някой на борда да ти свие ментето за пет долара, след което си извън играта. Видя ли часовника на пресата?

– Не.

– Има светещ циферблат. Голям циферблат. Той може дяволски да разиграе всеки гайгеров брояч. Хванал си се на това. Просто си се заблудил, приятел?

Той веднага загръ всичко. Можда да изръмжи само едно „мамичката му“, после излязохме к мръднахме да пийнем по кафе.

Срещяхме се след една година и за известно време можехме да си приказваме за мадамите в Панама и за случката там, но сърцето и умът му изобщо не бяха в тези неща. Явно нещастникът страдеше за онези 1800 долара, чиято тъпа загуба го изваждаше от експедицията до Пърдс. Но не можех да му кажа колко всъщност голям късмет е извадил, въпреки малшанса.

По обяд си стиснахме ръцете и ходих цели три дълги преки, преди да намеря такси к се прибера в хотела.

За сватбен ден този наистина започна с твърде тъпа история, но пък аз съм късметлия, не като Флеч.

В четири часа ще да бъда женен и това ще е краят на всичко това!

Качих се горе и започнах да си събирам нещата. Една кожена чанта побра всичко, което носех, а останалото бе в джоба ми. Затворих чантата, вдигнах слушалката, за да извикам момче за багажа ми, така че да слеза долу стилно за последен път, но преди да успея да проговоря, служителката каза:

– Има обаждане за Вас, сър, ще го приемете ли?

Помислих, че е Рондин. Казах:

– Да, моля.

И тогава Мартин Грейди се обади:

– Тайгър, възложена ти е задача. „ПЛАТОН“!

„ПЛАТОН“ е голямата парола: „Убий или ще бъдеш убит“. Цялата структура на Щатите, националната ни сигурност е застрашена от сериозна опасност при подаването на този сигнал, защото алтернативната дума е „ВОЙНА“!

ВТОРА ГЛАВА

Когато почуках, тя отвори вратата и застана там – висока и красива. Зеленият халат, пристегнат с колан, се впиваше в талията ѝ и подчертаваше ханша и бедрата. Отпред бе разтворен така, че кадифената издутина на гърдите ѝ почти не се виждаше и се потапяше в гладкото очертание на стомаха.

Зад нея слънчевата светлина хвърляше потоци злато по кестенявата коса, а устните ѝ се разтвориха в усмивка на чиста любов. Казах:

– Здравей, Рондин.

Всъщност тя не е Рондин. Тя е Едит Кейн, а Рондин е мъртва от дълго време. По-голямата сестра изглеждаше точно като нея сега, преди доста години. Истинската Рондин бе изкривила мисленето си с една от шибаните идеологии, побъркали света. Изпълнявайки задача, се сблъсках с нея в ролята ѝ на агент от разузнаването. Животът ни изправи един срещу друг.

Тогава аз, като OSS агент я проследих във Франция, за да я ликвидирам. Вместо това просто се оплетох в любов. Хълтнах много здраво. Това беше, докато тя ми пусна два куршума, за да спаси собствения си задник, и ме остави да умирам. Дълго след това носех огромна омраза в себе си, заедно с белезите. Но запазих снимката на това красиво лице и това тяло, които никога не можах да забравя. После ги видях отново, дълго след като тя всъщност вече бе мъртва. Но този път срещнах идеалното копие – Едит, по-малката на Рондин. За мен обаче Едит винаги ще бъде Рондин, която бях обичал, а и тя нямаше нищо против. Нея обичах дори повече. Аз почти я бях убил, защото мислех, че тя е Рондин. А сега? Сега аз бих убил вместо нея или заради нея. Заради мен и тя би направила същото.

– Тайгър... – Тя протегна ръка и аз я поех. Устните ѝ бяха нежно, страстно цвете върху моите, горещи и влажни... Пръстите ѝ се впиха в ръцете ми, когато я привлякох към себе си. Ние сякаш се разтопихме в едно голямо, експлозивно чувство.

Но имаше нещо, което не бе наред, и тя го почувства. Отдръпна устните си от моите, облегна се назад в люлката на ръцете ми и ме загледа с питащи очи.

– Скъпи... Какво има? – Гласът ѝ прозвуча леко дрезгаво.

– Да седнем...

Тя проверя ръката си под моята и ние влязохме. Нямаше да бъде лесно. Оставих я първо да ми донесе кафе, изпих половината, докато тя търпеливо чакаше, и едва тогава казах:

– Трябва да отложим сватбата, скъпа...

За миг в очите ѝ се появи болка. Дойде и изчезна, оставяйки нежен, тъжен поглед, в който имаше твърде много разбиране.

– Можеш ли да ми кажеш?

Поклатих глава.

– Не. Съжалявам.

– Но днес...

– ...Щях да си подавам оставката. Но проблемът възникна, преди да успея да го направя. Твърде голям е, за да го подмина, а и няма друг, който да се справи с такава задача.

– Никой?

– Котенце... Това засяга сигурността на страната. А може би и твоята също... Великобритания и САЩ са толкова тясно свързани, че всичко, което засяга едната, засяга и другата. Не мога да остана извън това. Давам ти половината обяснение на работата ми, повече не мога. Имаме код и система правила, ненарушими за нищо на света. Адски съжалявам, бейби, но това стои даже преди теб и се надявам, че можеш да разбереш.

– Не е лесно. – Тя погледна настрани, а на устните ѝ се появи измъчена усмивка. – Наистина не зная какво да кажа.

– Няма нищо за казване. Нека си свърша цялата работа. После ще се върна. И съм твой!

Очите ѝ отново намериха моите. Те бяха кръгли от любопитство.

– Наистина ли?

– И преди съм се справял. Винаги успешно.

– Ще бъде ли... Като последния път? С мен? – Тя остави кафето на масата и скръсти ръце в скута си. – Колко човека уби тогава, Тайгър? Колко пъти ТЕ се опитаха да те убият? Късметът може да е на твоя страна, но законът за залозите и загубите вече не е...

– Рондин...

– Не, Тайгър, нека да ти кажа! Преди в теб имаше студенина. Тя работеше в твой интерес. За теб това бе нещо като защитна преграда. Вече не си същият и сега може да загубиш! Този път може да не се върнеш и през цялото това време аз ще чакам.

Не е лесно да се живее така!

Станах, разтривайки механично кокалчетата на ръцете си. Рядко го

правя, защото рядко се притеснявам.

– Когато всичко свърши, ще съм тук...

– Но може аз да не съм тук...

– Ще те намеря!

– Не това имам предвид. Живях с твърде много неща, прекалено дълго. Мислех, че съм намерила любовта и сигурността, за които винаги съм мечтала, и когато всичко това е подложено на риск, вътрешно ще бъда изцяло пуста, лишена от чувство и надежда, а тогава може да се появи някой друг... Почти имаше... Веднъж...

Не можех да кажа много в отговор. Нито бях в състояние да обясня, а няхах и желание да споря. Не направих нито едно от двете, а това може би беше грешка.

Няма жена на този свят, която да не може да чака, ако иска да чака. А ако не желае... Е, тогава... Казах:

– Колелото вече се върти, бейби. Избери си число от рулетката или не избирай, но аз ще се върна. Някои неща просто не се променят. Аз към едно от тях.

Отправих се към вратата, погледнах я и ѝ намигнах. Лицето ѝ не промени тъжната си усмивка, но аз знаех какво чувства в себе си. И на мен ми се е случвало неведнъж.

Какъв дяволски проклет начин да започнеш сватбения си ден! Тъпа работа!

* * *

Взех си багажа от Честър, хванах такси, регистрирах се в хотел „Кинг Лиополд“ под името Х. Талбът, според инструкциите на Грейди. Изчаках половин час и се обадох в Нюарк Кънтрол, попитах за Върджил Адамс и се свързах с него. Дадох предварително уговорения сигнал и казах:

– Тук е Тайгър Мен. „ПЛАТОН“, номерът е 4-4-9-1. Потвърдете. Идентифициран ли съм?

– Кръстосана проверка. „Темпълтън-2“

– „Дартмут“ – отвърнах.

– Тайгър, Роджър е тук. Познавам ти гласа, но проверихме, за да сме сигурни.

– 2–21 от Стич. Нужна ми е пълна информация. Този път ме хванахте адски ненавреме...

– И Грейди така ми каза. Знаеш ли за кадровия разузнавач Гейбън Мартрел, който премина към нас?

– Четох за него. Добре. Имат го тук. Той е в офиса на IATS². Доста добре са го „покрили“. Здравно го охраняват.

– Защо?

– Той беше шеф на OONA-3 и вероятно е една от най-важните връзки на Интерспай³. Беше единствената замяна и докладът му е направо налудничав. Бил е част от тяхната „Балистична сигурност“, плана „Белтов“, и е тъпкан с имена и места, които могат веднага да ни изстрелят на върха! Би бил невероятен удар!

– Защо?

– Какво друго може да накара човек да смени екипа?

– Нещо такова, като съвест, почтеност... – предположих. – Ето ти две причини.

– Посочи друга.

– Някоя жена.

– Улучи! Сега се захващай за работата.

– Удоволствието е изцяло мое! – заявих аз и тръснах слушалката.

Ето я отново историята на моя живот. Цялата. Една проклета жена и си мъртъв. Или жив. И в двата случая става дума за голяма опасност!

Уоли Гибънс ме взе в седем от ресторант „Блу Рибън“ на 44-а улица. Бяха с Дейв Севърн, политическия представител за вестника му. Преди това бях прочел и изрязал всички статии от по-важните вестници и ги бях разстлал на масата. Всяка една от тях бе официална новина и, изглежда, никой от репортерите нямаше сериозна следа. Надявах се, че поне Севърн може да подхвърли нещо.

Досега бе казано само, че Гейбън Мартрел, голяма фигура в руското разузнаване, е поискал политическо убежище още първия ден при пристигането в страната с руска делегация, упълномощена да преговаря за продължаване на започналото разоръжаване.

След като Уоли ни запозна, пихме по едно и си поръчахме вечеря. Очевидно Уоли беше поразказал на Дейв нещичко за мен, защото той все ме гледаше с натрапчив интерес – малко странно за опитна вестникарска хрътка, минала през какво ли не. Обикновено нищо не може да развълнува или обърка този тип хора. Те умеят да говорят с президенти или убийци, без да показват особен възторг или поне някаква емоция. Но сега Дейв Севърн седеше там с огромно отвращение в погледа и със

---

2. IATS – Една от специализираните служби за сигурност на САЩ. Бел. ред.

3. INTERSFY – Организация за международен шпионаж. Бел. ред.

стегната усмивка на очакване в ъглите на устата. Каза:

– Последния път ти наистина разби всичко, Тайгър!

– Трябваше.

– До вестниците не стигна много. Това означава, че си дръпнал страшно нависоко...

Кимнах, без да кажа нищо.

– Уоли ме осведоми за някои подробности. Много лошо, че не може да се публикува.

– Така е по-добре – отвърнах.

Той отпи от мартинито си и ми се ухили.

– Зная и защо имаш това смахнато име...

– Греша. Моят старец си ми го е дал. Истинско е.

– Все пак звучи идиотско. Джунглата... Сега какво става?

– Гейбън Мартрел. И това е идиотско име. За руснак...

Уоли и Дейв си хвърлиха по един бърз поглед, вече напълно сериозни.

– На хлъзгава почва си – осведоми ме Дейв. – Те здраво го държат и така ще остане. Никой не може да припари до него, освен хората от разузнаването, докато си каже всичко, което ни трябва.

– Е, точно в това е цялата работа, Дейв.

– Какво?

– Представи си, че нещо го въздържа да говори. Той все пак ще може да получи политическо убежище, без да разкрива нищо важно.

– Тайгър, виж... Засега все още нищо не са получили, но има начини нещата да се сглобят. От това, което чувам, от неофициални източници, разбира се, той е твърде склонен да говори.

– Казваш „засега“? Така е. И?

Двамата още веднъж се спогледаха и Дейв се наведе напред на масата.

– Какво искаш да кажеш?

– Името Гейбън Мартрел се появи веднъж преди няколко години. Проверили ли сте?

– Не. В нашите файлове го имаше в списък за официална дейност, общо взето – политика. Но по принцип знаем малко, той винаги е оставал в сянка. Обаче се е придвижил много бързо нагоре, особено в последните пет години, когато руснаците провалиха някои от служителите си на първа линия. При последното „Тихо прочистване“ Мартрел изплува като шеф на спецгрупа OONA-3 и е считан за отговорен за повечето африкански и панамски операции, в които се издънихме. Нищо друго

няма за него в компютрите.

– Значи се налага да поровиш повечко, приятел.

– Ти знаеш нещо, Тайгър. Какво?

– Не зная – признах си, – но си спомням, че името му се е появявало и преди.

Севърн се облегна назад, втренчи се в мен и поклати глава.

– Ако е така, ще открия за какво става дума.

– Добре. Ще поговорим с теб утре.

Донесоха храната и ние хапнахме без много приказки. Уоли Гибънс изглеждаше нервен, очите му търсеха и намираха моите за миг, преди да се втренчи отново в чинията си. Уоли е репортер от Бродуей и отговаря за шоуколоната с клюките за разни артистични „звезди“.

Малко след осем се разделихме. Те взеха такси за към града, а аз тръгнах пеш към Бродуей и завих на юг към улицата с новия офис на Бентли. Там взех асансьора до неговия етаж. Не се тревожех, че няма да го намеря. Той е абсолютен работохолик. Когато работи, времето престава да означава нещо за него.

През войната Ърни бе включен в проекта „Манхатън“. По-късно се захвана с изследователска работа в областта на химията, към водеща петролна компания и остана там, докато Мартин Грейди го откри и използва наистина изключителния му талант на учен. Тлъстата заплата и пълната свобода на действие изкопчиха от него повече, отколкото някой задръстен бюрократ изобщо е допускал за възможно. Винаги при нужда от специални ефекти можеше да се разчита на него за представянето на някое грандиозно „шоу“.

Този път нямаше нужда от особени хитрини. Между огромните активи на Мартин Грейди фигурира и издателска дейност, представена от две видни списания, а аз исках само карта за човек от пресата и някои фотографски съоръжения.

„Издаването“ на такава карта отне на Ърни не повече от пет минути, като ме въоръжи със старички „Лайка“ и „Ролай“, излезли от употреба, но необходими съоръжения. Така Х. Талбът се оказа член на съсловието от „четвъртата власт“. Докато ми предаваше техниката и картата, Ърни каза:

– От Центъра ме предупредиха изрично да ти изготвя всичко много чисто и точно. Нещо голямо ли става?

Свих рамене.

– Засега не зная.

– Мислех, че днес ще се жениш?

– И аз така мислех...

– Значи е нещо голямо, за да се отложи цяла сватба... Разрешено ли ти е да ми светнеш част от работа, за да се задействам и аз в изпреварващо темпо?

– „Платон“, Ърни. Чувал си. Автоматично влизаш в играта.

Той тихо подсвирна.

– Три години от последния път. Кой е?

– Гейбън Мартрел. Руснак от висшия клас шпионаж, над КГБ.

– Очаквах, че от това ще излезе нещо. Странно име за руснак. В какво е цялата работа?

– Засега няма информация. Той е твърде пресен, за да се обработва. Действам по слухове, докато си набележа отправна точка. Преценява се, че по някакъв начин той представлява заплаха за нашата национална сигурност. Трябва да стигнем до същината на проблема. Ще му изтръгнем каквото крие.

– Обаче те го държат доста сигурно на Чърч стрийт. Хърби Беддър каза, че е могъл да получи само предварително подготвените за новините сведения. По дяволите, пишеха за Мартрел много повече, когато той и онази секси скиорка си се шляйкаха като влюбени гълъбчета навсякъде, по време на предишните олимпийски игри.

Спрях да бърникам апарата и се втрених в Ърни:

– Ето откъде зная името му! Дявол да го вземе, имаш страхотна памет!

– Ами, падам си но спорта, интересувам се. Бях на игрите, и да ти кажа, мадамата е много точна отвсякъде!

– Коя е тя?

– Засега не се сещам, Тайгър. Тогава се интересувах повече от ски-те, не от клюки за любовните им истории. Вече остарявам, за да се правя на романтично отнесен...

– Е, имам шанс, че не всички за закоравели като теб...

– Какво?

– Нищо.

Снимката на Мартрел показваше висок, зловат човек с нооплешивяла глава и лице, носещо отпечатък на години обучение и всеотдайност към неговата специфична работа. Около 52-годишен, неженен, дългогодишен функционер, заемал дълго отговорни постове в системата, запазвайки твърде силни позиции, но в сянка, без да афишира личността и дейността си, докато в един момент достига самите върхове на скритата, но реална власт. При руснаците това автоматично му осигурява много

добри позиции, но само ако следва досегашната си линия на поведение.

Но той бе ерген. А като такъв е винаги цел, обикновена мишена, в която се целят доста ясени... Върджил Адамс имаше направо гениално хрумване, когото ми подхвърли тази идея...

* * *

Офисите на IATS са на последния етаж на Карбой Билдинг, на Чърч Стрийт. Сградата е двадесететажна и приютява привидно незначителни правителствени агенции. Всеки отдел от Вашингтон има свой клон тук и въпреки че IATS е главният фактор в района, всеки един офис, в случай че е зает, е предназначен за клон на някоя служба – от отдела за държавни приходи, до военната повинност. Това, по принцип, е хитро подсигуряване на операцията, но ние знаехме всичко. Парите на Мартин Грейди купуваха всяка информация. Както и очаквах, съвсем не бях сам във фойето. Всяка по – голяма телеграфна агенция имаше представител, готов да предава информация. Бъкано бе с водещи личности от местната преса, готови за всяка пукнатина в стената от мълчание, издигната около Мартрел.

Двама изтормозени служители на IATS бяха заети да обясняват на новопристигналите журналисти. Преповтаряха вече разпространените новини или нови версии на същите, и уверяваха, че много скоро правителството ще предаде най-новата информация за обществеността. Затова призоваваха за търпение. Но само „дразнеха лъва“. Всеки репортер е нетърпелив, особено ако се отнася до горещи новини за „хита на деня“ и на два пъти за 30 минути охраната отвеждаше по някой, направил опит да се добере до последния етаж.

Най-накрая просто числеността на хората утежни ситуацията безкрайно много.

Три телевизионни камери стояха работещи, половината от хората носеха включени микрофони. Всяка секунда някой предаваше репортаж от събитието.

Ако бяха разрешили поне някакви интервюта, всичко щеше да се успокои след първоначалния изблик на възбуда, но прикриваните новини стават големи новини именно поради явното прикриване. Присъствието на няколко сенатори, долетели междувреме от Вашингтон, само усложни допълнително обстановката.

Пазеха Мартрел толкова старателно не защото той говореше, а защото не желаше да говори.

Двадесет минути след полунощ съобщиха, че всеки, упълномощен

от пресата, ще бъде допуснат в заседателната зала на третия етаж за пресконференция с Гейбън Мартрел и негови правителствени защитници. Нарочно се набутах в средата на тълпата, задръстваща асансьора, така че, когато пълномощията на хората от пресата започнат да се представят и проучват от двамата бодигардове, моите да не бъдат разгледани особено внимателно.

Стана точно както го бях намислил. Тълпата побеснели репортери ме отнесе навътре, след като ми връчиха бял пропуск с надпис „Трети етаж, само за стая 26“. Там всеки пропуск бе проверен отново и ни пунаха вътре. Аз, както и другите, се борех яростно за място на първия ред, но се оставих да бъда изтикан в средата на тълпата. Насочих апарата си Ролай към микрофоните, сякаш се подготвям за снимки, но всъщност го използвах да прикривам донякъде лицето си.

Половин час след полунощ, Хал Рандолф и половин дузина други влязоха, оградиха отвсякъде високия човек в черен костюм с чуждестранна кройка, и се промъкнаха до микрофоните. Рандолф е сравнително неизвестен шеф на IATS и преди да ме забележи, аз вдигнах фотоапарата като другите и засвятках със светкавицата възможно най-интензивно. Ясно бе, че трудно ще ме забележи сред несекващите ослепителни проблясъци и прожекторите.

Преди време си бяхме имали работа. Той просто страшно желаше да разбие нашата организация на милион парченца. Лично мразеше най-много именно Мартин Грейди, после мен, а след това и цялата група. Е, да върви по дяволите! Нашата самостоятелност и възможности дразнеха всички. Навсякъде по света отношенията между службите за сигурност са най-несигурното нещо. Човекът пред мен включи малък прожектор за видеокамерата си и за момент останах по-спокоен за евентуално засичане.

Но за кратко. Направиха цялото шоу просто за да по-задоволят вълчия апетит на репортерите за сензации и снимки, и да ги разкарат след това по-лесно по дяволите. Говорител на агенцията прочете подготвеното изявление, пълно с клишета, че мистър Гейбън Мартрел поиска политическо убежище в нашата страна, защото е разочарован и отворен от начина, по който свръхсилите превръщат света в бойно поле, но и че дълбоко вярва в американската демокрация – ключ за световния мир. Ако неговото оттегляне можело да подпомогне запазването на този мир, той възнамерявал да се оттегли някъде като частно лице и да заеме преподавателско място в някой университет, ако му се предостави такава възможност.

Наблюдавах Мартрел, докато четяха изявлението. Той безкрайно отдавна се бе научил да крие чувствата си и запазваше каменно, непроницаемо изражение на лицето си. Само на няколко пъти пусна лека усмивчица и едва доловимо кимна в потвърждение на четеното, но все пак очите му го издаваха малко. Очи, пълни с тревога. Тази тревога е трупана много дълго време, въпреки годините на практика и рутината, защото страхът е нещо, с което не може да с свикне лесно. Той оглеждаше залата, съзнателно опитвайки се да внуши, че е спокоен, но мен не можеше да заблуди. Мартрел търсеше нещо. Нормално е, не можех да го обвинявам. Той се бе превърнал в заплаха за руснаците. За първи път след преминаването си към нас бе „на открито“ и някой можеше да го изненада.

Не си правеше илюзии, че няма да има сериозно подготвени опити да го извадят от играта на всяка цена, преди да е проговорил. С маска на невъзмутимост той търсеше признаците на опасност. Въпреки че не можеше да ме види лесно, знаех, че вече ме е забелязал. Той самият е вършил подобна работа преди и знаеше перфектно всички трикове в занаята. Засече не толкова лицето ми, колкото позицията ми зад прикритието на ярката светлина. Отначало погледът му премина през мен, после се върна и задържа.

Разчитах на това, че вниманието на Рандолф ще бъде приспано за момент и нарочно пристъпих встрани с вид на раздразнен от човека пред мен. Вдигнах апарата за снимка. Движението, изглежда, удовлетвори Мартрел, защото той насочи погледа си към други части на залата.

След прочитането на изявлението Рандолф позволи няколко въпроса към Мартрел и той отговори с дълбок глас и почти недоловим руски акцент. Въпросите бяха от политически характер, внимателно изразен, защото репортерите знаеха колко бързо може да се преиначи всичко, ако излязат от контрол, а отговорите на Мартрел бяха също толкова внимателни и премислени, както и въпросите.

През това време успях да се приближа с промъкване през фотографите почти до Мартрел. Рандолф обяви пресконференцията за закрыта и веднага се чуха тревожни, гневни гласове. Вдигна се врява, която отне достатъчно време. Казах приглушено, но достатъчно високо, за да ме чуе Мартрел:

– Намери ли я вече?

Само за част от секундата цялото му лице застина. Очите му се впиха като змии в лицето ми, а на неговото се появи страхът в пълната си цялост, преди да изчезне, рутинирано прикрит, зад полузатворените клепачи. Двата се наблюдавахме напрегнато. После, колкото може

по-непринудено, вдигнах апарата си, направих му снимка, кимнах, усмихнах се и се смесих назад в тълпата.

Върджил Адамс бе прав.

Жена. Това е проблемът.

Много от хората слязоха долу заедно, така че отново се изгубих в навалицата и когато стигнах улицата, извървях няколко пресечки, хванах маршрутно такси и се зърнах в хотела.

Въпреки късния час вдигнах телефона, набрах номера на Рондин и го оставих да звъни цели две минути, преди да се уверя, че тя не е къщи.

Дявол да го вземе, но можех да я виня! Не може да разбиеш сватбения ден на една жена и да очакваш тя да го приеме...

* * *

За закуска в осем срещнах Дейв Севърн в един ресторант на Бродуей. Лицето му бе набръчкано от умора и изглеждаше, сякаш не е лягал цялата нощ. Започнах направо:

– Как е името й, Дейв?

Той извади от джоба си сгънат лист манилова хартия, осем на десет, и ми го подаде.

– Хитрееш, Тайгър. Вътре е. Тя е Соня Девъл, руска национална състезателка, отказала се от спорта веднага след последните олимпийски игри. Да ти разкажа ли накратко сега?

– Давай сбито. После ще минем на подробностите.

Дейв каза:

– Явно тя и Мартрел са ходели около година. Той е присъствал на игрите и е правил представянето на отбора им. Тя взела два сребърни медала и представлявала образец на изцяло отдадена, според техните критерии, светла личност. Партиен член, ръководела отделна група студенти в института Ленин и всякакви такива неща. Те трябва да са мислели, че тя е „А-1“, защото не са я охранявали като останалите. Вечерта на прощалната вечеря за участниците тя просто изчезва, появява се в Лондон, търси посолството ни и долита пак в Щатите. Получава политическо убежище. За известно време е ски-инструктор в някои от големите курорти в Ню Ингленд, после в Сън Вали и дори в Аспен, а след това изчезва от полезрението. Междувременно Мартрел го „вкарват в ада“ шефовете му оттатък. След това се мъчил да върне загубените си, заради връзките с нея, позиции. В плика има нейна снимка. Погледни я. Наистина си я бива. От най-опасната порода за една жена – хем хубава,

хем умна...

Отворих плика и измъкнах серия лъскави снимки. Някои бяха от олимпийските игри, други – от момента на оставането ѝ тук. Безспорно много хубава мадама. И определено нямаше нищо общо с яките мъжка рани от спорта. Пепеляворусата ѝ коса падаше красиво около усмихнато, свежо лице, а тялото ѝ бе здраво и класически сложено. Дебелите европейски дрехи не пречеха да изпъкне гордата осанка на тяло в идеално физическо състояние. Стегнати и високи гърди, крака с оформена мускулатура, която и художник трудно би възпроизвел.

– Къде е сега?

Дейв сви рамене и измъкна цигара от пакета си.

– Хвана ме натясно. Просто изчезнала. Никоой не е чувал за нея след почти две години престой у нас. Подпалих телефоните, за да открия нещо за нея, но абсолютно никакъв резултат!

– Все трябва да има начин.

– Разбира се – отвърна той. – Нещо ще изскочи отнякъде. – Спря за миг. – Ами ти, приятел?

– Почти съм убеден, че Мартрел е духнал на Запад единствено за да намери тази жена...

– Глупости! Професионалист като него – заради жена?

– Засега е само предположение.

– Но точно сега той е „под прицел“ и ти го знаеш. И тъкмо в този миг животът му не струва и пукната пара, така че какво ще правиш, ако наистина я намериш? Адски добре ти е ясно, че за онези идиоти от големите разузнавателни централи промени в света не са настъпвали, няма и да има, защото и земята да се разцепи, те са си с все същите промити мозъци, гладки като билиардни топки! А за човек като Мартрел, професионалист със стоманен характер, и всички леки мадами да му събереш закуп, не би захвърлил всичко, за да им се порадва на чаровете. Той залага само на една и то знаейки, че това почти сигурно ще му коства главата. Ако случаят е такъв, той отдавна щеше да го направи.

Пъхнах плика в джоба си.

– Дай да видим нещата отвсякъде. Всички варианти. Никога не можеш да знаеш какво ще излезе.

– Съгласен съм. Приемам каквото и да е. Уоли ме насочи към теб, така че няма да се изненадам, ако предложиш нещо съвсем шуро... Абе, както и да е, твоят некролог ще бъде голямо четиво...

– Точно така ми харесва – отвърнах. – Доверие. Ще използваш ли пикантната новина за Мартрел и тази Соня?

Дейв изгаси цигарата и взе кафето си.

– Ще направя както всеки друг – няма да се набърквам. Думата има всеки издател, докато Мартрел бъде обработен и проговори. Положението е много опасно, за да се бъркам. А освен това аз лично не виждам връзката.

– Нали си спомняш какво направи Адам за Ева – подсетих го.

– О, да! – получих бърз отговор. – А ти виж какво направи Далила със Самсон...

Ухилих се в отговор на ехидното му подмятане, оставих пет долара и му казах, че ще поддържам връзка. Усещах погледа му на гърба си, докато стигнах вратата.

В три часа се срещнах с тримата, които Нюарк Кънтрол ми бе определил по моята молба. Хукър и Джеймс бяха средно високи, към четиридесетте и двамата можеха да се загубят в „навалица“ само от двама човека... Доста отдавна Хукър беше вече веднъж с мен в онази история за Дженерал Пасифик, преди още да съм чувал за Джеймс.

Третият човек беше момиче – същество, подобно на мишка, наречено Ан Лайтър, която Върджил Адамс ми препоръча лично. Връчих на тримата по една малоформатна снимка на Гейбън Мартрел, дадох им основните инструкции за наблюдение на сградата и наредих да открият къде пребивава той, когато от IATS не го разпитват.

Те вече бяха запознати със случая, така че нямаше какво повече да им казвам. Можеха директно да се свързват с мен в хотел „Кинг Лиополд“ или да ми прехвърлят информация чрез Нюарк. Всеки от хората ми бе снабден с достатъчно пари, за да „купи“ всяка нужна информация, независимо от цената. Щяха да останат на мое разположение, докато ми трябват.

Когато си тръгнах, намерих телефон, дадох поръчка с кредитна карта до агенцията „Реймънд Уотс“, в Лос Анжелос – експерти, много добри в издирване на изчезнали хора, и поради това – упълномощени да работят с нас. Намерих самия Рей и му казах, че последният известен адрес на Соня Девъл е в Сън Вали. Обеща да провери случая лично и аз затворих.

Ако IATS или някоя друга от федералните служби се насочеше към връзката, и те щяха да я търсят. Разчитах на това, че ще се хванат за политическия аспект на бягството, осъществено от Гейбън Мартрел, преди да се сетят да се зароят в нещо друго, лични.

Трябваше да се обадя още на някого.

Набрах Рондин, но вместо нея ми отговори прислужничка. Заяви,

че мис Кейн е излязла и не знае кога ще се върне. Благодарих, затворих и после хванах такси, което да ме откара до хотела.

Всички следобедни вестници пишеха за Мартрел, а телевизионните новини показваха картина от пресконференцията. Два от вестниците имаха уводни статии за случая, като всеки наблягаше на същата тема от почти всички новини. Гейбън Мартрел бил човек, който най-накрая се осъзнал политически. В известен смисъл наподобявал някогашните ранни заселници, неиздържали на политическото потисничество в Европа, и мигрирали тук при новооткритата свобода. Банална тема, винаги успоредна със съмнения във всеки трезвомислещ, че „прелетните птички“ от Изтока, които така зачестиха при отварянето на границите, просто идват, за да си похапнат добре при нас. Ясно се казваше, че Мартрел е пълен със секретна информация и че след време ние ще сме в печелившата позиция, облагодетелствани от всичките му знания. Само за няма и една нощ избягалият руснак с неруско име се бе превърнал едва ли не в нов американски герой.

Страхотно! Трябва вече да съм свикнал, но продължавам да се дивя на уменията да се изприказват тонове приказки, без всъщност да се каже нещо смислено. Поне едно проклето нещо! Но и това е начин да се препитават хората. Усещах обаче най-важното за Мартрел – той още не е проговорил. Е, нещичко е подхвърлил, само трохи, колкото да задоволи поне наивниците. Но ако той щеше да прави разкрития, те щяха да са за „нещо“ в замяна. Мислех, че каквото и да знае, най-вероятно ще го използва като... „лост“. Защото той или играе адски хитро, пак в полза на руснаците, или си иска жената. Кратко и ясно.

Иначе денят бе спокоен, съдейки по останалите новини в пресата. Задръствания на 39-улица с трима ранени, неразпознат труп в реката и транспортен самолет, задържан над летище „Ла Гуардия“, заради повреда във въздуха. Вестниците умоляваха хората да стоят по-далеч от летището, до изясняване на случая. В случай на безизходица самолетите все пак могат да се приземяват и по корем...

Сигурно в този момент към „Ла Гуардия“ от всички страни се стичаха огромни потоци коли и хора. Нищо друго не може да бъде толкова вълнуващо, както това със самолета.

Успях някак си да позадремя, но се събудих от острия звън на телефона до главата ми. Ан Лайтър се представи от фойето на хотела и каза, че иска да ме види. Посочих ѝ номера на стаята. Загасих лампата, отворих вратата няколко инча и отстъпих с 45-милиметровия в ръка, изчаквайки.

Тя бе наясно. Почука само веднъж, влезе с двете си ръце, протегна-ти напред, застана за момент, после затвори вратата и заключи. Все още не ме беше видяла, но знаеше какво правя.

Опипом намери ключа на лампата, запали и се усмихна, когато ме видя да прибирам оръжието в кобура. Седна на големия фотьойл:

– Предпазлив си...

– Загубих няколко приятели, защото те не бяха.

Невероятно! От последния път, когато я видях, бе загубила „мишата“ си външност. Наистина, Върджил Адамс ми спомена, че тя може невероятно да се преобразява според случая, но чак толкова нещо наистина не очаквах. Спуснатата ѝ коса падате свободно и красиво очертаваше лицето. С помощта на лек грим тук-там чертите ѝ бяха променени почти неузнаваемо. И то – определено към много хубаво. Палтото от предишния път криеше тяло, на което се полага да украсява Ривьерата по „би“ или „моно“ кини. Сегашната ѝ дреха само подчертаваше великолепните форми. Усмихнах ѝ се одобрително, мъчейки се да не гледам краката ѝ, и кацнах на ръба на леглото.

– До какво се добра? – попитах направо.

Не ползваше нищо записано. Точно по правилата. Никой от професията не си позволява този лукс, освен ако е кръгъл идиот.

– Хукър ги е видял да излизат от друга сграда. Очевидно са свързани някак. Джеймс ги е проследил до Чембърлейн Хаус.

– Как го е направил?

– С едно от нашите таксита. Със свалена табела.

– Добре.

– След това ми се обади. Отидох там, представих се за камериерка. Гейбън Мартрел не е регистриран, но заема стая в североизточния ъгъл на деветия етаж, който постоянно се държи от компания „Делта Феникс“. Проверих ги. Фирмата минава за законна. Имат офиси навсякъде на Юг и Запад, четири големи предприятия, дори регистрирано лоби в Вашингтон. Движат много сериозни контракти с правителството за аеро и космическо оборудване.

Кимнах и обмислих. Добре са го реализирали.

– Колко човека са с него?

– Двама в стаята и един в асансьора. Той е агент, когото разпознах, занимаваше се с наркотици от Департамента по финансите.

– Значи той все още е един от тях?

– Дори едната от камериерките на етажa е въоръжена. Убедена съм, че е поставена сега.

– Нещо друго?

– Край на доклада – заяви тя и кръстоса крака. – Какво искаш да правя сега?

– Дръж връзка с Нюарк Кънтрол. От тук нататък е моя работа. Ще намеря Върджил и ще ви освободя – теб и другите. Съмнявам се дали ще ми потрябват пак, но никога не се знае...

Очите ѝ просветнаха с дълбок, пронизващ нюанс на зеленото. Тя ме погледна косо, а усмивката ѝ заигра закачливо в ъгълчетата на устата.

– Върджил каза, че може да съм ти нужна и сега...

– За какво?

– Днес не трябваше ли вече да си младоженец?

– Да, по дяволите.

– Ако ергенското ти положение те притеснява след цялото това очакване на момента, и ако ще окаже влияние на работата ти, аз мога да попълня някои липси. Едно отпускане на напрежението в интерес на работата... Даже много добре ще се справя, трябва да знаеш. По-добре от повечето... младоженки.

Не можах да не се разсмея. Та тя изобщо не се шегуваше!

– Е, със сигурност може да се заяви след това, че Мартин Грейди е много добър към наемните си служители, но предай, че не страдам чак толкова. Не съм страдал и сега не смятам да почвам.

Тя се нацупи.

– А аз си мислех, че ще намеря един истински тигър... Изгладнял...

– Някой ден може би, но не сега. Не си падам по секс, правен по служебно задължение.

– Може да се окаже много забавно. Последен шанс?

– Само засега е последен шанс. Ако те искам, ще те взема.

– О'кей, Тайгър Мен! – каза тя. – Ще очаквам да видя тъмните ти ивици на тигър някой ден...

– Ще се появят ясни и ярки – казах ѝ, докато си тръгваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Валеше. Проклятие, изглежда, че в Ню Йорк винаги вали. Не силно, просто леко пръска, но е неприятно, ако не си подготвен. Но поне задържа хората да не плъзнат по улиците. Когато вали, можеш да вървиш до Бродуей дори и там, където обикновено тълпата се събира пред Метропол и задръства уличното движение. Сега там имаше само няколко идиоти. Вътре гърмеше страхотен трясък при барабаните и един, който си е издухал акъла преди десетина години, сега надуваше тромпет. Но не тези места ми трябваше да видя. Няколко сгради по-надолу, на половин пресечка е Чембърлейн Хаус, а там горе в сградата бе човекът, който наистина исках да видя.

Има едно изключително преимущество, работещо за нашата организация. Въпреки че е формално цивилна, тя е съставена от професионалисти и сме толкова здраво финансирани, че няма нещо, което да не можем да купим. Никой не може да даде повече пари от нас и изобщо няма проблем, с който да не можем да се справим. Когато Мартин Грейди основал организацията, е било от чист патриотизъм и дълбоко отвращение от начина, по който упълномощените служби са били принудени да действат – спъвани от политическа нерешителност, лична алчност и абсолютна глупост. Но ние сме най-големите – от суперкласа! Ако някой не направи нещо да запази организацията каквато е, Съединените щати ще се окажат изпохапани и сдвъкани на парченца от ония с железните ръце оттатък – единствени в света от нашия клас и калибър.

И в този случай използвах магията на парите, за да получа каквото ми трябва.

Оскар Макдауъл работеше на звънците в стар, известен хотел, и имаше връзки по целия град. Вършил е някои нещица за нас и по-рано; знае как да действа и с пари в ръка да купи услуги. Разполагах с каквото ми е нужно за по-малко от час – достъп до стая на деветия етаж, чийто наемател е на театър и не се очаква да се върне преди полунощ. Аз и Ърни Бенгли направихме дубликат на резервния ключ и върнахме оригинала на момчето, обслужващо стаите.

Когато стигнах до Чембърлейн Хаус, бързо забелязах агента, обслужващ асансьора, както го бе засякла и Ан Лайтър. Изчаках, докато той започна да се качва, и влязох в следващия асансьор. Слязох на деветия етаж, свих наляво към 937 стая и този път имах късмет. Вече до

стаята сложих ключа, влязох и заключих вратата зад себе си. Часовникът показваше 10:25. Точно след двадесет минути операцията трябваше да започне.

Нюарк Кънтрол винаги разполага с двама души с разрешителни за оръжие, в постоянна готовност за отвличане на нечие внимание. В случая бяха нужни за разсейване на охраната в хотела. Още във фойето те ангажираха вниманието на човека от асансьора. Предизвиках малък безпорядък в стаята като повод да извикам камериерката, седнах и пузнах високо телевизора.

Трябваша й цели шест минути, за да се домъкне, и то с явно нежелание. Прекалено бавно за персонал на хотел. И с прекалено явна издутина на талията, която дори нарочно широката униформа не можеше да прикрие напълно. За жена от спецслужбите бе зле подготвена. Твърде явно бе нетърпението й да се върне към преките задължения, но бързането всъщност я забави повече.

Точно преди единадесет без четвърт се обадих долу, попитах дали барът работи и след положителния отговор съгнах вестника, хвърлих пет долара на масата за камериерката и, без тя да види лицето ми, отидох до вратата. С отварянето зърнах отдалечаващите се гърбове на двама мутрести бабаити, забързани към асансьора с извадени пистолети в ръце.

Следващите две минути се оказаха най-дългите тази нощ. Ако бе твърде скоро, Мартрел щеше да заподозре нещо. Ако бе прекалено късно, двете мутри от охраната щяха да се домъкнат. Прецених паузата и почухах на вратата. Дочух стъпките му да прекосяват стаята и след изтраването на ключалката аз просто не му дадох никакъв шанс да тръшне вратата в лицето ми. Бутнах я рязко и блъснах Мартрел назад. Ръката ми бе декорирана с насочено към корема му оръжие.

– Здравей, Мартрел – казах дружелюбно.

Той ме позна. О, той е страхотен профи в нашия занаят, в който да помниш лица е част от закона на оцеляването. Това умееше прекрасно. За секунда лицето му застина, сетне се мярна неясен страх, просто не разбираше какво става...

– Ти си от...

– Не съм от вашите. Не казвай нищо излишно!

– Тогава какво?

– Проговори ли?

– Не мисля...

– И другите не мислят – отсякох. – Засега те не знаят какво точно

искаш.

– Кой си ти?! – изпитваният страх засили акцента му.

– Частно лице с особени задължения. Разбирам, че имаш информация, която може да неутрализира противопоставянето на свръхсилите. Дошъл си да търсиш условия...

– Не съм искал никакви условия! – очите му се стрелнаха към вратата.

Поклатих глава.

– Да кажем, че те разбирам, Мартрел. Занимавал съм се с вашите хора почти през целия си живот. Сега си тук, но това не означава, че вече не обичаш родината си със същата любов, както е било досега. Ти си руски човек и това е непроменимо като самата природа. Ако изборът можеше да бъде твой, ти би останал там, дори и да ненавиждаш философиите им. Измъкнал си се оттам, но нямаш нищо общо с абсолютните долни предатели. Надяваш се на политическо убежище и време, за да осъществиш личната си цел...

Очите му се присвиха леко и ми хвърлиха поглед – пряк и обвиняващ.

– И каква е тази моя лична цел?

– Да, сещаш се, открих Соня Девъл. Жената, която обичаш...

Видях как по челото му избиха капчици пот и очите му се отклониха от моите.

– Точно тя е целта. Мишената. ТЕ ще тръгнат по дирите ѝ и ще те притиснат. Това е част от процедурата им и ти го знаеш дяволски добре.

– И какво да правя в такъв случай?

– Говори! Кажим им всичко, което искат да знаят!

Той здраво стисна ръцете си и ги залюля безцелно.

Внезапно ми обърна гръб и тръгна към прозореца.

– Не мога да направя това! Отказвам. Поисках политическо убежище и то ми е дадено. Не искат нищо друго от мен!

– Значи искаш ТЯ да умре?!

Мартрел рязко се обърна. Лицето му лъщеше от пот.

– Не! Разбира се, че не! Няма причина тя да...

– Тогава ти си мишената, Мартрел. Докато не проговориш, ти ще си голямата, хубава мишена, в която твоите ще се целят през цялото време. Ако проговориш – няма да имаш никакво стойност, може би само като пример за назидание, а не съмнявам, че биха рискували да изгубят един добър убиец, за да се занимават с теб. Но точно сега имаш избор и... любов към твоята глупава страна, да върви по дяволите, един

политик я нарече Горна Волта с ядрени ракети; или любовта на Соня Девъл – това имаш. Някъде по средата ще изгубиш и двете.

Това, изглежда, го сломи. Дойде озадачаващо бързо за такова тежко решение. Той се строполи на един стол и покри лицето си с ръце. После вдигна очи и каза:

– Аз... Не мога... Не мога да говоря.

– Къде е тя, Мартрел?

Поклати глава с празен, мъртъв поглед:

– Не зная.

– Ако разберат, че ти искаш жената, тя ще умре. Ще я държат, докато ти се откриеш целия, удобен за един-единствен изстрел, и ще го получиш.

Той вдигна поглед и облиза устните си.

– Ако само можех да съм сигурен, че тя е в безопасност...

– Нашите служби могат да я намерят.

– Не бъди наивен. Дори и те са под наблюдение... Трябва отдавна вече да сте разбрали, че имаме много агенти сред вас. А разберат ли федералните служби, ще знаят и колегите от татък...

– Напълно ми е ясно, Мартрел.

– Обаче ти не си един от тях...

Погледнах часовника си. Имах още тридесет секунди.

– Ако тя е в безопасност, ще говориш ли?

Той погледна първо мен, после револвера в ръката ми, който нито за миг не се бе отклонявал от средата на тялото му, и накрая кимна.

– Ако е в безопасност...

Заобиколих го, както си седеше там, и преди да разбере какво му мисля, го чукнах „дружески“ с дръжката на револвера по онова деликатно място зад ухото. Това го „приспа“ за известно време. Прибрах „звяра“ и се изнизих през аварийния изход. Два етажа по-долу викнах асансьора.

Във фойето още не бе приключило театралното етюдаче на моите хора от Нюарк Кънтрол, като в суматохата се бяха намесили и двама униформени от полицията. Въобще не ме забелязаха. Взех такси и се прибрах в хотела.

Завъртях на Рондин, но отново никакъв отговор.

„Значи всичко свърши... Добре.“

Да върви по дяволите! Всъщност това и преди съм го казвал...

Без да си правя труда да се събличам, се излегнах на леглото, затворих очи и се замислих за утре. „Платон“, каза Мартин Грейди. Паролата

със смъртоносно значение...

Той има информация, важна, но не и крайния отговор, който трябва да намеря аз. Ако не успеем да го открием, червеното копче може да бъде натиснато или някъде, където се води малка война, ще бъде взривено нещо голямо. После ще се случи някъде другаде, докато целият свят стане една огромна разтопена атомна маса. Нещо, което знае ЕДИН ЧОВЕК, може да предотврати всичко това или поне малко да го отложи. А най-малкото – да предостави по – добри шансове на страната ми.

Едва чух първото почукване. При второто вече бях до вратата с револвер в ръка. Отключих и пристъпих встрани, готов да стрелям, ако картинката не ми хареса. Едва сега казах:

– Влез.

Вратата се отвори и от лампата в коридора видях кой е, затворих вратата, заключих я и прибрах оръжието.

– Здравей, кукло – поздравих Рондин.

Тя бе видяла револвера. Също и изражението на лицето ми при неясната светлина. В очите ѝ се четеше явно стъписване.

– Тайгър...

Не я оставих да довърши.

– Как ме намери тук?

Тя влезе в стаята с уморена усмивка.

– Дреболия – прекалено старателен служител на рецепцията. Знаеше не само кога излизаш и влизаш, но и че на два пъти си се опитвал да ми се обадиш. Просто каза, че ме е търсил някой си мистър Талбът от хотел „Кинг Лиополд“ и дали не бих искала да се обадя.

– Такива дреболии често пращат хора като мен в гроба, сладурано. Как дойде тук?

Рондин седна и се облегна на фотьойла.

– Не са ме следили. Обучавана съм на някои неща, преди да дойда в Америка, не помниш ли?

– Може би, бейби, но не знаеш всички правила. Всеки, достатъчно добър в занаята, може да те накара да мислиш, че си се измъкнала. Сега вече наистина трябва да изчезвам оттук.

– Съжалявам, Тайгър, но ти често си се обаждал.

– Забрави! – За миг не съзнах, че гласът ми е като остър бръснач. Наведох се над нея, изпитвайки желание да загляда нещата, но съществуваше напрежение и тя го чувстваше.

Стоях така, приведен, и я наблюдавах. Всъщност просто съзерцавах за кой ли път невероятната красота на тази жена, която неотдавна почти

убих. Мислех, че я мразя, защото поразително прилича на истинската Рондин, която пък навремето почти ме уби. Дори сега чувствах огъня на желанието, неудържимо надигащо се в мен, а това за момента в никакъв случай не можех да си позволя.

– Ти ме лиши от брачната им нощ, Тайгър. А аз отдавна я чакам... Известно време се опитвах да забравя.

– Когато дойде, ще бъде нещо, което ще запомниш. Опитах се да ти обясня...

Тя бавно поклати глава, тъмокестенявата ѝ коса се спускаше на меки вълни покрай лицето ѝ.

– Трябва да го направиш! Ти можеш да забравиш засега, докато аз не мога!

– Виж какво...

– Преди да правиш каквото трябва, колкото и да е важно, аз си искам брачната нощ!

– Рондин...

– Зная какво ще се случи! Веднъж видях да се случва, а сега зная и други неща за теб, които по-рано не съм знаела. – Тя се усмихна меко, изправи се с невероятната грация на някое животно от семейството на котките и с много бавно движение на раменете се освободи от палтото.

Под него имаше само черно бельо, ефирно и леко набрано по нея. Знаех, че е сложено специално за тази нощ. Беше така прилепнало, че се виждаше дори пулсирането на сърцето ѝ. Идеалната симетрия на гърдите, гордо изправени над плътното прибрация корем, подлудяваше, а когато се обърна и тръгна към леглото, полюляването на ханша и извивката на бедрата ѝ беше една огромна, неудържима любовна покана.

Тя дръпна покривката на леглото и потъна в него. Сложи глава на възглавницата, като ме наблюдаваше отпуснато. Знаех, че ще бъде покорен на невероятно вълнуващата, дива и безумно силна възбуда от всичко това. Веднъж, за да я спася, бях с нея. Сега тя искаше аз пак да я взема, и, както и миналия път, бе абсолютно уверена в способността си да го направи така, че да ме откаже от всяка мисълчица за отказ.

Отидох до нея и докоснах лицето ѝ. Знаех какво ще направя.

И точно тогава телефонът иззвъня.

– Остави го! – тихо, но много настойчиво каза тя.

Аз вдигнах слушалката.

– Не мога – казах на Рондин, а в слушалката: – Тук е Талбът.

– Рей Уотс, Тайгър. Каза ми да ти се обадя, когато открия нещо. Чисто ли е при теб?

– Продължавай, Рей.

– Хванахме следата на тази Девъл от Сън Вали до Лос Анжелис. Междувременно четири пъти си е сменяла името. За известно време е работила за една компания от филмовата индустрия. След това е била в „Ел Ей пръдакшънс“ като технически консултант под името Хелън Уелс.

– Защо си е сменила името?

– Ами смятаме, че не е искала публичност, или за да прекъсне всякаква връзка с миналото. В първите години наистина са ѝ обръщали досадно много внимание. Даже прекалено.

– Има ли семейство в Русия?

– Явно не. Това е била една от причините да скъса с всичко.

– Къде е сега? Преди седмица са завършили един филм и тя казала, че си взема отпуск. Една жена, отговаряща на описанието, е взела самолета в 11:05 от Лос Анжелис директно до Ню Йорк, миналата сряда. Предполагам, че е някъде наоколо, близо до теб. Искаш ли да проверя там?

– Не. Ще стане по-бързо, ако аз сам го свърша.

– О'кей. Виж, сега... Проверих приятелите ѝ. Имала няколко близки, които редовно са я посещавали в Сън Вали, за да карат ски, и те всички говорели чужд език. Най-вероятно руски. Тя много е обичала родния си език, така че ще проверя, ако се сещаш какво искам да докажа.

– Схващам картинката.

– Докато е била там, е работила с един от служителите на хотела, който стрелял с лък. Станала специалист по лъка само за няколко седмици. Спортистка от класа. Можеш да провериш.

– Разбрано. Някакви политически пристрастия?

– Откъм тази страна няма нищо. Била е атакувана от няколко групи, които са искали да използват бягството ѝ за собствени цели, но тя не е пожелала да има нещо общо с тях. После е подала документи за гражданство.

– Под какво име?

– Нейното собствено.

– Адрес?

– „Чуенга“ 165; Лос Анжелис.

– Очакват ли я да се върне?

– „Ел Ей пръдакшънс“ започват нов филм точно след два месеца и планират тя да участва. Нещо, свързано пак с олимпийските игри. Освен

че е технически консултант тя е и дубльорка за главната роля. Щели са да използват нея за ролята, но вече била дадена предварително, а нашата дама е от редкия тип, които нямат желание да бъдат непременно изтъкнати актриси.

Помислих си за друго възможно обяснение на този факт, но не казах нищо. Рей продължи:

– Бил Копли получи инструкции да подхване следата в Ню Йорк. В случай, че не се свържа с теб, обади му се ти в нашия офис там. Може вече да е попаднал на нещо. Има апартамент на 17-а улица в Ийст Сайд.

– Добре, Рей. Още сега ще му се обадя.

Затворих, взех указателя и намерих агенция „Уотс“.

Не очаквах отговор и не получих. След това набрах домашния номер на Копли и при второто позвъняване някой вдигна телефона. Гласът беше сдържано предпазлив и каза:

– Да?

– Бил Копли, моля.

– Кой го търси?

– Няма значение, по работа. Свържете ме с Бил.

– Разбира се, но...

– Забрави, приятел – отсякох и затворих. Просто за да съм сигурен, набрах Уоли Гибънс в офиса му, намерих го веднага и го попитах дали става нещо на адреса на Копли.

Задейства се светкавично и изобщо не му отне време. Вестникът вече бе получил обаждане за случая. Имаше самоубийство с газ на този адрес. Името на човека бе Уилиам Копли. 36-годишен, неженен и на работа към агенция „Реймънд Уотс“ с главен офис в Ел Ей. Имаше още да ми казва, но аз просто го спрях и благодарих. Нямаше нужда...

– Отново ли трябва да тръгваш? – попита Рондин.

– Нямам избор. Нито е по мое желание – отвърнах.

Можех поне да я погледна... Но енергично облякох палтото, взех вече в движение добавъчно амуниции за 45-милиметровия. Грабнах и фотоапарата „Ролай“ с калъфа му. Тръгнах рязко.

Със затварянето на вратата чух, как Рондин изхлипа, но вече бях отново по ръба на бръснача, обратно в ада на джунглата...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пред апартамента се тълпеше навалица от поне 25 човека, някои с пижами и хавлии, други с набързо навлечени дрехи. Униформен патрул и един пожарникар настояваха хората да се отдалечат, докато изветрее газта. Никой от тях не се забавляваше от ситуацията, а обикновените любопитни с нищо не помагаха.

Използвах прескартата си, за да мина покрай полиция и вляза в антрето. Дежурният от охраната само кимна при показването на документа и каза:

- Вторият етаж. Късно идваш. Повечето от пресата вече си отидоха.
- Бях на друго обаждане – отвърнах небрежно и се заизкачвах.

Вратата на апартамент 2-С беше широко отворена. Прозорците – също, но още можех да почувствам остатъците от газ. Прекрачих, магнах на репортерите, които записваха подробности от детектива, и отидох в кухнята, където на пода лежеше покритото с чаршаф тяло. Двама служители от моргата, чиято кола чакаше долу, вече се готвеха да вдигнат трупа на носилка. Двама пожарникари и друг детектив стояха наблизо, смееха се нещо, напълно нехаещи за смъртта, която бе толкова наблизо. За тях това си беше до болка позната история. Попитах:

- Мога ли да хвърля един поглед?

Единият полицай сви рамене, кимна и продължи да говори. Човек от хората на моргата отметна чаршафа, за да мога да видя това, което бе останало от Бил Копли. Не беше красива гледка. А и никой не е в това положение.

Той лежеше по гръб точно до газовата печка с възглавница под главата и ръцете му бяха скръстени на гърдите.

– Странно, че искат да им е удобно, когато решат да умират – каза човекът, като посочи възглавницата. – Миналата седмица имаше двама такива. Единият дори се беше подстригал, избръснал и облякъл най-хубавите си дрехи. Сигурно за да спести усилия на погребалното бюро...

- Благодаря.

Човекът покри чаршафа и останките на Копли бяха качени на носилката. Детективът, който разговаряше с пожарникарите, приближи и нареди:

- Никакви снимки!
- Не си и заслужава. Какво се е случило?

– Един от наемателите подушил газ и се обади. Човекът е мъртъв твърде отдавна, за да можем да помогнем. Все същата стара и банална история.

Извадих бележник и писалка, и погледнах полицая:

– Уилям Копли. Личната му карта го представя като застрахователен агент към агенция „Уотс“ – отвърна той на безмълвния ми въпрос. – Мисля, че е дошъл от Калифорния. Никой от съседите не знае нещо определено за него, а засега не сме се свързали и с офиса му.

– Защо го е направил?

– А, да. – Той посегна към масата и взе едно писмо. – Нямахте плик. Писмо, започващо със: „Скъпи Джо...“ от дама, подписана като „Фло“. Развалила годежа и се омъжила за някакъв си, в когото се влюбила внезапно. Писмото бе в ръката му, когато го намерихме.

Той ми го показа – една страница на евтина канцеларска хартия. Без име и адрес, писмото изглеждаше да е съгвано няколко пъти. Подадох му го обратно:

– Лоша работа.

– Но и нищо ново. Затворил прозореца, включил фурната и котлона и си легнал. Поне си е направил труд да изгаси пламъка, иначе тук щеше да има страхотна експлозия. Обаче е забравил да изключи телевизора. Това може да свърши същата работа, като да запалиш цигара... Тези побърканици не дават и строшен цент за това колко хора могат за си отидат заедно с тях. Аз лично предпочитам да скачат отвисоко. Невинаги, но обикновено е по-безопасно за всички...

Записах подробностите, имената на служителите и попитах отново:

– Имате ли нещо против да поразгледам?

– Не. Казах Ви, няма нищо особено. Само обикновени дрехи на ерген, а в хладилника няма храна дори за една котка. Тук е от около три месеца и вероятно се е хранил навън. Нищо чудно и за първи път да е ползвал печката...

Не ми отне много време да си съставя представа за Бил Копли. Вероятно най-доброто описание е именно „типичен ерген“. Но при наличието на факт, че е работил при Рей Уотс, не се връзвах на приказките за самоубийство. Всички, които работят в компанията на Рей, са бивши полицаи или служители на разузнаването. Тренирани, със здрава психика.

Пръснати по пода около кухненския асансьор и прозорците, имаше доста сгънати вестници, които запушваха дупки, и те бяха единствените неща не на място в цялата обстановка. Всичко друго беше спретнато и

подредено като при военен.

На тоалетката в спалнята му лежаха шепа монети и отворен портфейл с пари, стърчащи от него, но леглото бе впечатляващо добре оправено, и, с изключение на липсващата възглавница, бе непипнато.

Двуетаен апартамент с баня към спалнята. Дневната бе съчетана с кухня и обзаведена с два големи фотьойла, канапе и маса за хранене с четири стола. Имаше две малки възглавнички в единия ъгъл край канапетата. Заставах край него и забелязах три монети между възглавниците.

Прибрах бележника в джоба, казах „довиждане“ на полицаите и се отправих към вратата. Останалите наематели се трупаха и всеки се опитваше да надзърне в апартамента. Въпреки протестите им ги накараха да си разотидат по жилищата.

Полицаят каза:

– Свърши ли?

– Тук няма нищо.

– Същото казаха и другите. Така е, братче, невинаги излиза сваяна историйка за вестника...

– Ще изчакам малко...

Точно преди да си тръгна, разгледах вратата, чиято ключалка бе извадена от полицаите при разбиването. Полицаят се обади отново:

– Действаха бързо. Добре, че не беше от металните противопожарни, каквито има в по-нови апартаменти.

– Не беше ли си сложил резето?

– По дяволите, винаги забравят по нещо.

– Така си е – потвърдих.

На ъгъла, при будката за цигари се свързах с Нюарк Кънтрол и говорих с Върджил Адамс. Казах му, че искам отново Ан Лайтър, Хукър и Джеймс да проследят какво точно е правил Бил Копли, и му описах накратко какво съм видял.

Той можеше да го предаде в доклада си до централата и да ми спести време. Казах му, че сменям хотела и ще му се обадя по-късно.

Влязох през страничния вход на хотел „Кинг Лиополд“, проверих дали има нещо, оставено за мен. Нямахме, и тогава се качих с асансьора до стаята си. Превъртях ключа и почти едновременно запалих лампата.

Сега Рондин не беше там. Но имах посещение. Компания от трима. Спокойни мъже, както си седяха и пушеха, мълчаливо и кротко, само дето единият държеше насочен към мен пистолет.

Първи се обади Хал Рандолф:

– Хайде, влизай, Тайгър.

Чу се и гласът на Томас Уотфорд:

– Моля, заповядайте, мистър Мен.

И двамата са шефове на IATS и когато те лично вземат участие в някой случай, значи работата е адски напечена. Не бях виждал другия по-рано, но беше достатъчно, даже прекалено типичен – CIA⁴, IATS или някоя друга система от този тип. Точно той бе с пистолет.

Рандолф ме остави да седна, кимна към младия мъж и той остави пистолета.

– Кой е приятелят ти? – попитах.

– Катър. Албърт Катър. Въпреки че не си го срещал, той е добре познат с богатото ти на факти досие...

Погледнах го и забелязах науверения начин, по който седеше. Около тридесетгодишен и невероятно стриктно избран със сивия си костюм, консервативна кройка. Всички белези на образование, възпитание и интелигентност се набиваха в очи.

– Може би това мога да ти кажа, Мен – продължи Рандолф с изписано на лицето задоволство. – Ние не можахме да накараме Конгреса на САЩ да предприеме действия срещу вашата т. н. група и персонално към Мартин Грейди, който все намира достатъчно влияние и пари, за да размотава процедурите. Но комитетът издейства вашата организация да бъде под постоянно наблюдение, при непрекъснато проверяване и проучване...

– „Тормозена“ не е ли по-точно казано, приятел?

– Не е добре да ме прекъсваш, Мен!

Нахилих му се откровено и не без известна наглост.

– Мръсна работа. Някой трябва да върши нещо, за да оправя шибаните бакии, които вашите хора доста често заформят!

– Но политическият аспект...

– Шибани глупости! – Рязко се изправих и ги изгледах отгоре. – Уморен съм, направо съм скапан от тези тъпи идиотщини, които ще последват. Как не разбрахте, че светът се променя! Ние винаги си търсим проблемите и враговете навън, а не се мъчим да си оправим батациите вътре! Ще се сблъскваме с руснаците, докато сме живи и съществуваме, но сега вече те не отварят достатъчно работа, за да оправдаят съществуването на плесенянали мозъци като вас! А ние сме цивилизована

---

4. CIA – Central Intelligence Agency (англ.) Съкращение на ЦРУ – Централното разузнавателно управление на САЩ. Бел. ред.

държава! И всички, които ни точат ножа отвън, колкото и реална опасност да представляват, са нищо пред маниакалните дегенерати у нас, докопали се някак до властта... Набий си го в главата, Рандолф! Не се знаем от вчера. Кой се валя в калта, когато всичко се обърка, военните не могат да се справят, а политиците се уплашат до смърт да не би да докоснат някой по мазола, та после да не ги преизберат? Пак ние, действащи под прикритие, но известни на когото трябва, защото вършим и мръсна работа, не се разтакаваме и се справяме с всичко. А вие ще ни „проучвате“!

Сега запомнете добре вие, тримата, и го предайте нататък! Никой не може да ни спре! Ще действаме, докато смятаме, че е нужно, а вие правете каквото трябва. Ако трябва да премахнем някой, за да се оправи заплетена ситуация, ние ще сме щастливи да го направим. Както и досега. Всички сме опитни професионалисти и вие, момчета, има какво да научите от нас. Много пъти ви опазихме да не си изгорите задниците и при тези действия загубихме маса хора. И никой не може да ни спре. НИКОЙ! А сега давай по същество, или върви да се гръмнеш!

За миг си помислих, че Рандолф и Уотфорд наистина ще експлодират. И двамата гледаха адски свирепо, а лицата им пламтяха от яд. Само Катър си седеше спокойно и ми се стори, че дори се усмихва. Накрая, след мъчителна пауза, Рандолф каза:

– Може би ние наистина можем да ви спрем, Тайгър. Точно сега. Веднага. Можем това, Тайгър! Можем дори да ви отстраним от играта.

– Как?

Знаех какви ще ги разтяга и съзнавах, че ако поиска, наистина може да го направи.

– Ти си проникнал в хотелската стая в Чембърлейн...

– И какво от това?

Не ми обърна внимание и продължи:

– Гейбън Мартрел ни даде подробно описание и те разпозна на снимка. Човекът от асансьора – също. Мартрел е пазен там, докато не бъде официално потвърдено политическото му убежище. Има неуредени формалности. Междувременно го охраняваме и твоите действия погават установените правила.

– Дяволски много време ще ти трябва, за да го докажеш.

– Така е, но пък можем да те задържим достатъчно дълго, за да блокираме и забавим каквото и да си започнал или намислил.

– Ще бъде чудна история за заглавията на вестниците...

– В този случай дори и ние можем да си го позволим...

– Възможно е – признах неохотно.

Рандолф се ухили направо злобно.

– Само си представи, че се пробваме, Мен. Няколко дни в пандиза ще ти дойдат направо много добре. Отрезвяващо...

Но и аз на свой ред можах да се усмихна широко.

– Все още не сте ме питали.

Рандолф се намръщи.

– Какво?

– За каквото сте дошли. Защо НИЕ се интересуваме от Мартрел?

– Добре, защо?

– Защото дори да му приложите всички трикове и обработки от създаването на разузнаванията до наши дни, той е достатъчно натрениран да не ви изпее абсолютно нищо. Просто точно на вашите хора нищо няма да снесе. И вие го знаете... Ще пази цялата огромна информация, като в стъклен сейф, който можем да счупим, но и да загубим с това безценното му съдържание. Той дори не трябва да се притеснява. Нищичко не можете да направите, за да го накарате да говори.

Попритиснах ги и той го разбираше. В ума си прехвърляше всички факти с надежда късметът да заработи за него. Каза:

– Предполагам, че ти можеш.

– Има начини...

– Знаем някои от начините ви. На няколко места оставихте доста тежки поразии зад себе си. Мъртви или съсипани хора...

– Но те проговаряха. Самите те бяха правили същите неща на другите. Толкова ми е мъчно за тях, колкото на теб за Хитлер.

– Но ти няма да направиш това.

Продължително го изгледах.

– И не е необходимо.

Уотфорд се облегна назад и скръсти ръце. Попита с безразличие:

– От какво всъщност се интересувате, Тайгър?

– Вече ви е ясно. От същото, от което и вие.

– Ако не ни кажеш нещо повече, няколко дни ще си извън играта.

Не се шегуваха. Трябваше да им подхвърля някой кокал. Казах:

– Един човек умря тази вечер. Видимо „самоубийство“ с газ... Името му е Бил Копли, работил е за агенция „Уотс“. Никой не знае с какъв случай се е занимавал, но може да се натъкнал на нещо, засягащо Мартрел. Бих ви предложил да проверите и ключалката на вратата за насилствено влизане и да огледате тялото за възможно инжектиране с някакъв седатив. Това го е държало неподвижен, докато газта го убива.

Аутопсията може да покаже какво е използвано, но ви трябва най-добрата лаборатория, защото газта прикрива следите. Бих казал, че убиецът е отворил вратата, душил го е с възглавница до изпадане в безсъзнание, инжектирал е нещо и е „аранжирал“ сцената за очевидно самоубийство.

Тримата се спогледаха, смилайки с усилие за какво им говоря.

– Полицията знае ли това? – попита Уотфорд.

– Не съм си правил труд да питам. Бях на мястото като репортер. Тяхна работа е да стигнат до същите изводи.

– А ти как си се свързал с този Копли? Познаваше ли го отпреди?

– Не. Той ми се обади и каза, че има нещо, което може да ме интересува, във връзка с човека. Даде ми името и адреса, но когато отидох да се свържа с него, бе вече мъртъв.

– Но си отишъл като репортер – бърза каза Рандолф. – Използвал си прикритие...

– Така правя винаги, приятел. Не съм в положение да поемам много рискове. Никога не се знае на какво можеш да попаднеш. Защо не се интересувате от този случай?

Рандолф стана и се отправи към телефона.

– Ще си взема един душ, докато търсите. Нещо против?

– Давай.

Добре използвах времето си, вдигах много шум, избърсах се и навлякох къси панталони. Когато излизах от банята, Рандолф тъкмо затваряше телефона.

– Какво научи от доклада?

Той отвърна тихо:

– Открили са следа от убождане на бедрото му.

– О'кей, ето ти отправна точка. Сега знаеш точно толкова, колкото и аз.

Томас Уотфорд стана, Катър го последва.

– Ако ни баламосваш, ще се върнем при теб!

– Как ме открихте този път? Проследили сте Едит Кейн?

Уотфорд се усмихна мрачно и кимна.

– Да. Твоята Рондин... Не беше достатъчно хитра, за да заблуди Катър. Препоръчвам ти да не напускаш града. Навъртай се наоколо.

– Това и възнамерявам да правя, джентълмени. Сега, ако си тръгвате, мисля да „понатисна възглавницата“.

Те минаха покрай мен и само Катър си направи труда да кимне за „лека нощ“. Стопроцентовият професионалист при среща веднага познава другия, ако е такъв като него.

Намигнах му и заключих вратата, след като благоволиха да се изметат.

Но не си легнах. Събрах си багажа и се измъкнах през аварийния изход. Няма проблем да си прекъснеш регистрацията без много шум, само с десет долара за момчето от руумсървис. Настаних се в хотел „Брайем“ под собственото си име – Тайгър Мен, Колумбия, обадох се на Рей Уотс от уличен телефон и му разказах за края на Бил Копли. Наредих му да не споменава за задачата, свързана с Мартрел. Ако имаше въпроси, той щеше сам да си отговори на тях.

Рей бързо схвана положението и каза, че ще се погрижи. Безпокоеше го факта, че Копли не е оставил нищо като някакъв вид информация. Знаех, че и да преореш мястото, няма да намериш нищо. Ако убиецът е имал време, той е открил всичко, оставено от Копли и представляващо интерес, защото вече бях съвсем наясно, че си имаме работа именно с професионалисти.

Оставих слушалката, върнах се в хотела и се строполих в леглото. Беше тежък ден. Междувременно бях съобщил на Нюарк Кънтрол къде съм. След това заспах.

Тя можеше първо да се обади. Но не го направи. Вместо това почука на вратата в 12 часа на обяд, като ме изтръгна от един много тежък сън. Трябваше трескаво да измъкна револвера и едва след това отворих вратата.

Тя стоеше усмихната и в първия момент не я познах.

В този миг жената, която бях оприличил на мишка, представляваше една истинска мечта в тесен костюм и пелерина. Косата ѝ – напълно руса, бе вдигната високо. Ан Лайтър е или най-голямото превъплъщение на дявола в женски образ, което съм виждал, или ненадмината майсторка на женското преобразяване. Признавам, че ме впечатли. Казах:

– Влизай. Не съм облечен.

– Така разхвърлян и с този револвер в ръката си идеалната корица за едно определено списание...

– Чудесно.

Тя затвори вратата зад себе си и пристъпи в стаята.

– Фирмата на Грейди не може ли да си позволи по добри места за живеене? Мисля, че изкарвам повече от теб. – Ан се усмихна и настани удобно във фотьойла. – И престани да се мръщиш.

– Такъв съм. Характер.

– Очевидно. Мислех, че мъж с твоята надареност никога не спи сам...

– Празни приказки, бейби. Какво става?

Тя поклати глава и си позволи да ми направи физиономия.

– Казаха ми какво става с теб. Не повярвах напълно. Как стоят нещата в Щатите, Тайгър?

– Здравно и непоклатимо, кукло. Да приключваме.

Посегнах за панталоните и ризата, навлякох ги, а тя изобщо не се притесняваше да ме наблюдава. Предимство е да бъдеш достатъчно възрастен, за да избираш сам времето и мястото. Тази жена може да ми въздейства и е по-добре да се пази. Някой ден ще направи погрешно движение или ще каже излишна дума, и ще си навлече нещо, което е последно и фатално. Може би.

Професионалистка като нея бързо преценява характера на всеки. Каза:

– Отначало ли да почвам, или да обобщя?

– Само най-важното.

– Добре. Пуснахме информацията през централата и ето какво се получи. Твоят приятел Рей Уотс е натоварил Копли да тръгне по следите на Соня. Той е проверил на летището, и попаднал на жена, която пътува под името Хелън Уелс. Имахме късмет – една от стюардесите я разпозна със сигурност. Не е имала проблем със смяната на името, защото момичето знаело историята ѝ и сметнало, че желае анонимност. От летището е взела такси...

– Намерихте ли шофьора?

– Разбира се. Той я е оставил при хотел „Шривспорт“ в началото на 30-а улица и тук следата свършва. Не се е регистрирала, нито пък някоя друга, отговаряща на нейното описание, е отседнала там.

– Това е доста работа за една нощ...

– Това е операция под команда „ПЛАТОН“ – напомни ми тя.

– А близките хотели?

– Всички.

– Такситата?

– Колкото можаме. Още не сме свършили. Хукър и Джеймс сега се занимават с това.

– Бил Копли?

– За него – абсолютно нищо. Или е попаднал на следите ѝ и я е последвал, или се е отказал на същото място, докдето стигнахме и ние, и се е прибрал вкъщи. Последното е мое предположение.

Потърсих в телефонния указател номера на хотел „Шривспорт“, но го открих в „жълтите страници“. Оказа се хотел само за жени и най-

вероятно бе място за преспиване на момичета, дошли току-що в града. Нещо като временен разпределител, докато се намери работа или място другаде.

– Соня Девъл никога не би изпаднала до нивото на толкова евтини места – отбелязах.

– И ние така решихме. Предполагам, че просто е казала на шофьора да я закара там, и е сменила таксито.

– Къде са сега Хукър и Джеймс?

– Отседнаха в „Тафт“. Единият почива, а другият още обикаля.

– Ще видя докъде са стигнали. Някакви имена, с които са се регистрирали?

– Не.

– Добре. А ти какво смяташ да правиш?

Тя ми се усмихна щедро, стана и отметна пелерината. И с явна цел започна да се изхлузва от костюма си.

– Ужасно си падам по горещите легла, Тайгър. Затоплени специално за мен... Нямах време да си намеря легло, така че смятам да остана тук и да се наспя. Нещо против?

– Бъди моя гостенка – отвърнах великодушно.

Преди да успее да си сложа сакото, тя вече си бе свалила и блузата и аз се удивих на самия себе си. Какво, по дяволите, изобщо ме бе накарало да си помисля дори за момент, че е невзрачна като мишка?

Оказа се жена с едни от най-едрите гърди, които някога съм виждал, с дяволити, предизвикателни очи. Усмивката, който ми хвърли, бе едно огромно, нахално предизвикателство.

Не исках да гледам повече, а и тя вече не ме улесняваше в тази насока. Просто за да довърша играта хвърлих един оценяващ поглед точно, когато пръстите ѝ намериха ципа на полата, и казах:

– Не пропилявай това, по което си падаш, сладурано.

Смехът ѝ бе лек и гърлен.

– Твоите ивици все още не се появяват, тигърчо...

– Когато ги видиш, може и да изписукаш... – отвърнах.

– Силно ли?

– Ще те чуят всички наоколо...

– Нямам търпение – отвърна ми нахално тя и още по-нахално се отърколи гола в леглото.

Това просто нещо – да видя метаморфозата на една жена, ме накара да се замисля какво може да се е случило. Така че, противно и на собствените си очаквания, излязох, взех такси и отидох до „Шривспорт“,

влязох в сградата и застанах пред рецепцията, където две ужасни типеси отбраняваха „бастиона“ от всякакви мъже. Те вдигнаха очи към мен с враждебност, която означаваше, че виждат мъже и само мъже, и че всеки мъж е само едно нещо – страхотно зло.

Едната, със стегната сива коса, процеди презрително само:

– Да? – и зачака.

– Бих искал да видя книгата за посетители отпреди три дни.

– Защо?

– Търся една жена. Възможно е да не е използвала истинското си име.

Усмивката ѝ бе твърда и убийствено язвителна:

– Съжалявам, но това не е възможно.

Твърде много мъже са били сплашвани от тази усмивка. Твърде много си спомнят всесилния матриархат и авторитета вкъщи, и направо са падали възник само при погледа, който видях.

Аз обаче съм късметлия. Този тип жени никога не са ми въздействали заплашително. Ако някой иска нещо да ми каже, не е този начинът.

Облегнах се на бюрото, колкото може по-дръзко, и когато тя прочете израза на лицето ми, схвана правилно какво ѝ казвам. Попитах „учтиво“:

– Как ще ви хареса някоя голяма неприятност?

– Вижте...

– Отговаряй само каквото те питам!? – извиках.

– Ако мислите...

– Мисля, че веднага мога да ти разбия устата, дърта краво, и това, че си жена, няма да ме спре. Мога да намеря начин да разровя всички бакии тук и моментално ще се разхвърчите на всички страни, та ако искаш да пробваш, твоя работа.

Сега в очите ѝ нямаше враждебност. Просто беше ужасно уплашена. Явно хулиганския ми вид бе достатъчно убедителен, даже повече от думите. Погледнах и другата:

– Само пипни телефона и ще те побъркам! Играйте по правилата и всичко ще свърши още сега.

Изведнъж и двете се превърнаха в уморени стари дами, нервно навлажниха устни с език и всяка чакаше другата да направи нещо, но не можеха да мръднат. Накрая едната все пак кимна, издърпа чекмеджето с регистрационните книги и го постави пред мен.

За онази нощ имаше записани девет резервации. Четири от имената бяха на омъжени, на останалите не беше отбелязвано семейното

положение. Накарах дъртофелниците да ми дават описание за всяко посочено име. Наложих им се да се понапънат в припомнянето, но се справиха. Три от описаните отговаряха най-много на Соня Девъл, с изключение на една подробност – две от тях бяха брюнетки, а третата – червенокоса. Никакви пепеляворуси блондинки не се бяха регистрирали.

Но в наши дни качествените перуки не са рядкост. При това са лесноменяеми. А една опитна жена няма проблеми с промяната на външността си. Запомних номерата на стаите, сложих петдесетдоларова банкнота на рецепцията вместо извинение за наглостта си и върнах книгите на възрастните жени.

– Благодаря за съдействието. Съветвам ви да забравите, че изобщо сте ме виждали. Нали загрявате?

Останах, докато двете кимнаха отривисто, после едната взе банкнотата и вече бях почти уверен, че са ме забравили.

Но навън не ме бяха забравили. Усетих, че нещо дръпна рязко отсрани самото ми и въпреки че не се чу никакъв звук, знаех, че някъде в нощта е изпратен куршум. Тичайки се хвърлих към паркираните коли до бордюра и вече изваждах в движение стария си 45-мм приятел от кобура. Точно зад мен нещо изплющя по настилката и рекушира някъде в нощта точно в мига, в който се шумгвах между колите, където клекнах и се сниших.

И двата изстрела дойдоха от лявата ми страна, отправени от оръжие със заглушител. Но не видях просветване и затова не засякох местоположението на стрелеца. Знаех, че не е от прозорец, защото ъгълът, под който рекушира куршумът от втория изстрел, изключваше това.

Точно тогава от една от сградите се разнесе весел смях. С викове и подбутвания отнякъде изскочиха десетина тийнейджъри, така че за това време улицата се оживи. Две таксита спряха, оставиха клиентите, после мина една полицейска патрулна кола, която тъкмо включваше сирената, за да отговори на далечно повикване. В този миг няколко души завиха на ъгъла и тръгнаха към мен.

Изправих се бавно, върнах револвера на мястото му, тръгнах покрай колите и се отправих на Запад към авенюто.

Две неща бяха доказани тази нощ.

Соня Девъл е в тази сграда и ТЕ я следят. Ако успееш да я вземат за заложница или премахнат – край с всякакви шансове да проговори Гейбън Мартрел.

А другото бе, че аз съм все още в списък „А“ на чуждото разузнаване. Напразно съм се залъгвал, че някой ще ме отпише така лесно. Но ще

видим кой пръв ще се добере до нея.

ПЕТА ГЛАВА

Сега, като разбраха, че и аз я търся, те ще се разпъргавеят здраво. Най-вероятно ще се обадят за нови нареждания и сигурно ще се пробват да я измъкнат навън със сила.

Не ми допада да създавам суматоха в града, но не виждах друг начин да изолирам сградата. Намерих телефон, набрах пожарната, помъчих се да звуча като паникьосан гражданин и обясних, че излиза дим от горен прозорец откъм задната страна на хотел „Шривспорт“. После треснах слушалката. Пресякох на светофара и махнах на едно такси, скочих в него и наредих да ме хвърли до хотел „Брайем“. Преди още да сме изминали и две преки се чува сирените на колите, идващи откъм града. Усмихнах се. Действаха бързо. Щях да отнеса маса псувни тази нощ, но с пожарникарите щяха да се домъкнат и маса ченгета, защото са длъжни да проверят кой точно им е вързал тенекия, така че никой нямаше да може да изкара никого оттам, докато не се махнат, а точно това е целта.

Тя изобщо не ме чу да влизам. Беше легнала по лице в леглото, завивките я прикриваха само отчасти, напълно отпусната в дълбокия сън. Дрехите ѝ бяха струпани в небрежна куцчина на стола до леглото. Седнах на края и прокарах бавно пръст по средата на гърба ѝ, после масажирах нежно врата, докато тя се размърда несъзнателно и лека усмивка на удоволствие се появи на лицето ѝ.

– Ан...

Тя тихо замърка и аз отново прокарах нокти по гърба ѝ.

– Ей, хлапе, събуди се!

Съвсем като дете тя сви крака и се обърна на една страна. Усмихнах се широко и я смушках леко в ребрата.

Тогава тя бързо се разбуди, очите ѝ се отвориха широко. Бе леко стъписана, че е хваната в момент със свален гард. В единствения миг на полусън, в който още не ме беше познала, в погледа ѝ нямаше нищо друго, освен професионална ненавист. Едва сега ме разпозна напълно и каза:

– По дяволите...

– Извинявай, коте, трябваше да те събудя. Открих Соня Девъл и в момента ми трябваш...

Ан Лайтър скочи от леглото, напълно безразлична към прекрасната

голото на тялото си, и, вече напълно разсънена, посегна към дрехите си. Докато се обличаше, аз отидох до прозореца и погледнах улицата долу. Дори в този час градът, с извиващите се пипала от светлини, достигащи всяка редица сгради, напомняше октопод, който сякаш си търси жертва.

– Какво стана?

– Тя е в „Шривспорт“, със сигурност. Най-вероятно е имала някаква дегизировка. Сигурно тъмна перука и, естествено, се е записала под лъжливо име. Твърде елементарно, но нашите хора са се хванали...

Три жени отговарят на описанието: Робъртс – в номер 511, Хопкинс – в номер 300 и Грейс – в номер 434. Наблюдават я отвън и които и да са ТЕ, два пъти стреляха по мен. Извиках пожарната, дойде и полицията, така че мястото ще се охранява известно време. Няма да допуснат никой да влиза или излиза, особено – мъже, затова искам да отидеш ти...

Тя кимна.

– Запиши се като сега пристигнала в града и виж дали ще можеш да се добереш до трите. Ще я разпознаеш, като я видиш.

– Сигурен ли си, че този, който наблюдава, също не е жена?

– Предполагам, че не е. Ако е жена, няма да е по-бърза от теб. Ще те прикривам отвън и ако измисля как да вляза – идвам.

– Картинката е ясна. Сега можеш да се обърнеш.

Вече облечена, за тези няколко минути бе направила нещо с косата и с формата на лицето, което я правеше идеалната обитателка на подобен хотел за жени. Бе сменила пелерината и сакото на костюма, а заедно с това бяха изчезнали хубостта и предизвикателството, които си бяха чист секс, наричан от някои женственост... Отново по невероятен начин бе придобила „мишата“ си външност.

– Трябвало е да станеш актриса – отбелязах с лека възхита.

– Бях...

– Тогава защо си започнала играта на пистолети?

Тя се усмихна, дойде до мен и леко ме потупа по бузата.

– Дълга история, Тайгър. Ще ми бъде приятно да ти я разкажа някога, когато бъдем само двамата, без „ПЛАТОН“...

– Искам да я чуя! – настоях.

Усмивката ѝ бавно изчезна и тя каза:

– Някакви специални инструкции?

– Не се излагай на никаква опасност! Запомни! Аз ще съм наблизко. Виж дали ще можеш да изведеш Соня Девъл оттам, без да те забележат. Трябва да има и други изходи в тази сграда.

- Ще се справя.
- Знаеш ли някое сигурно място, където да я отведеш?
- Може би е по-добре ти да го подбереш.

Грабнах парче хартия и надрасках адреса на една къща. Ползвал съм я и преди в забутана част на града. Собственикът си падаше по парите на Мартин Грейди. Добавих парола с моя знак и код за допуск. Дадох ѝ листчето.

- Просто дай това на човека.
- Тя взе бележката, сгъна я, пъкна я между гърдите си и кимна.
- Тръгни пет минути след мен – казах.
- Добре.

Долу във фоайето взех вестник и го прегледах, за да mine време. Но забелязах на втора страница огромно заглавие – „Гейбън Мартрел“. Бил откаран в централната градска болница с леки гастритни болки и там го държали под наблюдение.

Прочетох отново внимателно съобщението, но то не ми казваше нищо повече от банално резюме, като за пресата.

Да държат Мартрел в болница бе хитроват начин да го поставят под по-надежден и постоянен контрол. Така бе под наблюдение и на полицейските служби, не само на специалните.

Но можеше да се окаже и нещо друго.

Измъкнах една монета от джоба и изрових от грамадата имена в главата си телефонния номер на „Томас Уотфорд – импорт-експорт“, и набрах номера.

Представих се на някакъв мъжки глас, а сетне Уотфорд взе слушалката. Гласът му бе доста предпазлив:

- Какво искаш, Мен?
- Информация.
- Тогава предлагам да дойдеш тук.
- Твоята опашка май ме е загубила... Тихо изруга.
- Аутопсията е доказала убийството на Бил Копли, нали?
- Искаме да говорим с теб за това.
- Без съмнение. Първо искам информация. – И след като той не отговори, продължих: – Как беше отровен Мартрел?
- Тайгър...

– Слушай, приятелче, аз съм този, който ви „даде“ Копли. Липсва ви мотивът, с изключение на това, че ви подхвърлих някаква връзка с Мартрел. Кажи ми, каквото искам, и може би ще ви дам една идея какъде да ровите в това разследване...

– Върви по дяволите, Мен!

– Хич не се опитвай да проследиш обаждането. След тридесет секунди вече няма да съм тук. Отговори ми!

На него му трябваша само няколко.

– Някой се е добрал до храната му. А нямаме никакви следи, с изключение на това, че келнерът от руум-сървиза е спрял за малко, за да упъти двама гости, които не сме идентифицирали. Безспорен опит за ликвидиране с отрова.

– Как е той?

– Мартрел ще живее. Да те чуем и теб, Тайгър.

– Сега нямам време – отсякох и затворих телефона. Отне ми само 15 минути, за да се върна до „Шривспорт“. Последните пожарни коли се изтегляха. Оставаха червен седан с шефа на отделението и шофьора му, заедно с две патрулни коли. Единият полицай говореше с група хора – търсеше свидетели, но не успяваше да намери. Почти винаги този, който се е обадил на пожарната, стои отстрани и наблюдава действията, защото бях сигурен, че всички наоколо ще бъдат разпитвани. Е, аз ги подредих така, но се налагаше.

Мразя да показвам прескартата, но сега това щеше да ми свърши работа, без да предизвиквам подозрения. Доближих се до униформения шофьор и я показах бегло, но той ми направи отрицателен знак.

– Лъжлива тревога. Абсолютно нищо.

– Обаждане на шегаджия?

– Да. Различно правят. Понякога просто сигнализират.

Представих се и на единия полицай, и шефа му. Той каза:

– По-добре да тръгваме. Лъжлива тревога.

– Някакви следи?

– Не. За втори път тази седмица се случва в съседство. Най-вероятно пияни или деца.

– Ами, и без друго съм тук, мога да напиша едно разказче за това. Може да стане даже с продължение. Това е хотел за жени, нали?

– Абсолютно точно. Мъже не могат да припарят, защото във фойето тези две дърти кукумявки пазят като цербери.

Кимнах и попитах:

– Говорихте ли с наемателките?

– Не, защо?

– Просто си помислих. Жените правят странни неща, когато са без мъжко присъствие... Представете си, че някоя е искала да поживи скучната обстановка и да види мъже наоколо...

Шефът и ченгето се спогледаха.

– Това е идея – каза шефът. – Миналата година имахме подобен случай в един пансион за стари моми... – Пардон, за „благородни девизи“...

– Да проверим ли? – попита полицаят.

– По дяволите, разбира се! – заяви шефът.

– Нещо против да дойда и аз?

– Не. Хайде, малко публичност може да сложи капак на тази по-мийна яма. Особено, ако някой се порови в боклука...

* * *

Застанах с гръб към бюрото и разговарях с един от полицаите, докато шефът се обясняваше на гишето. Достатъчно бе вбесен, за да приеме отказ от двете стари кокошки и им нареди да не се обаждат в никоя стая. Един полицаей остана на предната врата, а друг получи заповед да стои отзад, да не би при разпитите някой да се опита да избяга.

Влизахме във всички стаи поред. Отне време, но нямаше начин да задвижа нещата по-бързо, без да изглежда подозрително... Интересувах ме само три стаи – 300, 434 и 511. Час и половина по-късно стигнах ме до стая 300 и срещнахме тая Робъртс. Отговаряше добре на описанието на Соня Девъл, но лицето ѝ можеше да спре и часовник и имаше силен американски акцент.

Когато стигнахме на следващия етаж, потупах полицаия и му казах:

– Можем да свършим по-бързо, ако аз се заема с някои стаи, вместо да ви следвам.

Нетърпението им надделя. Шефът ми даде знак с ръка да продължавам и аз се отправих по коридора до първия завой и започнах с четните номера. Минах през шест стаи с всички въпроси и тогава стигнах до 434. Почуках, нямаше отговор. Изчаках 30-ина секунди, почуках отново, погледах камериерката, която ме наблюдаваше срамежливо от килера за спално бельо, и наредих:

– Отвори!

Тя изобщо не зададе въпроси. Беше наблюдавала всяко наше движение и веднага се отзова. Превъртя ключа и побърза да се върне в стаята си.

Не открих момичето, което се беше записало под името Л. Грейс.

Обаче намерих Ан Лайтър. Лежеше на пода, главата и заключваше грозен ъгъл с тялото, в очите ѝ имаше смърт. С безцветно лице тя се вираше в стената със страшен ужас, а отстрани на врата ѝ се виждаше

една смразяваща рана.

Смъртта много често е лежала в краката ми, за да ми е непозната, но този път едва укротяха обземащия ме див гняв. За секунда се стегнах като камък и ми се искаше да разкъсам някого и хвърля парчетата в помийна яма. После се овладях. Бързо.

Пипнах кожата ѝ – бе почнала да изстива. Отне ми три секунди да намеря и прибера 25-мм автоматик, който тя носеше в специална кожена торбичка. След това потърсих бележката, която ѝ бях дал.

Нямаше я. Прозорецът бе отворен, а отвън имаше аварийни стълби.

Не си направих труда да проверявам чантата. Нямах толкова време, а и знаех, че няма да носи нещо, свързано с нашата организация. Каквото и да имаше, бе само прикритие на самоличността ѝ. Никакви следи към нас. Излязох, без да пипам нищо, свирнах на шефа и полиция и когато дойдоха, казах:

– Вътре.

Не помръднах, докато полицаят вършеше обичайната си работа. Той вдигна очи от тялото и попита:

– Пипал ли си нещо?

Поклатих глава отрицателно.

– Как е станало?

Казах му, след това повиках камериерката да потвърди разказа ми. Тя само хвърли поглед към тялото на пода и щеше да изпищи, но нещо я задуши и тя припадна.

– Да се обадя ли във вестника, или да почакам? От това мога да направя сензационна новина...

– Все ще се разчуе – неохотно каза шефът, но поне оцени, че поисках съгласието им.

Нарочно се насочих към телефона. Полицият викна:

– Не пипай нищо!

– Извинявай, ще ползвам телефона във фойето. Да се обадя ли на шефовете ви?

Полицият поклати глава.

– Не. Аз ще позвъня от съседната стая. Старата дама там ще е щастлива да научи новината.

Тръгнах си толкова лесно, колкото бях дошъл. Само че сега знаех едно нещо. Някой друг ще е умрял със счупен врат, когато го намерят. Или я намерят. А тя, изглежда, е Соня Девъл. Никак не можех да си представя мъж да се вмъкне в това място, а ако тази кукла Девъл е олимпийска шампионка, би имала сила да счупи врата на Ан. Е, тогава

няма да е първата жена, която ще премахна.

Върнах се в „Брайем“ и се обадох в Нюарк. Изпратих доклад направо до Мартин Грейди. Друго мое обаждане отстрани Хукър и Джеймс от разследването. Отсега това става чисто мой случай и не искам никой да ми се бърка. Има двама мъртви, опит за отравяне и един изчезнал. В ход е „ПЛАТОН“!

„Убий или ще бъдеш убит.“ Сигурността на страната е заложена на карта!

По дяволите и сигурността, и възможността да бъде убит! Мислех само как жестоко бих стиснал в ръцете си врата на човека, убил Ан Лайтър. Със сигурност зная, че ще го спипам този тип, каквото и да ми струва! Спах с кошмара за всичко това.

Сутрешните вестници споменаваха Ан като „мисис Ромеро от Патърсън, Ню Джърси“. Регистрирана в „Шривспорт“, стая 727. Засега не бяха направили връзка между липсващата жена Грейс и мадам Ромеро. Полицията приемаше, че нападателят е мъж, но от жените, които държаха хотела, се отричаше присъствието на какъвто и да било мъж в сградата, с изключение на неколцина, влизали само във фойето. Естествено всяко тяхно движение е било внимателно следено и никой не е изчезвал от полезрението, а убийството „увисваше някъде във въздуха“.

Нищо друго. Булевардната преса също почти пренебрегна убийството. Отбелязваше се фактът, че „Шривспорт“ е само за жени и се правеха блудкави намеци за хомосексуална история.

Но на четвърта страница намерих нещо. Труп, изваден от реката предния ден, бил на моряк с име Клемънт Флетчър и аутопсията показала, че е бил мъртвопиян, след като обиколил 5–6 кръчми покрай реката. Вероятно е паднал от пристана, опитвайки се да стигне до кораба си, за да се наспи.

Ето, това е шибаният живот! Един дребен човечец, който никога нямаше да стигне до Пърдс с гайгеровия си брояч... Разбих всичките му надежди и той се опита да удави проблемите си в алкохол, но успя да удави единствено самият себе си.

Най-добре изобщо да не се бях намесвал и да го спасявам в Панама.

По дяволите, всичко, до което се приближавам, умира!

Включително и собствената ми сватба... Смачках вестника на топка и я хвърлих към стената, точно когато телефонът иззвъня.

– Да! – гласът ми беше груб и дрезгав.

– Тук е... Мистър Тайгър Мен? – жената на другия край имаше странна интонация.

Вместо да се представя, казах:

– Кой е?

– Тайгър Мен? – настоя тя.

– Да. Слушам.

– Тук е... Соня Девъл. – Гласът ѝ бе несигурен, изпълнен със страх и говореше така, като че се страхуваше да не я чуят.

Поех си дълбоко въздух, почувствах се добре. Е, това е просто работа, без да съм лично ангажиран. Ан Лайтър е мъртва. Сега да видим какво иска тази.

– Къде сте? – попитах.

– Вашата приятелка... жената... тя ми даде адрес, място и бележка, която да дам на един човек. Там съм. Прочетох във вестника, че в моята стая в хотела са намерили убита жена. Мисля, че е вашата приятелка...

– Откъде разбрахте как да се свържете с мен? – попитах.

Тя отвърна:

– От бележката. Имаше името на хотела, а най-отдолу името Ви. – Тя спря за миг и я чух как напрегнато си поема дъх. – Страхувам се да се върна. Не знам какво да правя...

– Къде сте сега?

– Нали Ви казвам, на посоченото в бележката място. Обаждам се оттам.

– Стой там! Не говори с никого и не пускай никого в стаята си, докато не дойда. Ако искаш нещо за ядене, моят приятел ще ти донесе.

– Ще дойдете ли?

– Да – отвърнах.

Точно така, щях да отида.

Затворих и посегнах за сакото си. Преди да успее да го взема, на вратата се почука веднъж, последвано от две бързи почуквания и когато я отворих, Хукър и Джеймс се вмъкнаха вътре, автоматично огледаха стаята и първият изръмжа:

– Лоша ти е работата, Тайгър, ченгетата проверяват всички хотели в града и те търсят.

– Защо?

– Двете дъртофелници в „Шривспорт“ били потресени от убийството на Ан и описали човека, който им искал регистрационните книги. Случайно полицаят, записал показанието, бил същият, с който сте разпитвали гостите на хотела. Личността на Ан е разкрита от отпечатъци в нийоркските файлове – взети са, когато работила в нощен клуб. Един проницателен репортер си я спомнил от някакъв случай, в който е

замесен и Мартин Грейди, така че тия, с бързото мислене, стигнаха до теб...

– IATS ли се занимава с това?

– Нюарк Кънтрол нареди да ти предадем това. СИА също имат група, действаща в тази област, както и някои от други отдели. Не са стигнали още дотук, така че се махай. Ние ще се погрижим за сметката и всичко останало. Мартин Грейди лично се обади и каза да продължаваме според инструкциите.

– Нещо за Гейбън?

– Все още е в градската централна болница.

– О'кей и благодаря. Ще се свържа с Нюарк, ако имам нужда от вас. Полицията има мои снимки, така че ще вляза в някое кино за цял ден и ще се раздвижа едва по тъмно. Имайте готовност.

– Да, сър. Бъдете внимателен.

Усетих, че устните ми се разтягат в усмивка. Грабнах телефона, набрах номера на Томас Уотфорд и когато се обади, казах:

– Убийството в хотел „Шривспорт“, приятел... Част е от случая Мартрел. Ан Лайтър бе една от нас, разбра ли? Тя тръгна по следата – оттам, откъдето Бил Копли я остави, и е ликвидирана от същата банда, която иска да се докопа и до приятелката на вашия руснак.

– Какво е търсила, Мен?

Засмях се.

– По-добре да не ти казвам. Някой ден, скоро ще ти покажа. – Когато затворих, той вече ме ругаше.

Избрах си едно кино на Таймс Скуеър и останах там десет часа. Използвах времето да се наспя, но дори и така денят бе дълъг. Когато излязох, вече бе тъмно и след като набързо хапнах един сандвич, скочих в едно такси закъм лабораторията на Ърни Бенгли.

Той бе запознат с повечето подробности до момента, но като всички технически лица в този специфичен занаят се интересуваше главно от собственото си участие във всичко това. Правеше, каквото се иска от него. Снабди ме с грим и пластика, които промениха формата на лицето ми дотолкова, че да не ме разпознаят от пръв поглед. Махнах си костюма, облякох сако от туид и памучни панталони, достатъчно стари, за да подхождат на мястото, където отивах, после проверих 45-милиметровия револвер. Ърни каза:

– Съжалявам за Ан.

– Да. Жалко за момичето.

– Полицията казва, че убиецът е имал много силни ръце. Свършила

е бързо... – Той ме погледна в очакване на отговор.

– Била е надхитрена, дадох ѝ автоматичен пистолет, когато получи задачата. Ще го намериш в чантата ми.

– Ан имаше голям опит... започна той.

– Всички имаме, Ърни. Но понякога стига само една грешка...

– Значи, ако всичко е било както трябва, тя би имала шанс. Как са я изработили?

– Засега не зная. Имам нещо наум, но не съм сигурен.

– Да не е друга жена?

– И това е възможно.

Ърни влезе замалко в другата стая и се върна след няколко секунди с малка пластмасова кутийка. Отвори я и извади черна писалка, която постави на дланта си. Едно от любимите му занимания бе да разработва свръхсилни експлозивни смеси и той непрекъснато ги правеше с формата на специални предмети.

– Харесва ли ти?

– Екстра. За какво е?

– Знае ли някой. Изглежда като писалка и пише, но когато махнеш капачката и я сложиш от другия край, а после я завъртиш малко, получаваш еквивалент на троен заряд динамит със запалване след една минута... Може да потрябва.

– Стабилна ли е?

– По-добре е от това, което ти дадох последния път. Не е чувствителна на удар или топлина. От типа на киселинно-реагиращите е и трябва специално да се задейства. – Той ми я подаде със сериозно лице. – Ако я използваш, направи подробен доклад.

Взех я от него, разгледах я и я мушнах в джоба на самото.

– Не обичам да нося такива работи.

Огледа лицето ми.

– Както ми се виждаш, може и да имаш нужда от нея. Точно сега имаш вид на тип, който налита на бой...

Усмихнах му се, мушнах писалката във вътрешния си джоб и взех телефона. При второто набиране се обади гласът, който исках, и му казах да ме чака в ресторант „Блу Рибън“ на 44-улица след двадесет минути. После затворих.

През войната Чарли Корбинет е бил командващ офицер на нашата група, полковник, прекарал целия си живот в разузнаването. Издигнал се до шеф на една от строго секретните операции на ЕТО. Когато голямата катастрофа премина, го издигнаха, но поведението му, базирано на

знания и непосредствен опит, бе твърде напредничаво за „доброжелателите“, които жертваха страната ни и го принудиха да се оттегли. Но когато се нуждаеха от него, той бе готов, и използвайки цивилното си звание като прикритие, отиде в IATS да се занимава с по-трудните им проекти.

Познаваше ни прекрасно. По свой начин ни помогна няколко пъти, когато оперирахме по случаи, при които правителствените служби не можеха да се справят, без да изложат страната на пропаганда, диктувана от чужда омраза.

Седяхме в ъгъла на бара и отпивахме тъмна бира „Приор“. Аз, колкото може по-накратко, го запознах със случилото се. Когато му споменах за Соня Девъл, той каза:

– Ти си се хванал за подробност, която ние сме подминали, Тайгър. Разбира се, знаехме за нея, но не допускахме, че бягството на Мартрел е свързано с жена.

– Защо не?

– Първо, заради възрастта му.

– Точно сега той е в опасна възраст. Какво друго?

– Положението, което заемаше. Беше на самия връх. Не изглеждаше логично да зареже всичко след цялата тази работа.

– Заради любовта на една жена... допълних. Той ми се ухили.

– Ти би трябвало да знаеш...

– О'кей, аз почти направих същата грешка. Бях много по-млад.

– Кога ще се ожениш за Рондин? – спря и ме погледна остро. – Извинявай, караш ме и аз да я наричам така. Едит Кейн. Все забравям, че Рондин е мъртва. Когато видях Едит и аз направих същата грешка като теб... Копие е на сестра си.

– Когато това свърши. Може би.

– Лошо. – Отпи от бирата си, сложи я на масата и по бара останаха мокри кръгове от чашата. – Какво искаш от мен?

– Добери се до хотел „Шривспорт“ и провери всички. Всички! Ако тази Девъл е чиста, значи някой друг е убил Ан Лайтър. Може да е същият човек, който стреля по мен пред сградата. Не виждам как жена може да извърши такова убийство. Трябвало е дяволски много сила.

– Соня е здраво тренирана. Трябва да има силни китки и ръце.

– Глупости. Можеш ли да го уредиш?

Чарли Корбинет се взря в чашата си за момент, кимна и каза:

– Имаш и нещо друго наум нали?

– Не мислех, че личи.

– Не личи, Тайгър... Само че те познавам по-добре, отколкото мислиш.

– Пуснаха човек след Рондин. Ако търсят мен, могат да се опитат да хванат и нея. Освен теб няма кого да помоля, а ти можеш да направиш каквото трябва, ако искаш...

– Рондин – замисли се той. – Да, могат да се опитат да направят нещо такова.

– Е?

– Разбира се. – Допи бирата си, остави чашата и каза. – Ще ми се обаждаш ли или всичките ти доклади ще бъдат до Мартин Грейди?

– Ще поддържа връзка – обещах, хвърлих два долара на бара, потупах го по рамото за довиждане и излязох.

Едно такси ме остави на три преки от мястото, където исках да отида. Продължих пеша. На два пъти минах покрай униформени полицаи, но не получих нищо повече от разсеян поглед от тях. Ако вървиш достатъчно бързо, за да изглежда, че отиваш някъде и си облечен малко по-добре от скитник, което поставя под съмнение, че си негодник и може би си нает на работа, тогава не ти обръщат внимание. С подходящо лице и противно изражение и проститутките не ти обръщат внимание. И най-закъсалите не си правят труд да се лепят за теб.

Когато стигнах къщата, изкачих стълбите от пясъчник, изтрити от безброй крака, и блъснах вратата. Натисках копчето „управител“, изкаках, докато Дебелия Джон дойде по коридора и застана намръщен пред мен.

– К'во искаш?

– Това, което и ти искаш, приятелче. Като например парите на Мартин Грейди.

Казах още една дума, която беше код и усмивка преобрази кръглото му лице в една маса от бръчки.

– Ама... Ти не си...

– Същия, както по-рано.

Той се пресегна, бързо затвори вратата и с пръст посочи стълбите. – Жената е най-горе. Не е излизала.

– Някакви проблеми?

– Не. Направих, каквото каза.

– Кой друг е тук?

– Никой. Само жената и аз. Един от вашите хора от Чикаго стоя два дни, преди тя да дойде, и напусна. Нищо не каза, както винаги.

– Добре, Джон. Дръж вратата заключена, докато съм тук.

Той посегна, превъртя ръчката и сложи верига на вратата.

– Разбира се, Тайгър. Аз съм тук долу, ако ти трябва нещо.

Кимнах, изчаках да се отдалечи и тръгнах към стълбите. Там горе може би бе ключът на цялата операция. „ПЛАТОН“ може би зависеше от нея, а сигурно същото важеше и за живота на много хора. Бавно се изкачих, стигнах вратата и почуках.

Зад вратата гласът ѝ прозвуча напрегнато.

– Да... кой е?

– Тайгър Мен.

– Откъде... да съм сигурна?

Извадих писалката, която Ърни Бенгли ми бе дал, написах Т. Мен на парче хартия и го мушнах под вратата.

– Сравни почерка с бележката, която имаш.

Тя бавно изтегли хартията. След секунди резето се плъзна и вратата се отвори. Това бе Соня Девъл.

Въобще не беше такава, каквато очаквах. Пепеляворуса коса, спускаща се около красиво овално лице, подчертано с високи скули и красиви тъмни очи, напомнящи изтока. Устните ѝ – пълни и нервно влажни, с всяко дълбоко вдишване издаваха контролиран страх. Гърдите ѝ се издигаха под прилепналата блуза. Нямахме почти нищо общо с набитата спортистка от по-раншните ѝ снимки. Гъвкава, добре поддържана, с ханш – почти като на мъж, но с бедра и прасци, притежаващи омагьосващата грациозност на танцьорка.

– Не се плаши от външността ми – казах. – Добра дегизировка.

На устните ѝ се появи лека усмивка – разбрах, че очите ѝ откриват следи от работата на Ърни, които някой мъж сигурно би пропуснал.

– Аз... Не знаех кого да очаквам. – Гласът ѝ бе тих, но с доловим лек акцент, въпреки че е трудно да се определи какъв точно.

Затворих вратата, огледах по навик мястото и посочих един фотойл. Тя седна, а аз кацнах на страничната облегалка на един стар диван срещу нея, и казах:

– Искаш ли да говориш?

– Не мислиш ли, че... трябва?

– Определено.

– Тогава ще говоря.

– Какво се случи в хотела?

– Тази жена... Тя дойде при мен и каза, че трябва да се махам. Каза, че е важно заради сигурността на Гейбън. Докато тя беше в стаята, някой почука на вратата. Тя не ми позволи да отворя. След няколко

минути и телефонът звънна, но и него не вдигнах.

– Кой знаеше, че си там?

– Аз... Никой. На никой не съм казвала.

– Ан... Жената... Знаеше ли това?

– Да, аз ѝ казах. – Соня здраво стисна ръце, облиза устните си и отново ме погледна: – Тя се страхуваше, че ще се върнат, затова ми даде листчето ѝ ме накара да тръгвам бързо по стълбите. Аз излязох от задния вход, а тя остана там. Дойдох направо тук.

– С никой ли не си се свързвала?

– Само с Вас – каза тя. – Моля... Кажете ми какво е станало?

– Дошли са за теб. Ан го е отнесла вместо теб. Тя е останала, за да прикрива бягството ти и те са я убили.

– Но, как?

– Предполагам, че е отворила вратата, надявайки се да ги обърка, като видят друга жена, но те са се досетили. По-късно тя е можела да ги разпознае и ТЕ не са рискували...

Тя покри устни с ръка и очите ѝ като че се замъглиха за миг.

– Толкова е... ужасно.

– Защо дойде в Ню Йорк, Соня?

– Заради Гейбън. Когато чух какво е направил...

– Избягал?

– Да.

– Заради теб ли го направи?

Тя поклати глава, по лицето ѝ мина объркване, после тя разбра.

– Не. Не мисля, че е възможно. Откакто... напуснах, никога не сме си писали.

– Преди време вие двамата сте изкарали нещо голямо, нали?

– Да, така е. Беше... възбудата от игрите. Гейбън бе важна личност тогава и беше хубаво. Той бе много внимателен.

– Той знаеше ли за чувствата ти?

– Кой може да каже на какво се надява един мъж. Не беше млад.

Свих рамене, наблюдавах я.

– Възрастта няма нищо общо. Беше влюбен в теб, нали?

Тя наведе глава и започна да разглежда ръцете си. Леко кимна с глава, очите ѝ се навлажниха.

– Да. Аз не исках да стане така.

– Кажи ми едно нещо. И ми отговори направо. Той помогна ли ти да избягаш?

Не можеше да ме заблуди. Твърде отдавна съм в нещата, за да не

забележа, ако се опита. Много простичко тя отвърна:

– Не, мой тигре, не ми помогна. Избягах, защото ми дойде до гуша. Беше внезапно решение. Когато видях другите... срещнах други млади хора на игрите, чух ги как говорят и видях как живеят, осъзнах, че трябва да избягам. Оказа се много лесно. У дома няхах никого, който да „плати“ за... измяната ми. Просто се възползвах от ситуацията и избягах. Някои... приятели ми заеха пари. Твоята страна беше достатъчно добра да свърши останалото и ме прие. Опитвам се да бъда добър човек тук.

– Няколко пъти си променяла името си.

– Да. – съгласи се тя. – Дори и тук има от онези, които помнят и заплашват. Бях... атакувана няколко пъти. Всеки път се местех. Не искам нищо от миналото. Тук е новият ми живот.

– В такъв случай, какво си искала от Мартрел?

С жест на отчаяние тя сви рамене.

– Знаех какво ще преживее. Не исках да е самотен. – Тя спря и вдигна замъглени очи. – Имаше време, когато си мислех, че може би... той наистина го прави заради мен. Чувствах се отговорна. Исках да съм сигурна. Но не може да е заради мен. От игрите дори не сме си писали, изобщо. Щеше да бъде прекалено опасно за него да получи известие от мен. Сега е много трудно да говоря за това.

– Ще бъде и опасно за теб.

– Но защо?

– Бившите ти сънародници мислят, че могат да се доберат до него чрез теб. Ако те спипат, ще притиснат Мартрел така, че той да не предаде информацията си на нас. Могат даже да го принудят да се върне. Вече направиха опит да посегнат на живота му.

По лицето ѝ се изписа шок от думите ми.

– Той...

– Добре е. В болница е, под охрана. Ще се оправи, но те няма да спрат само с един опит...

– Тогава трябва да го видя! Трябва!

– Когато му дойде времето, скъпа. Точно сега ти си толкова важна, колкото е и той.

– Какво искаш от мен? Какво трябва да направя?

– Просто стой под прикритие, докато стигна до Мартрел. След като разбере, че ти си в безопасност, той ще проговори. А след като проговори, стойността му за руснаците ще се сведе до нула и вече няма да е такава мишена. Ще скъса завинаги и тук ще има известна сигурност.

– Известна!

– Не можем да го опазим от всичко, но с нова самоличност за прикритие...

– Той каза, че би искал да преподава и...

– Това зависи от него. Други са го правили и по-рано. Ако иска да поеме този риск, негова работа. Знаеш как действат там. Не оставят никой да се изплъзне от мрежата им, ако могат да се справят. Но в случай на неуспех всеки следващ опит за ликвидиране вече губи смисъл, защото ще обърка операциите им и ще е по-добре да го изоставят. Просто трябва да се потрудим и постигнем нашата цел.

Соня внезапно стана, цялото ѝ тяло беше стегнато от тревога.

– Но, трябва да има нещо...

С ръка ѝ направих знак да замълчи. Пред вратата се чу шум, който не трябваше да идва оттам, и аз усетих как нещо подобно на ток премина през мен чак до пръстите на краката ми.

Махнах с ръка на Соня да отиде в ъгъла и клекне на пода. Когато тя се сви там на пръсти, отидох и загасих лампата. Измъкнах револвера, заредих го и погледнах в процепа под вратата.

Слабата светлина от коридора трябваше да се вижда, но сега я нямаше. Някой бе загасил лампата за да няма никакви сенки, Ако тъмнината ИМ трябваше за прикритие, щяха да я имат.

Бях забелязал радиото, когато влязох – малко, пластмасово и старо. Пипнешком го потърсих, пузнах го и намерих някаква станция със спокойна музика. Усилих го достатъчно, за да заглуши евентуален шум, който бихме вдигнали. Ако тези, които имахме за компания отвън, не са ме разпознали, могат да вземат посещенията ми за романтично randevu, и да ме изчакат малко отвън, преди да нахлуят.

– Соня... прошепнах.

– Да? – едва чух гласа ѝ.

– През прозореца ще излезем на покрива. Ще можеш ли?

– Както... кажеш... Те...

– Не говори! Хайде. – Протегнах ръка, тя ме хвана и я изправих на крака. Тогава музиката спря, спряхме и ние.

Около 30 секунди водещият говореше и ние останахме замръзнали, а когато музиката започна отново, ние прекосихме стаята и стигнахме прозореца.

Дебелия Джон поддържаше нещата добре смазани. Прозорецът се вдигна безшумно и двамата стъпихме на ръждясала метална площадка. Посочих нагоре, Соня кимна и се пресегна към пръчките, служещи за

авариен изход. Затворих прозореца и я последвах. Над главата си мярках ефектното проблясване на бедрата ѝ – тя се качваше без усилие, свободно, дори с полюляване, като професионална спортистка.

На четвъртото стъпало я спрях.

– Продължавай нагоре и чакай там. Застани зад някой комин и стой в сянка. Дръж си главата надолу и не мърдай, докато не се убедиш, че съм аз.

– Да, Тайгър.

Прозорецът до мен беше заключен, но аз извадих от джоба си ролката лейкопласт, залепих на кръст стъклото, опрях лакът и със силен удар на юмука го счупих, почти без шум. Бръкнах в отвора, отключих прозореца, отворих го и влязох вътре.

Драснах клечка кибрит, за да огледам, отидох до вратата и я отворих. Останах там цели три минути, слухът ми се мъчеше да разгадае шумовете, промъкващи се в къщата. Чух едва доловимо дишане. След миг знаех, че са двама.

И двамата стояха под мен, от двете страни на вратата, нямаше да стоят там още дълго.

Извадих картончето с кибритени клечки, счупих една и сложих покриващото ги картонче зад другите, така че всички се виждаха. Затворих очи, запалих клечката, подпалих цялото картонче и го хвърлих през папета.

Бяха чули запалването на клечката, но не очакваха цялото картонче. В непрогледната тъмнина то освети мястото като светкавица и можах да ги видя, как се обръщат със стреснати възклицания и вдигнати пистолети. Те не можеха да ме видят зад светлината, очите ми бяха привикнали към тъмнината и освен двете бързи огънчета от 45 милиметровия последното, което видяха, бе малката ярка светлина, която избухна, падайки към главите им. Улучих единия във врата, а другия в гърдите и те се блъснаха в стената с последни задавени стонове. След секунда лежах там неподвижно.

Не чаках. Слязох по стълбите до първия етаж, отидох до стаята на Дебелия Джон, запалих лампата в коридора, от която се разля слаба, жълта светлина. Видях вратата му отворена и вече знаех какво ще открия.

Дебелия Джон вече нямаше да получава чекове от Мартин Грейди. Лежеше в локва от собствената си кръв и с прерязано от край до край гърло.

Отвън някой вече крещеше с ужас и отсреща на улицата видях да

се запалват фарове на кола, която потегли рязко. Нямахме много време. Изтичах до площадката, проверих телата за идентифициране, но не намерих нищо и се качих горе на покрива. Отворих вратата с вик:

– Соня! Аз съм, Тайгър!

– Тук съм – гласът ѝ дойде от лявата ми страна и аз пристъпих напред, за да ме види, а с крак затворих вратата.

Вече две сирени се приближаваха от противоположни посоки. Тя дойде до мен, уплашена и трепереща. Хванах я за ръка и се измъкнахме на покрива, а в края му забелязахме аварийна стълба и слязохме от обратната страна на сградата. На улицата я хванах под ръка и си тръгнахме, като че ли нищо не се е случило.

Когато се отдалечихме достатъчно, магнах на едно такси, дадох адреса на Ърни Бентли, слязохме на ъгъла и платих на шофьора. Докато ми връщаше рестото, вече започваха да предават съобщение по радиото за трима убити в квартала, който току що бяхме напуснали.

ШЕСТА ГЛАВА

Седяхме в задната стая на лабораторията, докато Ърни Бентли въртеше копчето на радиото, за да чуе нещо ново за убийствата. Засега разследването нямаше версия, но бяха открили, че е влизано през заден прозорец. Ножът, пронизал Дебелия Джон, е намерен в джоба на един от мъртвите мъже. В телата не са открити никакви документи за самоличност и полицията продължава обичайната процедура. Неколцина свидетели видели тъмна кола, последен модел, да тръгва наблизко веднага след изстрелите, но не запомнили номера.

Първото, което Ърни стори, бе да сложи нова цев на верния ми револвер и да преработи ударника, за да не ме притеснява балистична проверка. Това, което имаха във файловете си, вече бе остаряло, тъй като оръжието веднъж вече е преработвано след последната балистична експертиза. За в случай, че ме хванат и ми направят парафинов тест на ръцете, Ърни използва разтворител, който премахва всякакви следи от нитрат. Той се тревожеше за картончето кибрит, което бях използвал, но аз го успокоих, че то е най-обикновено, често срещано и не може да насочи евентуално разследване към нищо.

Трябва да е изгоряло, а с него и пръстовите ми отпечатащи.

Притесняваше ме Соня. Беше оставила следи почти навсякъде там. С нейните отпечатащи в компютрите на Вашингтон щеше да се озове в списъка на издирваните за броени минути.

Когато Ърни се върна, лицето му бе каменно. Каза:

– Как стигна до къщата на Дебелия Джон?

Погледнах Соня.

– Разкажи пак... Как напусна хотела?

Тя, вече за трети път, ни разказа подробно.

– Сигурна ли си, че никой не те е проследил?

– Никого не видях – потвърди тя.

– По дяволите – каза Ърни, – тя не е професионалистка. Как може да е сигурна дали е имало някой, или не? Не са толкова тъпи, че да не се подсигурят. Вероятно са наблюдавали изходите за в случай, че стане тъкмо нещо такова...

– И аз мисля така. В тая тълпа на улицата не е могла да забележи проследяването и така ги е довела до Джон. Влезли са съвсем спокойно. Моето появяване там само малко е забавило нещата.

Ърни кимна, застана до Соня и изненадващо ѝ каза:

– Дай да ти видя ръцете.

Без да разбира, тя протегна ръце. Ърни ги взе в своите, разгледа ги внимателно и рязко дръпна ръкавите нагоре до лактите. По тях нямаше никакви наранявания или драскотини. Бяха нежни, гладки и явно вече не ръце на усилено тренираща спортистка. Преди години тя се бе отказала от спорта, за да остане жена. Много внимателно той опипа мускулите и китките ѝ от всички страни. Знаех какво търси. Когато свърши, каза:

– Е?

– Не го е направила тя.

Отидох бавно до нея. Тя стисна устни и ни погледна един след друг право в очите.

– Не, приятели, това момиче не съм убила аз.

– Не се засягай – отвърнах. – В нашата работа трябва да си сигурен или умираш бързо. Точно сега ченгетата проверяват навсякъде за следи от теб и ако те открият, става сложно за обясняване. А аз се придържам към мнението на Ърни и моето собствено. Видях какво стана с Ан Лайтър. Виждал съм и други убити точно като нея, бейби – изисква се човек да има страшно силни ръце, за да го направи.

Тя все още гледаше право в нас и каза някак отнесено:

– Може би съм използвала оръжие...

Не се хванах.

– Хм... Направено е с ръце.

– В такъв случай ви благодаря.

Ърни пусна ръцете ѝ и се обърна към мен.

– Какво ще правиш с нея?

Свих рамене.

– Тя няма подходящи дрехи, нито има къде да остане. Трябва да бъде при някого, на който имаме доверие.

– Намери някой от Нюарк Кънтрол.

– Няма време. Цяла сюрсия са по петите на Мартрел и Соня. Знаят, че тя все още е при мен. Единственият ни шанс е да спипаме групата, натоварена да ги ликвидира. Ако успеем да забавим действията им, докато Мартрел проговори, можем да измъкнем и двамата влюбени. Виж... Искам и ти да направиш нещо.

– Какво?

– Снимай ни двамата със Соня. Ще използваме пресата. Ако Мартрел разбере, че тя е добре, може би ще се почувства по-свободен.

– Влезте вътре – каза Ърни.

Трябваша му само няколко минути, за да ни снима и докато изчакахме снимките, звъннах на Чарли Корбинет. Разказах му подробно и го помолих да открие убитите в картотеката за чуждите агенти. Той тихо подсвирна, като чу новините, без да задава въпроси. Осмисляше информацията в мига на идването ѝ и съзнаваше, че в този момент аз съм начело на играта и ще остана такъв докрай.

– Нещо за случая в хотел „Шривспорт“?

– Няколко интересни факти. Първо, никакви мъже не са забелязани да влизат и никой от пожарните изходи, заключени отвън, не е бил насилван за взлом. Второ... Жените на рецепцията са видели поне 12 дами да вземат асансьора нагоре, но с изключение на две те не знаят при кого са отивали. Само жени. Все пак ми изглежда като работа на мъж, но една много силна жена, обучена в изкуството да убива, би могла да го направи също толкова добре. Няколко от идвалите дами отговарят на този тип.

– Не ми харесва, полковник.

– И на мен също, но това е всичко, до което се добрахме.

– Прати ли човек да пази Рондин?

– Точно след твоето обаждане Албърт Катър бе прикрепен към нея. Не толкова да я следи, колкото да гледа за теб. Внимавай с това момче, Тайгър. Не, той не мисли нищо добро за твоите оперативни действия...

– Никой не мисли.

– Неговото е друго. Откакто Мартин Грейди разиграва сенатското разследване, Катър иска да закачи на въдицата вашите хора. Имам чувството, че е на двойно разпореждане...

– Благодаря. Защо ми казваш това?

– Защото някак си не ми е безразлично какво правите. И аз бях при вас, не помниш ли? Тази страна все още се управлява от цивилни фактори, дори и да се намесват в правителствената сфера. Има някои аспекти на нашата политика по сигурността, които никога не съм одобрявал и когато трябва да се върши нещо, то трябва да се направи от професионалисти, на които не им пука кого могат да настъпят. Независими във всичко!

– Колко нависоко е стигнала аферата?

– В момента Гейбън Мартрел е най-специалната фигура в борбата за собственото ни оцеляване!

– И?

– Не мога да ти кажа повече от това, Тайгър.

- Значи случаят е в комитета. И всички служби работят по него...
- А ти си мишената, на която са вдигнали мерника. На лов са за теб.

И от двете страни...

- Винаги е било така, приятел.
- Този път трябва да се измъкнеш съвсем чист!
- О'кей. Няма проблеми! – отвърнах.

Ърни ме погледна внимателно и ми даде знак с глава да отида в другата стая.

- Докъде смяташ да стигнеш с нея?
- Ще извървя целия път. Именно тя е ключът към всичко.
- А тази вечер?
- Ще я върна в хотела. Като „проститутка“. С десет долара за администратора мога да вкарам и Мата Хари в стаята си...

Той се вгледа в лицето ми.

- В хотела няма да те познаят в този вид.
- Ами, да махнем тия работи. Така или иначе, вече са ми виждали физиономията. Шофьорът също сигурно ме е запомнил.

Докато Ърни сменяше пластичната ми дегизировка, Соня гледаше очаровано отстрани. Наблюдаваше почти смаяно пълната „подмяна“ на външността – обичайна за нашата работа. Облякох си сакото и мушнах „писалката“, добре заредена, в джоба си, взех пари и станах от стола.

За първи път тя се разсмя и това беше хубав смях. Гласът ѝ имаше забавен, нисък тембър, издаващ неподправено удоволствие. Лицето ѝ грейна и дълбоките ѝ тъмни очи заискряха.

- Хубава шега – измърморих. Не обичам да ми се присмиват.
- Не, тигре мой, не се присмивам. Преди изглеждаше като...
Като...

- Прошляк от бидонвил – довърших аз.
- Да. Но сега си различен. Вече мога да видя тигъра. Сега разбирам защо ти казват така.
- Не „Тигъра“⁴⁵, бейби. Просто Тайгър. Това е истинското ми име.
- Заслужаваш го и за име и за прякор. Но, изглежда, страшно ти трябва и една дълга опашка...

Хвърлих ѝ една мръсничка усмивка. Тя спря да се смее за миг, а после отново се усмихна.

- Разбирам – каза сериозно.

---

5. Отново същата игра на думи. The Tiger – „Тигърът“, се използва и като прозвище, прякор. Но тук е също и собствено име на героя. Бел. ред.

– Е, братче, винаги си късметлия! – обади се ухилен и Ърни.

– Я стига! – отсякох. Хванах ръката на Соня и тя стана от фотьойла.

– Да вървим.

* * *

Само с пет долара за служителя на рецепцията нямаше никакви въпроси. Дори не си направи труд да вдигне поглед, но ловко пхна парите в джоба си и се зае отново с вестника. Позната история – ако не създаваш проблеми и си плащаш, „вървиш“.

Знакът, който бях оставил на вратата, си бе там, така че не извадих револвера, а направо превъртях ключа. Тя застана С гръб към стената, а очите ѝ внимателно ме проучваха. Имаше един фотьойл, шкафче и достатъчно голямо легло.

– Тайгър?

Веднага, без увъртане, ѝ светнах как стоят нещата:

– Ти „стоиш“ върху трима убити и четвъртият може да съм аз, ти или Мартрел. Може всичко това да не ти харесва, но не задавай въпроси, няма да ти отговарям. Позволявал съм си да разкарам повече мадами, отколкото мъжете изобщо имат, и сега не е моментът за номера. Не те доведох тук, за да те просна в леглото. Ако искам, ще го направя, и то така, че няма дори да гъкнеш. А когато свърша, ти ще викаш от удоволствие. Избий си тази мисъл от главата. И чакай да те поканят, преди да казваш „не“. Запомни това, бейби. Не е просто играчка това, което си играем. За мен трябва да знаеш, че ако се наложи и много надигаш, ще те приспя с един в челюстта, за укротяване. Без да ми пука, че си дама...

– Аз никога...

– Ха... Да не си случайно... девствена?

Тя ме изгледа продължително и спокойно, без очите ѝ да издават нищо. Накрая отвърна:

– Не.

– Това тук е само временна спирка, докато ти намеря сигурно място. – Отидох до телефона и се свързах с Рондин.

Телефонът звъня дълго и отчаяно, но никой не вдигна, и затворих. Погледнах часовника си. Беше късно. Много късно. Дяволски късно.

Казах:

– Ти използвай леглото. Аз ще спя на фотьойла.

Тя кимна само веднъж, отиде до леглото и седна на ръба. Знаех, че ме наблюдава, когато се строполех във фотьойла и си сложих краката на перваза на прозореца, но бях стигнал точката, когато пет пари не давам.

Не можеш да видиш приятел, който е мъртъв, после самият ти да убиеш двама души, без нещо да стане вътре в теб, а днес денят бе адски дълъг. Навън вече бяха тръгнали на лов за двама ни. Ние бяхме мишените, а ловците идваха от две страни и ако не внимавахме, щяхме да попаднем под жесток кръстосан огън.

Правото и Силата. Кое от тях е отговорът? Трябва да притежаваш и двете, за да спечелиш. Загледах се в мекия отблясък над сградите, в който се къпе Ню Йорк нощем. Цветът на града се променя с блясъка на неоновите реклами. Заслушах се в глухия грохот от улиците долу и замислено се питах къде другаде сега умират хора и в името на какво.

Заспах с револвер в ръка и като дъжд в далечината чух душа да разпръсква нежно, гърлено тананикане на някаква стара песен, която си спомнях от Европа много отдавна. Долавях аромат на сапун и мекотата на жена.

Ръцете ѝ бяха нежни, когато докоснаха лицето ми, и ме събудиха; пръстите се плъзнаха по бузите към очите ми, после погалиха с длани косата. Бяха по моему нетърпеливи, но все пак се движеха спокойно, така че доставяха удоволствие, без още да търсят същото в замяна.

Зад прозореца слънцето изгряваше в ярка оранжева арка, която се процеждаше през мъглата. Посегнах и почувствах ръцете ѝ под моите.

– Тайгър – каза тя. – Моят тигър... ела си легни с мен.

Беше красив изгрев, бавен и лек най-напред, след това внезапно нещо диво, червено и ярко избухна сред нас двамата в лудост от удоволствие, а сетне постепенно се успокои сред постоянно нарастващата светлина на утрото.

Дяволите да го вземат, как меко бе тялото ѝ, колко закръглени бяха извивките ѝ! Направо от неумолимите стени на Кавказ тя бе донесла всички вълнообразни очертания в една жива симфония на екзотичната наслада. Устата ѝ бе гореща като ключ, който възпламенява една експлозия след друга. Топеше се като огън и за миг щеше да извика, ако не бе със зададено гърло. Цялото ѝ тяло бе океан от чувства. То искаше и искаше неистово и диво с увличаща, подлудяваща страст. Искеше и искаше ненаситно, и когато все пак за кратък миг биваше задоволявано, се отпускате почти като мъртво. За да продължи отново до пълна премала...

Но не ѝ дадох да се отпусне напълно. Тя го пожела и сега си го получаваше. Искеше да види как е с един тигър и сега трябваше да разбере.

Усети зъбите на тигъра и усещането да биваш погълщан, защото тя

бе просто жена в безумно неутолимия глад на страстта, и в това страховитото зазоряване тя за първи път узна какво означава да изживееш мига като жена на тигъра...

После се спуснаха сенки, когато слънцето се издигна и наклони на запад. По-късно взех душ, облякох се и я събудих. Около нея все още се носеше сладкото ухание на съня, а аз се мразех дяволски много. Погледнах я в очите и казах:

– Ставай, скъпа.

На две стъпки от мен моят 45-милиметров лежеше, напълно готов да убива.

Сега вече трябваше да се обадя на Рондин.

С какво заменят брачна нощ, разбита на парчета, и следващата нощ, и следващата? Как не допускат студенина в гласа си и в нещата, които чувстват?

Тя вдигна телефона, след като извънтя два пъти, и каза „ало“. Наложих си гласът ми да остане спокоен.

– Тайгър, скъпа.

– О?

– Трябваш ми, котенце. Можеш ли да ми помогнеш?

– Тайгър... Ти въобще нямаш нужда от никого.

– Сега си ми нужна ти!

– Моля те, Тайгър...

– По дяволите, млъкни и слушай! Ако искаш да се държиш като глупачка, продължавай. Уморен съм и ми се гади от глупостите, които жените бълват, та чак ми се ще да плюя. Така че престани. Втори път няма да те моля. Съжалявам, че провалих сватбата ти, но някои неща са на първо място и ако някога си намериш мъж, винаги ще си на второ място след работата му, така че се успокой. Ти...

Не ме остави да довърша.

– Тайгър... Да кажа ли че съжалявам?

– Разбира се, скъпа, но може да не свърши работа. Този случай е нещо различно. Като последния път е, когато всички бяхме в опасност.

– Зная.

– Глупости, знаеш! Вече има няколко мъртви. – Грабнах оръжието си с влажна от пот ръка и го пхнах в кобура, просто за да не трепери ръката ми.

Чух как тя рязко си пое въздух и в гласа ѝ прозвуча силно вълнение, когато каза:

– Каквото поискаш, ще го направя, скъпи! – в думите и се долавяше

акцент от Лондон, малко по-силен от обикновено.

Дявол да го вземе, какво очаквам? Получавам много повече, отколкото заслужавам.

– Днес ще работиш ли?

Тя беше преводачка в ООН, но бе свързана и с британското посолство. Имаше предварителна подготовка от Англия, което я правеше подходяща за много неща. Неща, които тя никога не споменаваше, но аз знаех за тях. В свободното време от официалната ѝ работа тя присъстваше на строго секретни срещи на хора от посолството и при необходимост действаше като куриер или агент на високопоставени служители.

– Ще бъда в Генералната асамблея до 11 ч. След това имам лична писмена работа. Нищо, което да не може да почака.

– Добре. Сега слушай и не задавай въпроси. Имаш опашка, човек от ЦИА на име Албърт Катър. – Описах го набързо и допълних: – Там е, за да те пази, но и да се добере до мен. Точно сега съм загазил. Когато стигнеш в офиса си, направи така, че момчетата ти да го забележат. Ако не можеш, откачи се от него и ела на Бристъл Енд – онова малко ресторантче за риба, в което веднъж те водих.

– Спомням си го.

– Донеси куфар с дрехи... – погледнах Соня и я премерих разсеяно, – номер 12, сложи тъмни очила, шлифер, шапка... всичко, което може да дегазира една жена. Ще те чакам по обяд.

– О'кей.

– Много добре, мила.

– Тайгър...

– Какво?

– Обичам те. Понякога... ти ме объркваш, но аз разбирам.

– Тогава, къде по дяволите ходиш нощем? – попитах, като не успях да се преборя с безпокойството в гласа си.

Рондин леко се засмя, както се смеят жените, когато знаят, че те държат в напрежение.

– Значи би искал да знаеш? – попита закачливо тя за финал.

Соня също се усмихваше, но с очи; усмихваше се със спомена за изминалата нощ и сутрин, и с тържеството на една жена над друга жена, когато „наградата“ е мъж.

– Тази, на която се обади – попита тя, – твоето момиче ли е?

– Щяхме да се женим, точно когато започна тази история.

– О, съжалявам, но сега разбирам страстта ти – пълните ѝ чувствени устни се извиха в лека усмивка. – А мисля, че можеш да разбереш и

моята. Не е добре, когато си много дълго без никого...

– Да.

– Тя никога няма да узнае, Тайгър.

– Да се надяваме, че няма.

– Съжаляваш ли?

Станах, отидох до нея и хванах лицето ѝ в ръцете си. Красива беше, застанала на пълната светлина на слънцето, което правеше пепеляворусата ѝ коса почти бяла.

– Не, бейби, без съжаления. Беше прекрасно и необходимо. Ти си истинска жена.

Тя се надигна, целуна ме леко, отдръпна се да огледа лицето ми, а после се върна в ръцете ми в нов изблик на зазоряване, притискаше се до мен така, че всяка извивка на тялото ѝ прилепваше до моето. Пръстите ѝ се забиха в гърба ми, а езикът ѝ търсеше отговор и когато най-накрая я отгласнах леко, тя каза:

– Надявам се... Не е свършило, тигре мой?

Повдигнах с ръка брадичката ѝ:

– Нека да не насилваме късмета си.

В десет часа слязох във фоайето и се обадох на полковника от автомат. Веднага вдигна, помоли някой да излезе от стаята и каза:

– „Чист“ ли си?

– Да.

– Тогава да ти предам набързо. СИА разпознаха единия от двамата, които си оставил. Идентификацията идва чак чрез Мексико Сити. Бил заловен след убийство, но избягал и явно е дошъл в Щатите с друга задача. Интерпол го има в компютрите. Той е убиец със солидно минало. Засега нямаме нищо за другия, с изключение на обувките му. Чужди са. Няма снимки или отпечатьци в архивите тук, но нашите хора отвъд океана ще ни изпратят информация.

– Някой им дава заповеди оттук!

– Разбира се. Можем да локализираме мозъка на операцията, но не и да разрушим каналите им за свързка, за да стигнем до ядрото. Включили са всичките си специалисти в този проект и не биха допуснали нещо да им попречи.

– А Соня Девъл?

– Службите, включително и IATS, запазват мълчание. Междувременно всички агенции са уведомени и екипите я „разработват“. Колко дълго ще я държиш?

– Докато работата бъде свършена. А можеш ли да поразкараш

досадниците от главата ми?

– Няма начин, Тайгър. Никакъв. Заради старите ни връзки ме наблюдават, за да засекат дали съм в контакт с теб.

– Разбрали са, че ми предават информация?

– Може би се досещат. Сигурно ще има някой на телефона ми отсега нататък.

– Тогава оставяй съобщения за мен при Джордж в „Блу Рибън“ или на Уоли Гибънс. Ще ги вземам оттам.

– Добре. И се пази, не си търси куршума...

– Разбира се.

* * *

По обед напуснах хотела със Соня под ръка. Надявах се на късмет да не ни забележат и хванах такси до Бристъл Енд. Беше малко заведение за риба и пържени картопки, отворено от един лондончанин в Уест Сайд, и имаше добра клиентела от моряци. Една вечер на Рондин се й се бе дояло риба и картопки, и Уоли Гибънс ми каза за това място. За репортера следващото най-хубаво и важно нещо след новините, бе стомахът му, и той полагаше съответните грижи.

Имаше само няколко посетители на тезгяха. Посочих ъгловата маса в дъното, поръчах 3 порции и бира и седнах с лице към вратата. Знаех, че съм изнервен, но не съзнавах до каква степен, докато Рондин не влезе. Сkochих да я посрещна. Типовете наоколо – барманът и клиентите ни изгледаха одобрително – рядко виждаха такова нещо. Някой полушепнешком каза:

– Има дори две. Някои момчета вадят страшен късмет?

Запознах двете дами, оставих ги да седнат една до друга, а аз се настанах срещу тях и запознах набързо Рондин със събитията. Накрая добавих:

– Искам тя да напусне града. Някъде, където да остане, без да я виждат, докато се добера до Мартрел.

Рондин кимна.

– Помниш ли Бъртън Селуик?

– Как мога да го забравя?

– Той замина и няма да се върне още един месец. Преди да тръгне за Англия, каза, че мога да ползвам лятната му къща в Кънектикът, когато пожелае. На малко повече от един час път е и имам ключове.

– Била ли си там?

– Няколко пъти. Идеална е. Трябва само един ден да се свърже ел-

инсталацията. Мястото е добре заредено с храна.

– О'кей, ще я използваме. – Извадих няколко банкноти от джоба си и ги подадох на Рондин. – Наеми кола, заведи я там и веднага се връщай. Ако имаш нужда от нещо, набави го по път, защото искам Соня въобще да не излиза от къщата. Разбрано?

Соня попита:

– Безопасно ли е?

– Колкото може да бъде. Ако вашите хора те пипнат, може все още да си мишена. Дори съм ги виждал да унищожават четири човека, просто за да убият този, който им трябва. Не, не искам да те хванат. Все още. Стой в тази къща, докато се свържа с теб. Или се обади Рондин. Никой друг.

– Но Гейбън...

– Ще се добера до него, не се тревожи.

Когато свършихме обяда, момичетата отидоха в тоалетната с куфара. Соня Девъл бе сменила дрехите си, когато се върнаха. Шапката сполучливо скриваше лицето, а спуснатата ѝ напред коса правеше високите ѝ скули трудно забележими. С очилата ставаше почти незабележима.

Платих сметката, казах на Рондин, че ще се срещнем в „Блу Рибън“ в шест часа, качих ги в едно такси и тръгнах в обратна посока към пристана, за да хвана маршрутно такси, вместо да се отправям към оживени място, където щеше да има полицаи, скоро видели снимката ми.

На ъгъла си взех вестник, хвърлих поглед на заглавията и новините. Тройното убийство бе отбелязано с големи букви. Въпреки че бе сензационна новина, нищо не беше изтекло до пресата относно същността на нещата, така че разбрах колко плътно Вашингтон бе „покрил“ аферата.

Сгънах вестника под мишница, огледах се за такси и като не видях, тръгнах на юг с надеждата да хвана някое, идващо от града. Три преки по-нагоре все още не бях видял патрулна кола, която да се движи по улицата. За да намалая вероятността случайно да бъда забелязан от някое престаравашо се ченге, небрежно пресекох улицата към вълнолома.

Корабът, на който вече завършваха товаренето, беше „Мейтланд“. Корабът на Клемънт Флетчър, човекът, който си хвърли парите за гайгеров брояч, без да успее да го използва. Чудех се, кой го бе задигнал. Пазарната му цена не си плащаше риска да блъснеш по най-мръсния начин един човек право в мътните води под моста и в прегръдките на смъртта.

Използвах своята прескарта, за да мина през портала, намерих шефа на пристанището и го попитах дали някои от моряците са тук.

– Ако търсиш работа, опитай в залата за наемане. Тези момчета не

могат да ти помогнат.

– Не търся работа – отвърнах. – Само малко информация.

– Тогава се качи на кораба. Сигурно играят карти от другата страна, на слънце. Винаги се връщат по-рано, като свършат парите.

Изкачих се по мостчето и се придвижих през товара на палубата, докато чух гласове и плющене на карти. Имаше само двама там, с вид на излезли от мелница. Имаха нужда от бръснене и бяха силно махмурлии. Вместо с пари, играеха е кибритени клечки и дори не си направиха труд да ме погледнат, докато не хвърлих по една десетачка пред всеки от тях.

Тогава веднага станах център на внимание. Единият посочи банката и попита:

– Е, за какво е това?

– За да си поговорим малко.

Те се спогледаха, кимнаха и същият каза:

– Стига да не ни караш да пускаме писма отвъд океана или да носим нещо на някой твой приятел. Това не можем.

– Това не ми трябва.

– Ами тогава ще говорим.

Седнах на ръба на пейката и бутнах шапката си назад.

– Сред екипажа имах един приятел. Клемънт Флетчър.

– А, да. „Смачкания.“ – обади се другия. – Напил се и паднал в реката. Същото направи и в Брюксел, само че го извадиха навреме. Можеше да падне и от тротоар.

– Спомняте ли си да е имал гайгеров брояч?

И двамата веднага кимнаха.

– Направо ни подлуди с това чудо. Все говореше, че ще направи голям удар някъде в Южна Америка.

– Пърдс?

– Точно така. Защо?

– Задигнали са му го.

Единият сви рамене и се ухили:

– Е, и какво? Там, където е сега, не може да го използва...

– Работата, приятелче, е в това, че искам да зная кой го е задигнал.

Той ме погледна, протегна се и каза:

– Искаш ли да ти кажа нещо? Не е добре, когато някой започне да тършува в нещата на екипажа. Досега не съм имал пътуване, при което някой от моряците да не е имал „лека ръка“. Понякога го хващат и под палубата става забавно... После човекът повече никога не пипа чуждо...

– Това не се е случило, докато сте били по море. Корабът е бил на пристанището, точно тук.

– Същата работа. Щом като пристигнем и по целия кораб започват да се гълпят хора. Този път дохода от специалния отдел да търсят наркотици, за които се предполагаше, че са на борда. Претършуваха целия кораб и нищо не намериха. Дявол да го вземе, и ние можехме да им кажем, че няма. Мислиш ли, че не знаем, когато прекарват дрога? Нека да ти кажа нещо, шефе. Аз зная за тези неща, а и капитанът веднага получава доклад. Имам по-малък брат, в болницата в Кентъки, който опита дрога, докато беше в гимназията. Оттогава щом чуя за нещо такова на борда й...

– Кой друг беше тук?

– Както обикновено. Хора от граничната служба. Докери. Идваха и от кораборемонтното за дребни поправки. Всичко е законно. Ние се познаваме, нали?

Другият кимна и си взе картите.

– Стариият Флеч често разправяше, че е хвърлил страшно много пари за тази машинка. Всичките си спестявания. И така от кораба тя се е намерила в заложна къща. Аз имах един невероятно хубав часовник, и с него стана така.

– Никой друг ли не е бил на борда?

– Не, докато Флеч се удави. Тогава един репортер дойде заедно с полицията. Стийв Манго трябваше да отиде и да го идентифицира. Мръсен номер. Дължеше ми десет долара.

Посочих банкнотата пред него.

– Е, току-що си ги върна.

Наоколо имаше 14 заложни къщи, които открих от телефонния указател. Обиколих ги всичките, като търсех заложен гайгеров брояч, но нямаше никъде. Търсех всъщност и нещо написано, заради почерка на този, който го е заложил, но изглежда, че е бил хитър и го е дал някъде в друга част на града. Да се провери всичко е непосилна работа, така че след последното място от списъка ми, се отказвах.

Но имаше нещо в цялата работа, което не схващах. Не можех да си позволя риска да ме хванат, като издирвам нещо, което вече не би помогнало на Флетчър, така че казах „чао“ на „Мейтланд“, взех такси и отидох в „Блу Рибън“. Беше близо шест часа и исках да съм сигурен, че ще видя Рондин, когато влиза.

Вече бяха надощли много хора, така че казах на келнера да ме заведе в заден салон и отидох в телефонната кабина. Имаше една любопитна

подробност в смъртта на Флетчър, нещо, което ми хрумна в момента, и трябваше да го проверя. Ако се е навирал навсякъде по кораба със смахнатия си гайгеров брояч, може да е попаднал на нещо друго... Или някой си е помислил, че е. Не е кой знае колко трудно да очистиш пияница...

Само трябваше да го подтикнеш да се напие. Набрах Уоли Гибънс и казах:

– Приятел, тук е Тайгър.

– За Бога, пак ли ти?!

– Виж... Използвай силата на пресата. Трябва да открия нещо.

– Тайгър... Ако си се замесил... – започна той, а после изруга: – По дяволите, всички те търсят. И мен вече ме притискат страхотно!

– Спокойно, отпусни се. Изобщо не си ме чувал. Касае се за нещо, от което може да излезе разказ.

– Е?

– Обади се на специалния отдел и разбери дали са намерили нещо, когато са проверявали „Мейтланд“.

Гласът му стана сериозен.

– Наркотици?

– Може би. Виж дали са били сигнализирани. Те не правят случайни проверки.

– Ясно.

– Предполагам, че човек, на име Клемънт Флетчър, от същия кораб се е удавил случайно, но това може да се окаже убийство, ако тези служби са намерили нещо. Провери.

– Дадено. Но само, ако не си замесен.

– Не съм. Това е просто нещо, на което се натъкнах случайно.

Затворих, казах на Анджи, че Рондин ще дойде, и се върнах в сепарето.

Точно в шест тя дойде. Някъде по път се бе преоблякла в сивосиня рокля с дълбоко деколте, което стигаше до началото на гърдите ѝ, толкова стегнати и красиви, че ти се завива свят, само като я погледнеш. Когато съблече самото, тя се усмихна, доловила къде точно съм се втренил, и застана, докато аз я поглъщах цялата с поглед, преливащ от възхита.

– Сега съжаляваш ли? – попита тя с предизвикателен тон, който често употребяваше.

– Много! – Издърпах стол за нея, седнах така, че да виждам всеки, който минава край сепарето, и поръчах пиене за двамата. Когато

сервираха, вдигнах чаша в мълчалив тост, припомних си времето, когато двамата седяхме там и аз се готвех да я очисти. Само при мисълта, че почти го бях направил, ми изтръпнаха пръстите.

Вечеряхме и пихме още по едно, докато повечето от хората си тръгнаха. Аз извадих снимката, на която бяхме двамата със Соня Девъл, и ѝ я подадох. Беше в едър план. Двамата държехме изданието на „Нюз“ за запознанства. Рондин внимателно я разгледа.

– Какво да правя с нея?

– Трябва някак си да се добереш до Гейбън Мартрел в централната градска болница. Дай му снимката и му кажи, че тя е в безопасност. Може да говори свободно, без да я излага на опасност, а когато каже всичко, може да отиде направо при момичето. Опасявам се, че той просто ще бъде шокиран, когато разбере, че тя му е по-скоро приятел, отколкото влюбена в него, но това е лична работа и той трябва сам да се оправя.

– А той?

– Е, той е влюбен. Честно казано, не ми пука. Трябва да му развържем езика, а той няма да ѝ навреди. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

Съвсем небрежно тя пусна снимката в чантата си.

– Мисля, че да. Ти предлагаш ли нещо?

– Ти сама решаваш на място, моето момиче.

– Добре.

– Не забравяй „опашката“. Той ще иска да излезеш от мястото, където си влязла.

– И това мога да уредя.

– А знаеш ли аз какво искам да уредя?

Тя ми се усмихна, леко и бавно, с една многозначителна усмивка, която означаваше всичко.

– Ще трябва да почакаш, скъпи. Ти ме изостави, сега е твой ред да чакаш...

Това не ми хареса. Казах:

– Не ме карай да чакам твърде дълго.

– Не дълго, само достатъчно... – добави тя. Наблюдавах я, като си тръгна, допих питието и платих. Когато Анджи ми подаде рестото, изръмжах:

– Дявол да го вземе!

Той, разбира се, изобщо не разбра за какво говоря.

СЕДМА ГЛАВА

Излязох, отправих се към Бродуей и се загубих сред тълпите пред кината, завих на юг и просто си вървях като случаен пешеходец, запътил се нанякъде. Избягнах случайните униформени полицаи, посадени сякаш по всички ъгли на Таймс Скуеър.

Трима мъртви, за които знаем, продължавах да мисля. Колко още ще има? Присъствието на човек като Гейбън Мартрел може да обърка работата на две правителства, като постави едното в конфузно положение, а другото „на върха“. Но докато ние сме в изгодна позиция, не ми пука изобщо.

ООНА-3, която Мартрел оглавяваше, е комплексна система за шпионаж, която руснаците създадоха сравнително отдавна. Хората се внедряват, оставят ги да „узреят“ на стратегически постове в политиката и икономиката на други страни. Всичко е далеч над нивото дори на КГБ. Когато са възложили на Мартрел плана „Белтов“ за стратегически ракети, смятайки, че е строго секретен, те са му дали възможност да се реализира и НИ върне с пет години в надпреварата за надмощие. Но сега, в случай, че той реши да ни даде пълна информация за мрежата...

„Щеше ли да го направи Мартрел?“

Може би да, ако наистина основно жената е причина за измяната му и той е сигурен, че тя е в безопасност. Ако действията му са основани на политическо отвращение или на факта, че най-накрая е „прогледнал за истината“, може да не поиска да се забърква по-нататък и просто ще получи политическо убежище, оставяйки нещата дотук.

Докато не нанесат удар. Те не оставят никой с всичко това в главата да е на свобода дълго време. Това е нормална практика за всяко едно разузнаване по света и той е длъжен да го знае. Дявол да го вземе, а може и вече да не му пука. И по-рано се е случвало.

Обзалагам се, че всичко зависи от хубавата Спортистка.

Какво ще стане, когато този нещастник открие, че тя не го обича истински, а само си е въобразявал? Проблемът си е негов, не е моя работа. Русите имаха готов екип за нанасяне на удар и по двамата. А и по мен. Това трябва да е подбрана група с ръце, които стигат навсякъде, и глава, работеща под директно разпореждане от Москва. Група, пазена в резерв специално за такива случаи. Скъсаш ли една брънка, веригата се прекъсва. Имаш времето, което ти е нужно, преди нова брънка да бъде

включена в операцията.

Това, което исках да зная, е как са се вмъкнали в хотел „Шривспорт“.

IATS биха покрили мястото като мравуняк. А те какво направиха? Само жени в хотела, а ударът, нанесен на Ан Лайтър, несъмнено бе от мъж.

И тогава се почувствах като кръгъл глупак, защото отговорът бе съвсем прост.

Продължих на юг, отминах театрите покрай магазина за дрехи и завих към улицата с хотел „Шривспорт“, чиято козирка стърчеше над тротоара. Възможно най-внимателно огледах мястото от отсрещната страна на улицата, опитвайки се да открия следи на някои от службите, действащи наоколо. Обикновено ако не са отвън, човек може да ги забележи във фойето или на етажите. Доколкото виждах, беше чисто.

Заобиколих дългата сграда отзад. От двете страни имаше редици аварийни стълби, водещи до земята. Две заключени отвън метални врати се изпречиха пред мен. Това бяха изходи от стълбищата.

На малки групи по двете пътеки имаше големи зелени боклукчийски кофи, пълни с дневните отпадъци от хотела. Всичките – пълни догоре. Ако всеки ден се събира по толкова боклук, същото е било и в деня, в който бе убита Ан. Нямаше и един инч пролука да се пхне нещо в тях и убиецът, комуто е трябвало време за прикриване на следите, е потърсил друго място.

Всички сгради около хотела бяха стари и порутени като самия него – останки отпреди половин век. Имаха мазета с прозорци – под нивото на улицата и е малки шахти около тях, покрити с ръждясали капаци. Проверих всеки един от неточната страна, после от западната, където на втория капак попаднах на „златна мина“. Той се оказа вдиган и в шахтата бяха напускани дамско сако и перука, рокля с подходящи подплънки, които правят тялото на мъж да изглежда като женско. Няколко вестника бяха мушнати над дрехите за прикритие с цел всичко да изглежда като обичайния за такива места боклук.

Значи все пак е бил мъж. И не му е било трудно да се озове в хотел за жени, защото самият той е изглеждал като жена.

Не ми се искаше да мъкна всичко това в ръце, така че го мушнах обратно в шахтата, върнах се на улицата и се отправих пак към Бродудей. От първия телефон се обадох на полковника в апартамента му. Съобщих какво съм намерил. Той каза:

– Мисля, че Хал Рандолф ще се зарадва да чуе това. Вдига страшен

шум за теб. Вашингтон е плътно зад него. Адски са навити да разбият операцията на Мартин Грейди, но не могат да се доберат до началната точка. Смятаха, че ТИ си това.

– Трябва просто да сме наясно какво замислят.

– Може да им хрумне нещо, което не е много приятно...

Знаех какво има предвид.

– Така, както аз подредих нещата?

– Това, или да го използваш самият ти, за да направиш удар.

– Знаеш, че съм вършил и по-големи неща.

– Все пак ще използват всичко възможно, за да стигнат до теб, Тайгър, момчето ми.

– Може би. Засега „покривай“ работата. Би трябвало да попаднат на нещо. Откъде са купени нещата, например.

– Веднага.

С още една монета се свързах с офиса на Дейв Севърн и му казах за намереното при хотела.

– Бързо ела тук, Дейв. Ако си там, когато намерят нещата, те няма да направят нищо забавно. Можеш да ги изпревариш и ако изобщо излезе нещо, ще имаш преднина. Може да кажеш, че аз съм ти подхвърлил идеята да търсиш тук.

– Добре, Тайгър. Има ли още нещо, което искаш да разкриеш?

– Много, но не му е времето.

– Какво става с тази Соня?

– Това е информация, която засега трябва да задържа.

– О, Боже, затънал си до гуша, нали?

– Да, все едно се чипкам във вряла вода – отвърнах. – Слушай, ако те разпитват защо се занимаваш с тази история, кажи им, че това е материал за рубриката „Следва“.

– Зная как да се оправям.

– Добре. Ще ти се обаждам. Все още не ми пиши некролога...

– О, вече съм го направил, и то много отдавна.

– Така направиха и много други хора. Повечето от тях сега са мъртви...

* * *

Хванах новините по телевизията от 11 часа в един бар на 8-мо авеню. Говорителят ги съобщи последни. Предаваха като за нещо специално, показаха снимки в близък план. Някакъв агент открил дрехите на предполагаемия убиец. Евтина перука, нормално кестенява, синя рокля

на шарки, сако и обувки с ниски, износени токове. Никакви следи за незабавно разпознаване. Полицията проучвала вещите и се надявала на бърз арест. Както обикновено.

Полицията? Вече нямаше нито едно ченге в града, включено случайно в акцията. Това разследване се ръководеше от столицата. С достатъчно хора и лабораториите на разположение те все щяха да стигнат до нещо, но и от другата страна също си знаеха работата. Всичко щеше да остане като поредната шумотевица, представена като дейност на полицията.

Последното нещо, съобщено от говорителя, бе че двете жени на рецепцията в хотела ясно си спомнили за човек, облечен по описания начин, който прекосил фойето, подминал рецепцията и директно взел асансьора нагоре. Момчето от асансьора потвърдило, но не можело да си спомни на кой етаж е слязъл човекът. Най-вероятно не на етаж, на който бе убита Ан, а на друг. После е отишъл при нея.

В 11:30 се върнах в хотела и поисках ключа. Нощният служител разсеяно посегна, сложи в ръката ми стъгната бележка и се върна към последните спортни новини във вестника си. Простото съобщение да се обади на мистър Донован означаваше, че Лондон спешно иска връзка с мен. Време бе Центърът вече да е обработил докладите ми и да е предал нещо от сведенията. Свързах се с Нюарк, говорих кратко с Върджил Адамс и му дадох номера си за връзка с Лондон. Само след пет минути се обади Джонсън. Представих се. Той заговори бързо и рязко, без предисловия:

– Имаме сведение от агентурата ни сред противника, момко. Чувал ли си за Спаад Хело?

– Не много. Оглави вътрешните чистки при руснаците и проведе операцията, с която се добраха до британски супернови технологии, когато самите англичани драпаха да се докопат до руски спътникови разработки; подозираха, че е ликвидирал наши хора в Буенос Айрес, и други такива. Действа твърдо.

– Да, той е. Сега е при вас, така поне ни се струва. Проследихме го до Мексико и там следата се изгуби, но мислим, че е проникнал направо в Щатите по нареждане от Москва. Знаем, че задачите му са от първостепенна важност, а точно сега няма по-добра мишена от Гейбън Мартрел. „Отгатак“ са нервни и вече се реорганизират за в случай, че той се раздрънка.

– Някакви снимки или характерни особености?

– Абсолютно нищо. Един от техните мистериозни хора. Изобщо

няма „лице“. Държат го в дълбока сянка. Съмнявам се дали повече от шепя хора познават истинската му самоличност. Ще видим какво можем да намерим за него, но се опасявам, че няма да е много. Говори няколко езика и се справя с американския добре, колкото и самият ти, така че внимавай!

– Не ми помагате много.

– Едно нещо трябва да помислим. Помниш ли Сони Картър... Ти работеше с него.

– Разбира се.

– Той ни прати съобщение по време на аферата за свъхтехнологии-те тук, когато работеше за Бритиш Интелиджънс. Улучил човек при престрелка. Смята, че го е нацелил горе в дясната ръка и този човек може да е бил Спаад.

– Все пак е нещо. Вижте да изровите още и информирайте Нюарк, о'кей?

– Можеш да си сигурен. А, има и още нещо.

– Какво?

– Сега не само си в „А“ списъка отгатак, а си първото име в него. „Мишена“ с възложена задача...

– Е, мерси за оказаната чест – промърморих и затворих.

Качих се в стаята, съблякох се, влязох под душа, постоях доста под хладната, освежаваша струя, а после се тръшнах на леглото. Известно време лежах и отново премислях всичко.

Проблемът бе прост до безумие. Да накараме Гейбън Мартрел да говори. Ако Рондин успееше да се свърже с него и той се убеди, че Соня е на сигурно място, това трябваше да свърши работа. Но имаше намесено и нещо объркано. Изобщо не можех да го напипам. Нещо се бе забило в ума ми, можех да го почувствам, но не знаех какво точно е то.

Угрижен и потънал в мисли, взех да се унасям. Когато телефонът извънтя, погледнах часовника си, видях че съм спал десетина минути и вдигнах слушалката. Това изобщо не ми хареса. Всичките необходими обаждания бяха направени, а никой друг не знаеше къде съм.

Телефонистът каза:

– Сър, една млада дама се качва към вашата стая. Сигурен ли сте, че искате да я видите?

– Как изглежда?

– Доста хубава...

– Добре тогава – отвърнах с усмивка и затворих. Моята кукла Рондин се бе свързала с Мартрел и носеше добрите новини.

Е, щеше да си получи наградата...

Преди да успее да се облека, на вратата се почука леко, аз прекосих стаята, превъртях ключа и отворих.

И, мамка му, едва не ми светиха маслото заради тази грешка!

Ако няхах навика да стоя отстрани при загасени лампи, първите два изстрела от пистолета със заглушител щяха да ме улучат точно в коrema. Беше едър човек, с полуусмивка на удоволствие, която се появи за миг на мургавото му лице – усмивка на прекалена самоувереност. Преди да разбере, че не е улучил и стреля пак, едната ми ръка избиде пистолета му, а с другата го сграбчих за китката.

С рязко дръпване го вмъкнах в стаята и го блъснах, за да загуби равновесие. При завъртането краката му закачиха вратата и тя се затръшна.

Пръстите ми се впиха във врата му, стиснах силно, извих се встрани и с крак отблъснах коляното, което бе насочил към слабините ми; мушнах се зад него и с рязък удар го прехвърлих зад гърба ми. Той се просна на пода. Опита се да се изправи още щом си отместих ръцете, но тогава го изпрасках в лицето с две силни крошета, които чупеха кости. Почувствах лепкава кръв по кокалчетата.

Опита се да извика, предусещайки какво следва, но не му дадох възможност. Той я имаше и пропусна. Сега бе мой ред. Инкасирах няколко удара по главата, но не ми пукаше. Заблъсках го жестоко с всички сили, докато започна да издава слаби, задавени звуци, а после ръцете му се отпуснаха до тялото като парализирани. Той тихо застана.

Застанах в готовност с коляно на гърлото му и останах така. Само един рязък натиск и вратът му щеше да е счупен.

– Как ме намери?!

На отразените светлини от града отвън започнах да виждам лицето му. Или каквото бе останало от него... Той отвори очи и в тях имаше чист ужас. Натиснах малко гърлото и очите му се разтвориха по-широко, като ме гледаха вече почти изцъклени. Отслабих леко натиска, за да може да говори.

– Знаех... че ще се сетиш... за дрехите. Чаках... Проследих те.

Кимнах. Започнал съм да действам тромаво. Трябват да се сетя, че натъпканите в шахтата дрехи са едновременно и уловка, заради самия факт, че са скрити там.

Видях, че ужасът в очите му е изчезнал. Имаше само дива омраза, личеше даже през кръвта.

И тогава той направи следващата си грешка, като измъкна отнякъде

нож и се опита да го забие в гърба ми. Не успя, закачи крака ми и си докара „самоубийство“ по най-мъчителния начин, защото цялата ми тежест инстинктивно падна на коляното ми... Тъп, хрущящ звук, и вратът му бе пречупен. Умря, чудейки се какво става.

Станах, хванах срязаното място и отидох в банята.

Измих раната, разкъсах една хавлия и се превързах здраво. Бързо се облякох, запалих лампата и погледнах човека.

Професионалист, това бе сигурно. В него нямаше абсолютно нищо изобличаващо. Пистолет, калибър 32 мм, със заглушител, който оставих да лежи точно до него, както бе паднал.

Вдигнах слушалката и се обадиха от рецепцията. Попитах:

– Забелязахте ли една хубава дама да се качва насам?

Отгичен глас ми отвърна:

– Никаква жена не е влизала през последния половин час.

– Не ми ли се обадохте вие преди малко?

– Не сър. Само ви свързах с външен разговор за вашата стая.

– Добре. Благодаря.

Хитър номер. Те знаеха за Рондин и след като са ме проследили до тук, са я използвали за прикритие, обаждайки се от външен телефон. Моя грешка. Трябваше да запомня гласа на човека от рецепцията. Още един добър урок.

Колкото може по-бързо си събрах нещата. Ако мъртвият бе уведолил някой друг, те можеха да го чакат за доклад. Или да изпратят следващия камикадзе...

Долу направих както в предишния хотел. Използвах един хоп да ми плати сметката и се изнизах през задния изход. Огледах улицата и колите около хотела. Никой. Това все още нищо не значи. Можеха да са се прикрили и да ме бройкат напълно незабелязано от сграда наоколо, заведение или от някой вход.

Уверих се, че след мен няма „опашка“, взех такси и отпраших към апартамента на Уоли Гибънс. Хич нямаше да ми се зарадва, но няха избор.

Оказах се прав. Изглежда ме намръщено през полуоткренатата врата, понечи да ми тегли една, но после даде знак да вляза.

Стоеше по пижама, с ръце на кръста, гледаше ме как хвърлям куфара си в един ъгъл и отбеляза:

– Знаеш какво е наказанието да приютиш издирван...

– Ще изравня резултата. Един труп ми е на гости в стаята, в хотел „Брайем“.

Той зяпна и се облегна на един стол.

– Човече, ти си луд! Уби ли го?

– Дяволски си прав.

– Защо ми казваш? Знаеш ли как ме прикара с това?! Зная за извършено убийство и...

– О, я зарежи! Обади се на ченгетата и кажи, че си получил анонимно обаждане за убийството. И без това искам веднага да се заемат с това.

– Как ли не! Те знаят, че съм във връзка с теб и ме бройкат изкъсо. В хотела ще те разпознаят, само като съберат две и две. И много бързо ще се озова в пандиза. Виж, Тайгър...

– Ти виж! – прекъснах го студено. – Това е въпрос на националната ни сигурност. Нека Дейв Севърн даде тревога. Даже минутите са от значение! Мъжът стреля по мен и полицаите ще намерят куршумите. Отговорът е съвсем прост. Искам това нещо да се раздуе във вестниците. Колкото повече осветлят този случай, толкова повече ще притиснем онези от другата страна. – Разказах му подробностите и добавих: – Техните агенти знаят за мен и Рондин от последната операция. В тази я използваха за примамка. Лошото е, че я следят и може да пробват да ме шантажират чрез нея.

Той помисли малко и каза:

– Да предположим, че постъпят така, Тайгър. Да предположим, че трябва да избираш между националната сигурност и Рондин. Тогава какво?

– Ако трябва, ще я оставя да умре, приятел – отвърнах спокойно.

Той кимна, стана и вдигна слушалката. Обади се на Дейв Севърн и му каза да се заеме със случая. След като свърши, аз позвъних на Чарли Корбинет и съобщих за последните събития. Той ме прекъсна и каза да му се обадя след пет минути, за да задейства група от агенцията. После продължи:

– Много дебела става работата, Тайгър!

– Все още не е. Но натам отива.

– Сега всички са се насочили към теб. Хал Рандолф и другите искат да говорят с теб.

– Чудесно.

– По един или друг начин ще те открият. Албърт Катър е докладвал, че подозира Рондин, защото му се е изплъзнала за известно време.

– Лошо.

– Има и още, приятелю...

– Така ли?

– Той не е бил единственият, които е наблюдавал апартамента ѝ. Не е сигурен, но мисли, че и други я дебнат. Не можел да напусне поста си, за да провери, но Катър е човек с остър поглед и има усет за играта. Докладвал е, че Рондин се е върнала в апартамента си, но на негово позвъняване по телефона никой не е вдигнал. Затова е убеден, че тя се е измъкнала през ненаблюдаван от него втори изход...

– Благодаря, полковник – казах и затворих.

Възможна е още една грешка. CIA са поставили човек на свое разпореждане да наблюдава нея или да отрие мен. Не двама или повече. Само един човек. Но другите не страдат от липса на хора, а и това не е обичайна рутинна задача. Ако Рондин е излязла от вход, който ТЕ са наблюдавали, ще се доберат до нея където и да е.

– Уоли...

– Не – твърдо отсече той. – Каквото и да е – не!

Аз не приех отказа:

– Те държат Мартрел в централната градска болница. Рондин трябва да се свърже с него там. Не е тайна, че той е в стая с въоръжена охрана, но пък ти имаш добър повод да провериш. Огледай се там, може да я видиш...

– Не!

– Накарай я да ми се обади веднага... И за Бога, стой с нея. Не я изпускай от очи. Ако трябва, ще ѝ осигуриш полицейска охрана. Аз оставам тук и ще чакам да ми се обадиш.

– Не – каза той отново, но вече се обличаше. Когато стигна до вратата, ми хвърли поглед пълен с негодувание, и изръмжа:

– По дяволите!

Веднага, след като той тръгна, се свързах и поръчах Нюарк Кънтрол да ми се обади, така че да няма междуградски разговори, които да се отбележат в телефонната сметка на Уоли.

След пет минути се обади Върджил Адамс. Дадох паролата с кода за идентифициране и докладвах. Тогавата ми каза:

– От „върха“ отново лично се обади на Мартин Грейди. Група от Лос Анжелис се е добрала до нещо. Когато били в Мексико, си имали работа със Спаад Хело. Той работел с фалшив екип там. Правил документален филм за политическото положение... Говори безупречно езика и се промъкнал с фалшиво разрешително като електротехник в някои сгради. Смятат, че е проникнал в секретни база данни в сървър-компютър на спецслужбите. Просто под носа им е преодолял всички защити на

системата, направил ги е за смях. Проверили го чак след внезапното му изчезване...

– Е, накъде биеш?

– Имал е любопитно обаждане от Щатите, засечено от операторката като обаждане от провинцията. Тя е от нашите служители. Разговорът е бил проведен от офис в Томлинсън Билдинг на Бродуей, от платен телефон във фойето.

– Какво е било съобщението?

– Било е на чужд език, но няколкото английски думи, които разбрали, били „незабавно“, „Мартрел“ и „убит“.

– Откъде са сигурни, че е бил Спаад?

– Защото е оставил нещо след себе си – пръстен с напукан камък, който той дал за поправка. Златарят искал да му направи услуга и лично го обработил. На пръстена е гравирано „На Спаад от Ана“. Адски небрежно за професионалист като него, защото макар и случайно наш човек го видял и накарал бижутера да задържи пръстена. Мястото се наблюдава за в случай, че Спаад изобщо сглупи и се опита да си го вземе.

– Благодаря. Ще се заема с Томлинсън Билдинг.

– Може и нищо да не откриеш. Там има само шест телефонни кабинки, нищо друго съществено. Мартин Грейди смята, че е важно, защото в деня на обаждането тук имаше буря. Знаеш какво става с телефоните тогава. Този, който се е обадил, може да е имал нареждане да звъни от уличен телефон, но се е изнервил, решил е друго и се е обадил от сградата на своя офис...

– Обичайната „комедия от грешки“. Така за момента „печелиш по точки“ гейма, а може би и цялата игра – казах и затворих.

Придърпах един стол до прозореца, качих си краката на прозоречния перваз и постоях, загледан в нощта. Очите ми се затвориха и така, размисляйки, заспах в тежка умора.

От много далеч чух настойчив до полуда звън и стреснато се събудих. За миг слънцето, сякаш пронизало стъклото на прозореца, почти ме заслепи. Погледнах часовника – малко след шест. Вдигнах телефона и чух Уоли да казва:

– Тайгър?

– Аз съм.

– Става все по-горещо. Като във вряла вода...

– „Чист“ ли си?

– Обаждам се от телефон във фойето на болницата.

– Къде е Рондин?

– Разпитват я федералните. Беше се облякла като медицинска сестра и се промъкна покрай охраната в стаята на Гейбън Мартрел, с табличка в ръце. Щеше да се измъкне, ако в тоалетната, където се преобличаше, не я бяха засекли няколко сестри.

– Как са разбрали къде е?

– Защото някой изпратил една хубава саксия с цветя в стаята на Мартрел. Той получава непрекъснато цветя и нямало да ѝ обърнат внимание, ако на един от по-наблюдателните федерални агенти не му се сторило странно. Изглежда, че и преди е виждал подобно нещо. Под пръстта имало устройство, което при активиране с дистанционно изпълва стаята с цианид и газът бързо избива всичко наоколо. Федералните блокираха цялата болница и въпреки, че не намериха момчето, донесло саксията, спипаха Рондин. Тъпо, малшанс, но няма как. Полицаят, който пази стаята, я разпозна, а също и двама болни. Пък и такава жена, дори да не иска, няма как да не прави впечатление...

– Тя проговори ли?

– Колкото риба, но не ѝ е лесно. Те вече не се спират пред нищо... Виж какво, изчезвай от апартамента ми, чу ли?

Не му отговорих. Внимателно оставих слушалката и се върнах да наблюдавам как слънцето се издига над сградите.

Сега може да стигнат до мен. Тя ще бъде „персона нон грата“ и ще я върнат в Англия, далеч от мен, ако не я обвинят и в нещо друго. Но поне се е видяла с Гейбън Мартрел.

Оставих куфара си там, слязох и пеш извървях дългия път до апартамента на Чарли Корбинет. Когато отвори вратата, разбрах по очите му, че знае резултата от „гейма“.

– Хайде, влизай, Тайгър. Чаках те.

Пристъпих и затворих вратата.

– Кажу ми на Рандолф, че ще говоря с тях. При едно условие...

– Няма да приеме никакви условия.

– Тогава му кажи да върви по дяволите!

Чарли сви рамене и влезе в стаята.

– Ще предам условието ти все пак...

– Да оставят Рондин. Тя няма нищо общо!

– Може и да е така, но агенцията се бори да открие нещо повече и ще използва всички средства... Трябва да го знаеш.

– Глупости.

– Познавам Рандолф.

– О'кей, полковник, ще говорим, но както казах аз.

– Не по телефона. Иска да те види лично.

– Не става. Аз ще изпратя кола да ви вземе – теб и Рандолф, и да ви докара тук в четири часа следобед. Къде ще ходите вие – ваш проблем; какво ще правя аз – си е моя работа. Той ще ме види.

Чарли ми се усмихна и аз знаех какво мисли.

– Той може да иска да доведе някой друг...

– Да докара цяла армия, не ми пука. Ако очаква да ме арестува, трябва да измисли нещо друго, по-тънко.

– Както в добрите стари времена, а?

– Абсолютно точно.

– Ще бъдем готови в четири часа. – Той отвори вратата да изляза и ми намигна. Зад него на стената имаше спомени от едно отдавна мъртво време, сувенири от войната... оръжие, ножове и всякакви неща, които бяхме използвали в общите си усилия, преди светът да полудее повече от когато и да било. Някои от тези неща бе използвал лично. Някои – аз. Повечето от момчетата, на които бяха тези оръжия, умряха още тогава и сега бяхме останали само неколцина.

Не ми отне много време да уредя това, от което се нуждаех. Мартин Грейди имаше пари, съоръжения и връзки да направи почти всичко. Колата щеше да е готова. За в случай, че някой от двамата е монтирал електронен предавател, който да предава сигнали до други коли, с цел проследяване, бе инсталирано заглушаващо устройство. Две други коли щяха да имат готовност да блокират движението, ако се опитат да приложат обичайно проследяване, а бе предвидена и тройна проверка при нужда. Не можех да не се усмихна на подготовката. Мартин Грейди не желаше да ме загуби и да ме опандизят толкова тъпо, и то точно сега.

Междувременно разполагах с почти цял ден за действие...

* * *

Томлинсън Билдинг е една от старите сгради, наблъскани в редица сред театрите между 40-та и 50-та улица. Фоайето е като на много други такива сгради, с щанд за вестници във входа, с табела за офисите на стената, телефонни кабинки и три асансьора. Един човек с уморен вид, около 60-годишен, с износена униформа на портиер, се бе подпрял на стената, и ако се съди по посетителите на сградата, не изглеждаше, че там се върти кой знае какъв успешен бизнес.

Погледнах табелата с офисите, без да очаквам, че ще открия нещо, после се отправих към телефонните кабинки, взех указателя за Манхатън и започнах систематично да проучвам всяко име. Отне ми повече от час,

доста пъти спирах, за да използвам някой друг указателя. От време на време имаше и любопитни погледи от страна на портиера, но когато приключих, имах три офиса, които не бяха в списъка на указателя, а това за бизнеса е абсолютно недопустимо...

Когато във фоайето бе по-спокойно и нямаше много хора, се приближих до портиера със сгъната 20-доларова банкнота в ръка. Той я зърна и враждебното му изражение за миг се превърна в дружелюбно, когато измъкна парите от пръстите ми с ловкостта на фокусник.

– Даже са много. Каквото и да ти трябва тук наоколо, шефе, купуваеш го.

Показах му номерата на трите офиса, които бях записал: „Прадо Пръдактс“, „Еф. Ай. Бесър“ и „Фаунтънс Мейл Ордърс“.

Той мъдро поклати глава, изкриви очи към мен и заяви:

– Зная, че не си ченге.

– Да кажем, че търся нещо.

– Да не цъфнат никакви проблеми?

– Не, ако мога да ги предотвратя.

– Ами Бесър е букмейкър. Всички знаят, че е така.

– Защо няма телефон? Как действа, за да се свързва?

– Майтапиш ли се, шефе? Има цяла дузина, но не са в указателя.

Задрасках „Еф. Ай. Бесър“.

– Ами другите две фирми?

Той направи кисела физиономия, обърна се и натисна едно копче на стената, за да пусне един от асансьорите нагоре.

– За тях не зная. Понякога виждам хора да идват и си отиват. „Фаунтънс“ получава много писма и много изпраща. Мисля, че е законен. Най-вероятно дребна риба, която се мъчи да свързва двата края.

– И той няма записан телефон.

– За неговата работа телефон не му и трябва особено. Той се нуждае от някой, който да влачи торбите с писма.

– Остана „Прадо Пръдактс“.

– Тук ме хвана натясно, приятел. За тази тайфа нищо не зная.

– Тайфа?

– Ами да. Около половин дузина са, идват и си отиват няколко пъти седмично. Често се качват и „кукли“ и поръчват да им донеса пиене. Понякога виждам да внасят и изнасят кутии с филми, и съм сигурен, даже бас слагам, че могат да правят страшни снимки... – Той ми се ухили и добави – Две от супермадамите, които ходят там, са от баровските квартали...

– Хубаво.

– Навсякъде се случва – сви рамене той.

– Сега горе ли са?

– Дявол да го вземе, днес не са идвали. Днес не съм видял никой от тях и щом досега не са дошли, няма да дойдат.

Ухилих му се:

– Какво ще кажеш да поразгледам там, горе?

– Ще ти струва петдесетарка – гласеше отговорът.

Когато му дадох две по двайсет и една от десет, той влезе в една задна стая в дъното на коридора, върна се и сложи два ключа в ръката ми.

– Тези ще свършат работа, ако не са сложили и други брави на офиса. Но запомни, в живота си не съм те виждал!

– И ти добре го запомни – казах аз.

– Да, това ти струва 70 долара. – Той посочи асансьора. – Този ще се качва.

Допълнителните пари не ми купиха нищо повече от неговото добро разположение. Въпреки че ключовете се превъртяха във външните брави, и двете стаи имаха монтирани допълнителни. Бяха стандартен тип, които ми отнеха известно време да ги отворя с магическите инструменти на Ърни, тъй като трябваше да прекъсвам всеки път, когато асансьорът се качваше или чувах да се отваря врата.

Най-напред се захванах с „Прадо Пръдактс“, влязох и затворих вратата. Отвътре имаше резе и верига на вратата в допълнение към другите брави и лесно можеше да се разбере защо. От съоръженията и атрибутите, които видях, ставаше ясно, че „Прадо Пръдактс“ са в пикантен бизнес и порттиерът е улучил съвсем точно. Освен обичайната видео и фотографска апаратура от всякакъв калибър имаше и модерно студио за монтаж и обработка на лентите, а в ъгъла стоеше покрита класическа ванна с химикали. Знаех за какво служи. Ако някой се опиташе да влезе насила, всеки филм може да бъде потопен във ваната и унищожен, преди още да успее всеки опит за нахлуване.

Не бе оставено нищо, за което да се заловя. Никъде нямаше нито едно листче или картотеки. На един рафт имаше ролки неизползвани ленти и неразпечатани видеокасети, а в едно шкафче освен още камери бяха струпани и дрехи за участниците в снимките, нещо като оскъден реквизит.

Разгледах стаите и излязох. Заклучих вратата и изкачих още два етажа по стълбите до офиса, на чиято стъклена врата имаше надпис със

златни букви „Фаунтънс Мейл Ордърс“.

Тази врата ми отне дори повече време, защото по етажата имаше по-голямо движение, но след 30 минути и последната ключалка изщрака, отвори се и аз влязох.

Тук имаше много хартия. На две маси имаше купчини писма сортирани и подредени, за да бъдат лесно отваряни. Бегъл поглед на пощенските марки показа, че повечето са от Средния Запад и Юг, все земеделски райони, и много малко – от големите градове.

Лесно се разбираше каква е дейността. Фаунтънс просто правеше сензационни реклами в някои списания и вестници за предлагани домашински прибори, дамски бански костюми, бикини, ексцентрично бельо и чорапи. Купуваше на едро от фирма в Ню Йорк и ги препродаваше при 100% печалба.

Изглеждаше, че бизнесът върви добре.

В бюрото имаше пощенски марки, списъци с постоянни клиенти, размер на дрехите и адресите, листове с поръчки, прихванати заедно, и дузина писма със специални поръчки. Прегледах всичко в бюрото и нищо не намерих.

Който и да бе използвал телефона долу, е дошъл от друго място, а предположението на Мартин Грейди очевидно бе погрешно. Излязох, заключих зад себе си, скрих се в една група в асансьора и не си направих труд да си вземам довиждане с портиера.

Можеше да ми струва още пари.

В 5:10 часа взех колата, която Нюарк Кънтрол бе пратил за мен, завих на север по Уест Сайд Хайуей и минах по Джордж Вашингтон Бридж към Джърси. Завих надясно при Полисейра Паркуей, отклоних се при кръстовището, и след 15 минути намерих адреса, който беше подготвен. Паркирах, уверих се, че входът е чист и зачаках.

Беше почти тъмно, когато чух друга кола да спира, някой превъртя ключ в бравата на вратата от другата страна на стаята, в която бях аз.

Чувах се четири гласа. Единият разпознах, че е на Чарли Корбинет, другия на Хал Рандолф, който заядливо коментираше организацията на срещата. Когато те седнаха на масата, натиснах ключа, който беше на една кутия до мен, видях да светва червена лампа и казах по вътрешната уредба:

– Оставете pistolетите си до стената, джентълмени.

Чарли се изкили, но все пак два pistolета се плъзнаха по пода. Лампата все още светеше.

– Има още един. Оставете го.

Шепнешком си размениха нещо и още един пистолет последва другите. После лампата угасна.

Отворих един плъзгащ се плот в стената и седнах, като ги гледах през металната решетка, която ни отделяше.

Гледаха напрегнато и объркано, и Чарли каза:

– Под масата има детектор за метал, Хал.

Рандолф не му отговори. Очите му се впиха в моите и той каза:

– Дявол да те вземе, Мен, достатъчно. Стана както ти искаше.

– Все още не, приятел. Хайде да поговорим.

– Знаеш ли за какви неща си обвинен?

– За много. Ако не ти предам каквото трябва.

– Това е груба намеса в...

– Не сте успели да накарате Мартрел да говори, нали?

Рандолф и другите двама се спогледаха. Не бях ги виждал преди, но, както и останалите, бяха от установения тип. И двамата – към 35 годишни, с остри очи и е нещо в поведението, което ги поставяше над средното ниво.

– Кои са приятелите ти?

Преди Рандолф да може да отговори, Чарли каза:

– Засега ги наричай Смит и Джоунс. Те са от Вашингтон.

Единият, когото нарекоха Смит, се обади:

– Не са му нужни подробности.

Сега гласът на полковника просто режеше.

– Не го подценявайте! Той вече е сглобил картинката.

Хал Рандолф се размърда в стола си.

– Държим годеницата ти, Мен. Тя също престъпи границата...

– Просто се опитайте да я пазите – казах. – Кога?

– Няма да има пазарлъци – твърдо заяви той. – Така или иначе, ще се доберем до теб.

– А истинската картина на фактите по случая да върви по дяволите, така ли?

– А каква е истинската картина, Тайгър? – попита спокойно той.

– Трябва да накараме Гейбън Мартрел да говори.

– Така ли?

От начина, по който го каза, ме обля студена пот. Каза го съвсем просто и наистина си го мислеше... Знаеше, че ме е стреснал и добави.

– Да кажем, че ти съобща нещо – например ние знаем, какво знае Мартрел, и искаме само потвърждение.

– Глупости.

Джоунс небрежно махна с ръка:

– Тогава нека ти кажа. След няколко дни ще пуснем Гейбън Мартрел.

Аз се втренчих в него:

– След два опита да посегнат на живота му?!

– Защо не? След като го освободим, ще приемат, че ни е изпял всичко.

– Все още нямате нищо, свързано с плана „Белтов“ или OONA-3 – отвърнах.

– Какво те кара да мислиш така? С твоя опит мисля, че трябва да си разбрал – нашата организация е много ефикасна. Ние имаме хора в тяхната администрация, точно както и те имат свои хора тук...

– Изпращате го на смърт, приятел.

– Ние не мислим така.

– По дяволите, не мислите – усмихнах се. – А от мен какво искате?

Хал Рандолф се облегна напред, устните му бяха здраво стиснати.

– Четирима мъртви и ти си замесен...

– Знаеш резултата от състезанието, шефе. Полковникът те е уведолил.

– Работата е в това, че ти си се набъркал и си раздвижил неща, които са вече необратимо извън контрол. Ти правиш нещо, което ние искаме.

Кимнах, като все още се усмихвах:

– Разкажи ми пак за ефективността на вашата организация.

– Сега ще я видиш, когато хвърлим годеницата ти в затвора.

И аз мога да играя на инсинуации. Отвърнах:

– Всъщност искате Спаад Хело, нали?

Отново мълчаливо разменени погледи. Само Чарли Корбинет се усмихна леко.

– Какво знаеш, Мен? – попита Рандолф.

– Той е в страната – отвърнах.

– Това го знаем. Вкарал е ключови хора със себе си. Убийци. Искаме да унищожим това ядро и хората му.

– И мислите, че имам нещо, което ще ви доведе до тях. Искате мозъка ми, за да го вкарате в компютрите, докато получите отговор...

Рандолф и Другите не отговориха.

– Ако имаше време, щях да ви оставя сами да си трошите главите. Може да ми коства живота, но не бих се поколебал. С всичките си хора и техника може и да успеете да научите нещо, но, както казах, просто

няма достатъчно време.

Най-накрая стиснатите устни на Рандолф се отпуснаха, но в заплашителна усмивка.

– Твоята хубавица ще има. Много време. Може би десетина години, и всичките – зад решетките...

Притискаше ме и аз го знаех, но в главата ми не идваше нищо като отговор. Докато се напънах да изровя нещо от паметта си, ги изгледах поред. Сетих се само едно име, което Върджил Адамс ми спомена още първия ден, но аз го подминах. Казах:

– Пуснете Рондин и може би ще съм добър да ви „светна“ плана „Валчек“...

Улучих право в целта. Но не очаквах чак такава ярост да залепи устните на Рандолф и да изкриви като маска лицето му. Същата бе моментната реакция и на другите двама – очите им станаха твърди като диамант, а всеки мускул по телата им се стегна. Само полковникът запази обичайния си израз, но дори и при неговото самообладание аз можех да прочета знаците по лицето му.

„Този път отиде твърде далеч, Тайгър, момчето ми. Може да си изпатиш заради това. Ти им хвърли бомба!“

Но вече го бях казал, и продължих:

– Оставете Рондин! Искам да я пуснете тази вечер. И тогава може би ще поговорим пак. – Затръшнах капака, отдалечих се, докато те си вземат pistolетите, излязох на алеята и отидох при колата си. Петнадесет минути щяха да изминат, преди скритата ключалка с часовник на вратата, през която те бяха влезли, да се отвори, освен ако не желаеха да си счупят раменете, докато се мъчат да я разбият.

Но полковникът щеше да им обясни. Заедно бяхме използвали такава нещо преди години.

ОСМА ГЛАВА

Под припадация мрак бе заваляло и градът блестеше. Колите правеа безкраен поток от цветове по улиците, а пешеходците се движеха плътно до сградите или с бързи стъпки се отправяха към входовете на метрото. Оставих колата в един гараж, откъдето щяха да я приберат, и отидох в апартамента на Уоли Гибънс. Той едва не затръшна вратата в лицето ми, но аз я блъснах, влязох и заключих след себе си.

– Тайгър...

– Зная, приятел. Ясен си ми. Вземам си дрехите и изчезвам. Само ми светни къде крият Рондин!

– IATS я държи в Карбой Билдинг. И теб ще те приберат, ако се появиш наоколо. Всяко ченге в града души за теб, а аз не си търся още проблеми, така че се изпарявай, мой добър приятелю, който само беди ми носи. Изчезни от живота ми, докато въздухът се прочисти.

– О'кей, спокойно. Дейв Севърн получи ли „разказ“ от теб?

– Разбира се, а също и много неприятности, защото не пожелал да разкрие източника си на информация. Имаше късмет, че историята му можа да излезе толкова бързо в пресата. А аз ще си пиша колоната в моя вестник за клюки от Бродуей. Там поне засега всички са живи. А покрай теб всички ги убиват!

– Я стига! – отрязах го. – Свърза ли се със специалния отдел за наркотици?

– Казаха, че ще проверят и ще ми се обадят. Не им харесва идеята някой да си пъха носа в техните работи.

Извадих от чантата си мушамата дъждобран, намерих и резервните патрони за „звяра“ и ги пуснах в джоба си.

– Куфара ще оставя тук.

– Добре – кисело отвърна той аз си тръгнах.

Долу се обадох на Нюарк Кънтрол и попитах Адамс за плана „Валчек“. Засега нямаше сведения, освен едно обаждане от Лондон, в което бяха придали на плана голямо значение. Казах, че ще му се обадя покъсно и затворих.

Стигнах до Карбой Билдинг преди Рандолф и приятелите му. Някъде по пътя бяха оставили Чарли. Шофьорът превключи на надпис „заето“ за да не ни спират. Знаеше си работата. Когато Рондин излезе от сградата, аз щях да остана прикрит, докато той й даде знак да се качи.

Ако руснаците бяха пуснали опашка след Рондин, щяха да имат и други хора наоколо. Знаят какво искат и как да го получат, а тя сега бе толкова ключова фигура, колкото и аз. Чудех се дали ще ударят направо или първо ще опитат отвличане. Така щеше да стане много по-лошо. Сега, след като ме изпуснаха, имаше само един начин да се доберат отново до мен.

Измина повече от час, докато я освободят. Двадесет минути преди това видях Албърт Катър с още един да излизат и заемат позиция, а един седан се плъзна по улицата, готов да следи. Докато Катър не им даде незабележим знак е ръка, не бях сигурен кои са. Усмихнах се, излязох от сянката и се върнах обратно в колата. Шофьорът също се нахили до уши. Много си падаше по емоциите и ми се налагаше да го укротявам.

Точно в уречения час я видях да излиза, дадох знак на шофьора и се свих в колата. Колата се озова там, преди още Рондин да стигне бордюра. Вратата се отвори просто като на всяко такси, което взема пътници в дъжда, и в мига, в който Рондин ме зърна, аз я дръпнах вътре, затръсвах вратата и колата потегли рязко с острия звук на превъртащи гуми.

Сякаш всичко стана едновременно. Една друга кола имаше същата идея и диагонално пресече улицата от мястото, където бе паркирана, и се опита да се вреже в нашата кола отзад.

За миг съзрях шофьора с физиономия на копей и едно мазно, жестоко лице отзад, преди моят шофьор да ни измъкне. Седанът от другата страна на улицата видя какво става, опита се да попречи и на двете коли. Не успя, но все пак забави преследвачите, така че ние изминахме половин пряка. Другата кола се освободи, като се завъртя странично, и бързо ни последва. На светофара мина направо на червено.

За миг допуснах, че е случайно, докато на уличните светлини разпознах светналото от удоволствие лице на полковник Корбинет. Колата му внезапно се появи от втората пресечка по-долу, препречи пътя на тези зад нас и ги притисна до бордюра. Преди още колата им да спре напълно, шофьорът и пътникът изскочиха и побягнаха, а навсякъде наоколо вече виеха клаксони.

Прибрах револвера в кобура и двамата с Рондин седнахме спокойно. Шофьорът ни си бе загубил шапката и по врата му се стичаше пот. За първи път не можа и да продума. Заяпаше ме непрекъснато във визьора и тънеше в недоумение, дали прескартата, която му показах, е истинска, или не.

Когато можа да проговори, Рондин каза:

– За какво беше всичко това?

– Ти имаше двойна „опашка“, сладурано. А ти стигаше и само една...

Хм, тя запази хладнокръвие. Рондин, с цялата тази нейна непокътната британска студенина остава невъзмутима и при най-голяма опасност.

– Съжалявам, че те хванаха. Нищо не можех да направя.

Тя се усмихна и докосна ръката ми.

– Не беше толкова страшно, както това, което почти се случи на теб.

– Кой ти каза?

– ТЕ ми казаха там.

– Така ли?

– Бях толкова уплашена за теб, че вече не се страхувах за себе си.

Кимнах и прокарах пръст по врата ѝ.

– Когато видях Мартрел...

– Той... Ами, той се разтрепери. Промени се. Грабна снимката, целуна я, мушна я под завивките. Казах му, че тя е добре и той като че ли схвана, а после се уплаши. Настояваше да говори с нея или да я види.

– В стаята му има ли телефон?

– Да, видях, че има.

– Може би ще го уредим. Как се стига до мястото, където остави момичето?

Тя ми го описа точно и стегнато и аз го запомних. Районът като цяло ми е познат и нямаше да е трудно да стигна дотам. Казах на шофьора да ни остави на няколко преки от апартамента на Уоли Гибънс, мушнах му още 10 долара за късмет, хванах Рондин за ръка и я поведох по улицата към блока на Уоли.

Приятелят ми почти се задави, когато я видях на вратата, а направо побеля, когато и аз цъфнах зад нея. Вече му идваше прекалено много и си му личеше. Почти уморено се примоли:

– Хайде, Тайгър, остави ме на мира.

– Помня, едно време беше репортер, Уоли...

– Да, тогава бях по-млад и сърцето ми издържаше. Сега съм много стар за такива работи. За теб може да е игра и затова да ти плащат, но аз си имам моята работа, която обичам, а преди да почнеш да се въртиш край мен, обичах и живота. Вече ме е страх да отворя вратата. Сега какво има?

– Известно време я пази тук!

– По дяволите! – измърмори той и се отпусна в един фотьойл.

– Тя е „мишена“, Уоли. Под прицел. Ясно ти е.

Той отвори очи, погледна първо мен, после нея. Знаеше какво имам предвид.

– Сигурен ли си?

– Напълно.

– А ти?

– Мога да се грижа за себе си.

– А за мен кой ще се погрижи?

– Винаги можеш да се окажеш в списъците на Мартин Грейди.

– Не и когато ще съм мъртъв – тъжно сви рамене Уоли и вдигна ръце. – Добре, и този път. Но само този път, запомни. След тази нощ не ме закачай. Намеря някой друг!

– Благодаря ти, Уоли.

Май не бе толкова нещастен, колкото изглеждаше. Поне щеше има нещо красиво за гледане, когато си тръгна. Вдигнах телефона, обадих се на „Коли под наем“ и поръчах да ми изпратят една. Докато чакахме, накратко разказах на Уоли за последните събития и че ТЕ са готови да пуснат Мартрел.

– Мислиш ли, че блъфират?

– Вероятно. Ще го държат покрит, докато могат, но не смятам, че ще успеят. Убийците винаги намират начин и не ги интересува, кой им застава на пътя. Ще „покрият“ цялата болница и тъй като медиите са набелязали Гейбън за новина, няма начин да се придвижи незабелязано.

– Нашите хора могат да останат с него.

– Ами Далас?

Помисли за момент и вдигна глава:

– Какво си намислил?

– Ако го освободят, може би ще мога да уредя момичето му да го убеди, че за него е по-добре да остане под охрана. Достатъчно важна личност е, за да го изиска, ако пожелае.

От фирмата за коли бяха казали десет минути и времето изтичаше. Казах, че ще ги видя пак, отидох долу и изчаках във входа, докато един човек в бял работен комбинезон влезе с името на фирмата, изписано на гърба му. Взех пътния му лист, подписах го и му платих, плюс петарка отгоре за такси обратно до гаража.

През целия път до бариерата за Кънектикът аз премислях нещата, като търсех двата края на плетеницата. Отначало винаги сякаш всичко е ясно, но вече бях сигурен, че нищо не е наред. Започваш с предстояща

женитба и вместо това свършваш с убийство. Цялата работа бе дяволски объркана още от първия ден. Клемънт Флетчър все се връщаше в мислите ми.

Поредната смърт, прибавена в списъка. До каквото ида се докосна, или който ида се приближи до мен...

На барьерата завих с колата, прекосих един жилищен квартал и се насочих към Саунд. Дъждът се засилваше, барабанеше по колата и сякаш се стелеше на вълни пред фаровете. Рондин ми бе описала добре мястото и лесно се оправих. Стигнах до голямото, оградено с метална ограда дърво от описанието, свих вляво и сред редицата дървета открих отбивката между бетонните стълбове. Там се отправих нагоре по път от чакъл. През храстите и високите дъбове мярнах светлина в къщата и спрях пред вратата, вдигнах пазещата ме от дъжда яка и изскочих. На позвъняването ми не отговориха веднага. Извиках:

– Тайгър Мен е, Соня, отвори!

Вратата се откряна леко, без да се маха веригата. Отвори, едва когато се убедих напълно, че съм аз.

– Цяла вечност мина, откакто съм тук. Радвам се да те видя!

Затворих вратата, заключих и изтръсках шапката си от дъжда.

– Някой идвал ли е?

– Само тези, дето включиха електричеството и телефона – тя ми посочи вътре. – Влез, моля те. Вътре е по-топло. Ще се изсушиш. Дай да ти взема шлифера.

Подадох ѝ го заедно с шапката и отидох до барчето да си приготвя питие. Тя ме изчака да отпия половината и запита:

– Имаш ли сведения... от Гейбън?

– Още е в болницата, но ще го изведат оттам.

Тя се свъси огорчено.

– Но...

– Той не може да се движи свободно. Ще опитаме да се свържем по телефона с него. Искам да му кажеш, че си в сигурни ръце. Той трябва да остане под охрана, докато разкрие всичко пред нашите хора.

– Може би, ако отида там...

– Веднъж вече се опитаха да те хванат. Искаш наведнъж да им паднете и двамата ли? Ако се доберат до теб, Мартрел никога няма да проговори. Не става, кукло. Ще се обадим от градски уличен телефон. Може да ни свържат, но разговорът ще се подслушва. Ако се свържеш, кажи ми че си в безопасност, а той да стои под охрана. Бъди кратка, за да не успеят да проследят разговора. Ще засекат района на обаждането, но

нямат време да ни блокират, така че не се притеснявам.

– А ако... не ме свържат с него?

– Кажы коя си. Ще те свържат.

– Както кажеш.

– Облечи си палтото.

Излязохме и се отдалечихме, намерихме телефон пред една затворена бензиностанция. Взех от „справки“ номера на болницата. Дадох на Соня шепа монети и номера, пузнах я в телефонната кабина и заставах отвън, наблюдавайки пътя, докато тя се обаждаше.

Виждах я през стъклената врата. Тя се обърна, направи един жест на отчаяние, опита се да настоява, но после затвори. Излезе от кабината с прехапани устни.

– Свързаха ме с някакъв мъж. Опита се да ме отклони. Каза, че Гейбън спи и не може да го безпокои, и да се обады по-късно.

– Искали са да спечелят време, за да засекаат мястото на обаждането. Дявол да ги вземе!

– Може би по-късно, можем...

– Не. Ще сложат подслушватели навсякъде – набутах я в колата да не стои на проливния дъжд. – Ще се обадим сутринта от друго място. Ще сменяме местата, но накрая те ще ни открият.

– Той в безопасност ли е?

– Засега.

Оставих колата на същото място и я последвах в къщата. Дъждът бе намокрил дрехите ми и бях мокър до кости. Тя също. Пламъците на газовата камина заподскачаха по изкуствените пънове, приятно затоплиха лицето ми и аз си свалих самото, ризата и вратовръзката. Соня одобрително ме погледна и каза:

– Може ли?

Кимнах, оставайки с ръце, протегнати към огъня. Чух как зад гърба ми тя излезе от стаята.

Когато се върна, беше облякла чисто бяла, полупрозрачна роба, която очертаваше извивките на тялото й, и като застана с ръце на кръста, доволна от одобрителния поглед, който и хвърлих, каза:

– Позната ли ти е?

– На Рондин ли е?

– Да. Надявам се... че съм хубава... като нея.

– Така е. – Не лъжеш. Нейната хубост беше различна, малко по-първична, но във всяко движение имаше огнено предизвикателство. Въпреки че с времето тялото й бе позагубило мускулестия изглед на

спортистка, походката оставаше гъвкава и виждах как очертанятия на бедрата ѝ излъчват жизненост.

Под бялата роба прозираше тъмното очертание на крайно оскъдно бельо, което имаше възбуждащ, екзотичен ефект; силно изрязан сутиен, който едва скриваше върховете на гърдите и оставаше много, много място за розовата кожа. Гледка, от която ушите ми забучаха. Опитах да се обърна настрани, но продължавах да я гледам с крайчеца на окоото, докато тя се настаняваше на дивана.

Усмихна ми се със съблазнителни червени устни, бузите ѝ горяха. Пръстите ѝ приповдигнаха гънките на ефирната роба и тя ги разстла на широко около себе си.

– Преди много време нямаше такива неща. В Русия не се считаше за редно.

– Твърде капиталистически? Разложение на морала?

– Не се считаше за редно да показваш... такива чувства. Тайно можеш да обличам такива неща. Но никога пред мъж!

– Дрехата изглежда хубава на теб.

Тя възкликна от удоволствие и се изви щастлива, така че красивото ѝ бедро се показа от цепката на робата.

– Ще седнеш ли до мен?

– Трябва ли? Предполага се, че те пазя, момиче.

– Моля те – леки бръчки се появили в ъгълчетата на очите ѝ.

– Ти си принадлежала на Мартрел.

– Не, никога, не истински. Казах ти, че бяхме приятели.

– И само толкова?

Тя сведе очи към свитите в скута ѝ ръце.

– Загубих баща ми страшно отдавна. Струва ми се, че Гейбън... просто ми беше като баща.

– Това е трудно за обясняване – отбелязах. – И неубедително.

Тя вдигна очи и кимна.

– Да. Но той трябва да научи. Винаги съм знаела, какви чувства има. Трябва да му се каже. Затова и дойдох при него. Ще има нужда от мен известно време, после ще се оправи.

Вдигнах чашата си, допих я, оставих я и седнах до нея. Навън дъждът, гонен от вятъра, яростно биеше по стъклата и една гръмотевица изтреща като топовен изстрел в далечината. Ярка светкавица озари земята, хвърляйки светли отблясъци и в стаята. С вик Па уплаха тя се притисна в мен и зарови лице в рамото ми.

– Спокойно. Това е само буря. – Нежно я прегърнах и повдигнах

брадичката ѝ. В очите ѝ можах да съзря едно малко момиченце. Точно като изплашено момиченце тя се притискаше в мен при всеки; гръмотевичен гръм. И всеки път – все по – силно. Аз започнах да чувствам топлината и свежестта ѝ до тялото си. Всичко наоколо се разпадна, когато устните ни се сляха. От дълго потисканата в нея страст те потръпваха – меки, сочни, уханно влажни в жаждата си да бъдат задоволени.

Тя взе ръцете ми и ги притисна до красивото си тяло, от което през тънката материя се излъчваше топлина. Под пръстите ми кожата ѝ бе копринено гладка. Тялото ѝ – по младежки стегнато и гъвкаво, потръпваше в нервните импулси на очакване.

И тогава ние докарахме бурята вътре в стаята – наша собствена буря, див полет в лудия свят на напълно необузданата страст. Вече не чуввахме шумовете на света, вятърът и дъждът по стъклата притихнаха и се сляха с ударите, които отекваха в ушите ми.

Времето и мястото изчезнаха, не помнехме нищо безкрайно дълго време, докато накрая легнахме един до друг изтощени и светът отново се появи. Отвън синьобяла светлина раздра небето, изпука и се чу съскащ звук. Сетне – моментното затишие, последващо паднал наблизко гръм, преди да изтрещи. Двете лампи в стаята ярко светнаха и изгаснаха.

Соня се сви в ръцете ми, докато я успокоявах, и ме сграбчи. Изправих се и се освободих от пръстите ѝ.

– Падна отвън. Стой тук. Най-добре да проверя.

– Необходимо ли е? – гласът ѝ бе уплашен.

– Може да стане пожар. Не можем да рискуваме.

Облякох се, метнах си мушамата и излязох от предната врата. Изтичах до мястото, където видяхме светкавицата, като търсех признаци на пушек или пламък. Нищо не открих, но видях прясно бяло петно на един висок бор близо до къщата – кората бе обелена и овъглена от силната горещина. Тихо изругах мълниите, които се сипеха от небето всяка секунда.

А не трябваше. Една от светкавиците ми отърва кожата, защото на светлината ѝ долових движение зад един храст и се хвърлих на земята едновременно с трясъка на изстрел, който се сля с гърма, и куршумът се заби в къщата зад мен. Смъкнах мушамата, която блестеше от дъжда, с претъркаляне на земята, скочих на крака и се втурнах вдясно от храстите, пресмятайки, че и другият също ще си смени позицията, за да е сигурен, че ще улучи, и изчаках, докато блесна следващата мълния.

Видях го, преди той да ме види, и с голям скок го спипах и стиснах

с ръце, като изхвърлих и пистолета му в тъмнината. Понечи да извика, но викът замря в гърлото му, когато рязко го вдигнах от земята и го прехвърлих зад гърба си. Този трябваше да го накарам да говори, по какъв начин, нямаше значение. Ударих го в земята и се ухилих на страха, изписан в очите му. Повдигнах го, притиснах го в хватка, която можеше да му счупи гърба, ако исках, и точно когато го притиснах здраво, отново блесна светкавица и аз видях другия съвсем ясно в ослепителната светлина. Стоеше на 30 фута. В ръката му се виждаше пистолет с пръст на спусъка.

Инстинктивно се сниших, когато пистолетът светна и почувствах, че нещо се удари в човека, който държах пред себе си като предпазен щит. Той издаде тих, задавен стон и се отпусна тежко, преди да го пусна. Не останах там. Хвърлих се встрани, напипвайки храстите, и чаках нова светкавица, за да открия човека.

Но е присъщата непоследователност на природните стихии светкавица не последва. Усетих чакъл под краката си, застанах, за да привикнат поне малко очите ми с тъмнината и тогава чух шум от потегляща кола. Нямаше никакъв смисъл да го преследвам. Имаше голяма преднина. Просто трябваше да се махаме оттук.

Мъртвият лежеше на място и аз бързо проверих дрехите му. Не беше достатъчно светло, за да открия някакви следи, но намерих шепя банкноти и монети в джоба, връзка ключове, цигари и портфейл във вътрешния джоб на самото. Взех го, оставих другото, влязох в къщата, щракнах една забравена на барчето масивна запалка и отворих портфейла.

Имаше служебна карта на гранична митница, идентифицираща притежателя като Хенри Бакмън. Там бе и значката му. Сега вече добре се подредих. С едно мъртво ченге всичките ми усилия отиват напразно.

Затворих портфейла и го хвърлих на фотъйола. Все пак имаше две възможности. Ако човекът с пистолета е също от специалните служби и е улучил колегата си случайно, целейки се в мен, ще стане много лошо. Но ако двамата са от различни места и другият не е от специалните служби, а от руската група, около врата ми са затяга примка.

Соня, все още свита на дивана, се обади:

– Тайгър... какво беше това?

– Нищо.

– Чух шум.

– Забрави! Навличай си дрехите. Трябва бързо да изчезваме.

Нищо не каза. Видях я да се движи в тъмнината.

Докато тя пипнешком излезе от тъмната стая, аз стигнах телефона и набрах Уоли Гибънс в града. Той вдигна на второто позвъняване, гласът му беше потресен. Казах:

– Някой подслушва ли?

– Не... Отидоха си.

– Какво се е случило?

– Проклет да си! В капан съм!

– Просто ми кажи какво стана.

– Двама от митническите власти дойдоха тук. Исакаха да знаят за „Мейгланд“. Нищо не ми казаха. Само задаваха въпроси.

– Познаваш ли ги?

– Да, попадал съм на тях и по-рано. Завариха Рондин тук и когато единият проверяваше чантата й, намери квитанциите от електрическата и телефонната компании от някакво място в Кънектикът.

– Добре, добре, и какво направиха?

– Нищо. Само задаваха въпроси. Нищо не споменаха.

– Рондин все още там ли е?

– Да. Те казаха да останем тук. Сутринта ще дойдат и други.

– Утре ще се видим.

– Остави ме на мира!

Скръцнах със зъби и затворих. Соня дойде, носеше куфар, аз и казах да го остави. Хванах я за ръка и я изведох от къщата. Тя изчака, после се качихме в колета и се спуснахме по тъмен заден път, който се извиваше до бариерата. Едва сега ме запита отново какво става. Отвърнах:

– Открили са ни. Сетили са се за Уоли Гибънс и че може да отида при него, и са чакали там. Видели са ме да излизам и са ме проследили дотук.

– Но... Как не си ги видял?

– Как да ги видя в тази буря? Може и да са карали със загасени фарове. Но сгрешиха, като изчакаха толкова много, преди да нападнат. Този от митническите власти е стигнал тук пръв, видял ме е отвън, помислил е че съм го забелязал и ще реагирам. Опита се да стреля, не улучи и при схватката другият случайно го уцели. Загина от куршум на свой.

– Сега какво ще стане?

– Всичко е заради теб, мен и Мартрел. Непрекъснато ни следят. Хайката става вече жестока. Сега не трябва да оставяме никакви следи. Ще те скрия някъде на сигурно място.

– Но Гейбън... Те ще опитат да го убият!?! – гласът прозвуча остро и уплашено.

– Можеш да се обзаложиш...

– Тайгър... Моля те... Не допускай да го наранят. Моля, те, тигре мой!

– Ще направя каквото мога. Точно сега го охраняват.

– Това достатъчно ли е?

– Не. Скоро ще го освободят. Повече не могат да го задържат.

Тя леко докосна ръката ми, пръстите ѝ умоляваха.

– Ще направиш нещо, нали?

– Нещо? Да!

Над нас небето внезапно се разведри, както внезапно отминават бурите, и се появи блед рубинен отблясък от изгрева, за да сгрее нощта.

– Зазорява се – казах аз.

– Това е като знамение. Денят ще бъде прекрасен!

– Надявам се, че си права.

По пътя спряхме да хапнем, а денят идваше бавно. Заведението бе малко, с открита телефонна кабина на стената. Когато свършихме със сандвичите, аз ѝ дадох няколко монети и казах:

– Хайде пак да се обадим в болницата.

Отидох с нея, тя набра номера и поиска Гейбън Мартрел. Държеше слушалката далеч от ухото си, така че чувах грубия мъжки глас, които я попита по какъв въпрос, каза името ѝ на някой друг и се чува поредица прищраканья, докато прехвърлят разговора в стаята му. Тя направи, както ѝ бях казал, предаде съобщението бързо. Прекъсваше въпросите, които той ѝ задаваше на руски. Дадох ѝ знак да свършва. Тя каза, че пак ще се обади с повече информация и затвори, точно когато той говореше нещо.

– Какво каза?

– Беше много развълнуван. Дори не можеше да говори на английски.

– Обяснимо е.

– Ще направи, както му казах. Много се страхува заради мен.

– Да се махаме от тук.

Платих сметката, качихме се в колата и потеглихме. На четвърт мила нататък по шосето се разминахме с патрулна кола с включена сирена.

– Не губят време – отбелязах.

– Страх ме е...

Посегнах, пузнах радиото и намерих местна станция. Беше точно времето за новините и току-що бяха започнали. Най-важната новина бе, че е намерено тяло в околността на Бъртън Селуик. Нищо повече. По-

късно се очаквали подробности. Открили моите отпечатащи. А тези на Соня бяха навсякъде в къщата.

Завихме в жилищния квартал и се насочихме към Ню Йорк по потежкия път с натоварено сутрешно движение. Като стигнахме в града, се насочихме към центъра по Уест Сайд Хайуей до едно място, което Мартин Грейди държеше в готовност. Аз паркирах пред сградата.

Някога е било гараж, после станало склад, преди Грейди да го вземе. Понякога го ползвахме – при необходимост да се скрием от света, а също държахме и екипировка. Имаше отвор за измъкване и през покрива, задната стая бе обзаведена с легло и достатъчно провизии, за да осигури доста приличен подслон.

Въведох Соня през страничната врата, заключих и ѝ показах обстановката. Не беше луксозно, но трябваше да се задоволи с това. Докато тя разглеждаше, аз се обадих на Нюарк Кънтрол и свързах с Андерсън, вместо с Адамс. Каза ми да се видя с Ърни Бенгли, по възможност незабавно. Беше получил снимка на Спаад Хело по факса от Европа и искаше да я видя. Нищо ново с плана „Валчек“, освен това, че работата става напечена. Мартин Грейди бил разпитван в друга комисия на щатския Конгрес, а моята снимка с описанието ми са разпространени из цялата страна.

– Чудесно! Какво друго ново?

– Мислим, че направиха нов опит за убийство на Мартрел...

– Мислите?

– Грейди изпрати друга група да следи болницата. Един от тях беше в стаята за пощата, сортирал писма, събирал адресите на изпращащите поща за Мартрел и забелязал един плик, който му се сторил подозрителен. Помислил, че е номер, както онзи, дето Килм Роузър използва да отрови оня свидетел в Мадрид... Номерът с отровния ръб, който порязва, когато го отваряш. Човекът предал плика на Ърни.

– Ще разбере, когато го видя.

– Ако не успеят и този път, скоро ще приключат.

Той затвори, а аз стоях, премисляйки чутото. Соня видя лицето ми.

– Сега вече става по-лошо?

– Отново са се опитали да ликвидират Мартрел.

Тя шумно си пое въздух.

– Той не може да остане там!

– Засега никой не знае за този опит, освен нас. Няма да засилят охраната му.

– Отведи го оттам, моля те!

– Единственият начин е да го отвлечем.
 – По какъвто и да е начин, Тайгър, отведи го!
 – По-добре би било, ако можех да го убедя да сътрудничи. Можем и да уредим нещата. – Погледнах я.

– Той ще ме послуша – отвърна тя разбиращо.

Обадихме се на около миля разстояние от мястото, свързаха ни с подслушвателната апаратура и тогава стигнахме до Мартрел. Стъписахме ги, когато тя му заговори бързо на руски. Ако бяха пропуснали да си осигурят преводач, щяхме да успеем. Когато тя затвори, аз бързо я заведох до колата. Очите ѝ блестяха от възбуда.

– Ще направи, каквото е необходимо. Много се зарадва, но явно не разбира в каква опасност е.

– Ще говори ли пред нашите хора?

Тя кимна енергично.

– Заедно с мен. Казва, че когато може да вземе ръката ми в своята, ще говори. Иска аз да съм с него.

– О'кей, малката, ще бъдеш част от това ШОУ.

Оставих я при склада, след като уточнихме сигнала за почукване на вратата. За да съм сигурен, че ентузиазмът ѝ няма да надделе и я подтикне за нов опит да се обади на Мартрел, изключих телефона от един скрит контакт. По-добре бе въобще да не рискувам. Може би за нея той наистина е с образа на баща... Може би тя отговаря на страстни импулси, когато този образ ѝ се яви, но аз видях блясък очите ѝ след разговора по телефона и знаех, че изпитва към Гейбън Мартрел нещо много повече, отколкото ми казва. Или може би съзнава самата тя...

Целунах я леко, преди да тръгна, намигнах ѝ и затворих вратата. Върнах колата чрез обаждане по телефона, че съм я оставил на един паркинг, и се отправих към лабораторията на Ърни Бенгли.

Умореното му лице показваше, че не е спал цялата нощ. Бутна един стол към мен и започна да търси нещо на бюрото си.

– Или трябва да ми дадат повече помощници, или вие трябва да забавите малко темпото.

– Да, но тук поне не стрелят по теб.

– Да, но все пак не мога да си отида у дома, при жена ми.

– Казвал си ми, че вече не ти и трябва... – подхвърлих.

– Само понякога, но ако стане, не искам да съм тук по 24 часа и да ме разкъсват от работа.

– Ами, защо тя не се премести при теб?

– Тя мисли, че се занимавам с някакви прости експерименти. Само

това остава, да разбере и за работата ми...

Той се изправи с една снимка в ръка и ми я подаде през бюрото.

– Спаад Хело. Изпратили са я от архивни военни картотеки, леко е увеличена. Пратили са я по факс и от това не е станала по-ясна. Прибави 20 години към възрастта му, също и следите от времето и ще добиеш представа как изглежда днес.

– Правена ли е компютърна обработка?

– Два пъти. – Той ми подаде две снимки.

– Ето тази. – Посочих едната, напомняща ми повече едно лице, което бях виждал два пъти. Веднъж на задната седалка на таксито, и втори път с пистолет, проблясващ в ръката му, в двора на Бъртън Селуик.

– Категоричен си?

– Абсолютно! – потвърдих. – По-добре уведоми Грейди. Той ще иска това за досиетата. Може да използва някои добри обществени връзки в момента. – Хвърлих му обратно снимката. – Какво ще кажеш за писмото, изпратено на Мартрел?

– Още един удар. Хитър номер, истинско бижу. Изненадан съм, че не го правят по-често. Има четири различни порязващи ръба, така че да се нараниш, като отваряш плика или на самото писмо. Използвана е отрова с втори дестилат от формулата Мондър. Причинява смърт за 30 секунди, действа светкавично и веднъж попаднала в теб – няма спасение. Много малко са посветените в тези опити на Мондър, така че се сещам с какви хора си имаш работа...

– Ще си взема пистолет да се пазя...

– Ти и досега си носеше пистолетчето. – Ърни се ухили до уши. – Дето гърми като топ. – Подаде ми още три малки снимки.

– Ето снимки на Спаад Хело, ако ти трябва за разпознаване.

– Благодаря. – мушнах ги в джоба си.

– Знаеш историята му, нали?

Кимнах.

– Е, все пак проучих досието му, за твое улеснение. С една дума – този е абсолютен тип! Жестока работа! Прилича на теб, но по свой начин. Прави и невъзможното, за да изпълни поставена задача. Получава само свръхважни поръчения. Сигурни сме, че е замесен на високо ниво в някои от сериозните сривове в световната политика през последните години и въпреки че никога в действителност не го познава, той има достъп почти до всичко, посредством огромната разузнавателна мрежа на противника. Ако можем да прекъснем тази верига, ще е голяма работа.

– Ще ликвидираме OONA-3?

– Точно така. Ако локализираме начина на свързка, можем да пипнем агентите. Тъй като всички те са високообучени експерти, добре внедрени в Щатите, няма да е лесно да ги заменят. Това действително може да разстрои руския шпионаж.

– Точно Мартрел беше шеф на тази операция.

– А – каза Ърни, – там е работата. При тях никой не знае достатъчно много, за да познава нещата в цялост. Винаги спазват това дяволски добре. Обзалагам се, че и той не знае повече от няколко агенти. Те действат в малки, независими клетки под здраво и твърдо ръководство... По дяволите, защо ли ти разправям неща, които знаеш много добре?

– Продължавай, Ърни.

– Добре. Мартрел може да знае същността на проектите, но не и всички агенти, включени в действие. Ако стигнем до тях, можем да спрем всяка от техните операции, преди да са я започнали. Ще е лесно да открием нововнедрените им хора, ако се опитат да завербуват агенти от розоволибералната тълпа, защото ще си имат работа с аматьори, а това, приятелю, не е никак безопасно при организиране на международна агентура. Ще им трябва адски дълго време да възстановят нивото на OONA-3. Всяка следа, каквато и да е, е по-добра от никаква и затова Мартин Грейди иска Мартрел да си развърже езика.

– Мога да помогна. Малко ще „посмажа“ нещата, та да потръгнат...

– Не ми казвай нищо! Не понасям проклетите подробности.

– Може да е по-лесно, отколкото си мислиш.

Ърни стана и разтри с пръсти уморените си очи.

– Имаш ли нужда от нещо?

– Не.

– Носиш ли още писалката?

Потупах джоба на ризата си.

– Тук е.

– Внимавай с нея. Капроновите нишки на капачката понякога сами се разхлабват. Когато е в теб, трябва винаги да си сигурен, че капачката е добре завита.

Пръстите ми автоматично пипнаха писалката, провериха капачката и след като се уверих, че не съм ходеща бомба, дръпнах стола назад. Ърни имаше пишеща машина в ъгъла и аз написах доклада си за Центъра. Сетне му го подадох.

– Предай това вместо мен.

– Разбира се. – Той сгъна листата и ги мушна в бюрото.

Вдигнах слушалката и навъсено набрах номер. Този на Уоли

Гибънс. Когато вдигна, гласът му изляя едно остро „Ало“, на което казах:

– Тайгър е. Пристигнаха ли вече да ви правят компания?

Изобщо не прозвуча приятелски:

– Да, стари приятелю. Бяха тук, това е сигурно. Също моят редактор и адвокатите от вестника. Страшно са заинтересувани от моята дейност и по-специално, как точно е свързана с теб.

– Сега има ли някой?

– В момента сме под нещо като домашен арест. Просто лек „натиск“ от митническия отдел да не мърдаме, докато те душат наоколо. Един от IATS беше тук с тях, а долу на улицата в колата си седи един симпатяга от CIA.

– Албърт Катър – подхвърлих.

– Много често проверява дали твоята приятелка е тук. Не ми харесва тази работа...

– Трябва да си доволен от факта, че ти обръщат такова внимание, Уоли. Това е начин да стоиш на „завет“. Никой не може да ти направи нещо, докато те се навъртат наоколо.

– Слушай ти, твърда главо! Изобщо не искам да се набърквам! Разбираш ли какво ти говоря? Тези от митническите...

Прекъснах го:

– Набараха ли нещо на „Мейтланд“?

– Не, голяма уста такава! Нищо! А точно това ме забърка в тази проклетата каша. Не обичат да ги подвеждат. Претърсили са целия кораб, задържаха го да не отплава. Корабособствениците надали вой директно в Вашингтон и сега всичко това виси над моята глава. А и преди да им подам сигнала, не са претърсвали.

– Няма да се издадат, че са ровили там.

– Долно копеле такава! Нещо скриваш! Въртиш ми номерца...

– Същото правите и вие, от другата страна...

Той замълча, гласът му се сниши и аз знаех, че отново надушва новини.

– Добре. И без това съм загазил здраво с тази работа, така че казвай!

Казах му за писмото, изпратено до Мартрел, и как е било приготвено.

– Запази го в тайна още малко, а когато се разчуе, ти ще направиш сензация. Дори ще ти дам проклетото писмо.

– Укриваш веществено доказателство – нахално ми напомни той.

– Не и докато някой не разбере...

– Тогава защо ми казваш? Защо аз да зная за вината на някой?

– Ами като знаеш, ще има какво да предложиш, когато ще трябва да се молиш да те върнат на работа. Не познавам редактор или издател, който да не е луд за сензации, а когато един обикновен репортер, дето пише клюките за Бродуей, предлага „голямата сензация“, това автоматично му осигурява идеална позиция във всеки вестник...

– Моля те, и преди ти казах – не ми прави никакви услуги! – Той трясна слушалката, мърморейки. Даже и Рондин, на която той можеше да се наслаждава, поне като гледка, не го спасяваше от собствената му неврастения. Ърни каза:

– Май се навъдиха доста проблеми около теб, а?

Не му отговорих. Стоях там с ръка на телефона и се опитвах да вържа двата края на плетеницата. Накрая казах:

– Ще измъкна Мартрел от тази болница, Ърни.

– Как?

– Засега не зная, но трябва да го направя.

– Късмет. Ако имаш някакви специални предложения, дай ми поне един час.

– Разбира се, приятелю. Свържи се с Лондон и виж дали имат нещо за плана „Валчек“.

Интересно. Само, като споменах този план, Хал Рандолф побесня, а ако той има връзка с нашия случай или с нещо ги изпреваря в разследването, можеше и да „отърва въжето“.

– Как, така „свържи се“. Ти къде ще бъдеш?

– Из града. Ще се обадя.

– Аз ще съм тук – каза той. – Случайно, ако имаш нужда от помощ в болницата, държим онези, двамата в готовност. Високият червенос в пощенския отдел, а също и момчето на боклукчийския камион. Името на фирмата е: „В. Р. Санитейшън къмпани“, син камион, тон и половина; един от филиалите на Грейди...

– Добра идея. Ще запомня.

* * *

Срещнах се с Чарли Корбинет в един малък ресторант на Второ авеню. Бях седнал до една маса в дъното и го наблюдавах как си пийва на бара и ме проверява дали съм „чист“, преди да седне при мен. Келнерът дойде и взе поръчката ни. После казах:

– Благодаря за помощта.

– Мислех, че ще ти потрябва. Там бях преди всичко, за да елиминирам проследяването, подготвено ти от Рандолф. Знаех, че и сам ще се справиш, но не исках да рискувам. Кои бяха в таксито?

– Двама убийци, полковник. Със същите намерения, като на Рандолф. Използват всяка възможност. Какво каза Рандолф за всичко това?

Чарли сви рамене. Набразденото от годините му лице бе непроницаемо.

– Естествено се разяри, но нищо не можеше да направи. Когато видях таксито, схванах работата и реших да попреча. Пак извади късмет, Тайгър.

– Ти си отдавна в бизнеса. Как са действали?

– Преди около два часа откраднаха таксито. Били са спокойни – откриването на крадена кола в Ню Йорк не е лесно. Готвели са се с колата да отмъкнат Рондин под носа ни, но ти ги изработи.

Извадих от джоба една от снимките, дадени ми от Ърни.

– Този беше на задната седалка в таксито. Преснимана е от най-старите картотеки на командосите, но е същият. Казва се Спаад Хело.

Очите на полковника бързо се вдигнаха изпод гъстите му вежди към лицето ми и бързо пак се впериха в снимката.

– Това може да пооправи нещата с Рандолф. Знаеш ли, че IATS го търси от години?

– Хм...

– Никога преди не е бил визуално разпознат.

– Тези времена минаха.

– Как се добра до тази снимка?

– Фирмена тайна, полковник. Нека засега остане така...

– Какво стана, след като спря таксито?

– И двамата се измъкнаха. Не беше трудно. Има вход на метрото на тълъга и те се шумгнаха там. При това натоварено движение на влаковете не можах да ги открия в тълпата. Обаче и едно ченге се заяде, че съм избягал от мястото на катастрофата. Трябваше да действам пъргаво, за да го укротя.

– В такъв случай бързо разпространи снимката на Спаад Хело. Той е тук, в града. Застрелял е онзи от митническия отдел в Кънектикът, а там навсякъде съм се подписал...

Чарли вдигна очи и поклати глава.

– Не е бил от митниците, Тайгър.

– Какво?!

– Видях доклада. Взели са отпечатъци – твоите и на Соня Девъл.

Направената справка пристигна направо в офиса. Тялото все още не е идентифицирано.

Намръщих се. Както си бях с чаша в ръка, ми се мярна интересна идея.

– Можеш ли да ми намериш снимка на тялото на убития? Едър план, само главата.

– Разбира се. Къде да ти я изпратя?

– В бар Стентън на Броудуей, дай я на Рон.

– Мислиш, че ще го разпознаят?

– Може би. Искам да я покажа тук-там. Ако излезе нещо, веднага ще научиш. Направи ми тази услуга и се навъртай около мен. Трябва ми бърза и сигурна ръка и ако не мога да открия един от нашите хора, ще ти се обадя.

Слушаше ме с полузатворени очи и аз знаех, че вижда в мен себе си като млад и за миг се е пренесъл назад във времето, към отминалите години. Накрая кимна, пресегна се и ме потупа по ръката.

– Смяташ ли, че си достатъчно голям, за да приемеш един съвет?

– Когато поискам, го приемам.

– Няма да поискаш този, но все пак ще го получиш.

– Слушам те.

– Остави Мартин Грейди. Зарежи този случай. Беше страхотно, когато трябваше да се действа така, но усилията бяха напразни. Чудесно бе времето, когато ти сам направо вилнееше, изпълнен с дива ярост до степен всичко да е без значение за теб. Но ти си се променил, Тайгър, а и времената са други. Една жена те чака и вече не си сам.

– Тази работа все пак трябва да се върши.

– Остави я на някой друг! Има и други, които са млади и бързи, способни не по-малко от теб и мен. Добре обучени, с опит и шанс. Могат спокойно да ни заместят.

– Не нарушаваш старите си навици, полковник.

– А ако ти не промениш своя нрав, той ще те унищожи. Рано или късно ще се случи Рондин да ти е в главата, когато трябва да мислиш за нещо друго, и ще умреш, или ще мислиш първо за нея, преди да рискуваш, както правеше по-рано, и някой друг ще умре заради теб. Това се случва и ти го знаеш. Оттегли се, преди да стане твърде късно. Винаги има място за човек като теб в цивилния живот.

– Не, полковник, не и за тип като мен. Никога няма да има място. Тигърът не може да пази къща вързан за каишка като кученце. Ако е решил да служи, той го прави, като е свободен в действията си, волен и

див. Винаги ще бъда в списък „А“ на противника и винаги някой ще ме търси, независимо дали ми харесва, или не. Аз все още съм въввлечен. Не мога да дойда във висшите служби заради хора като Рандолф. Те винаги ще помнят миналото ми и ще ме отрежат. Независимо къде ще се озова отгук нататък, ще трябва да си пазя гърба и ако искам да остана жив, трябва да съм във форма. Точно като теб, приятелю, това е нещо вътре в мен и не мога да се преборя с него. В главата ми има планина от имена, места и лица. Много хора ще срещна отново един ден като врагове. А те трябва да се унищожават.

Очите му нито за миг не се отклониха от моите и осезателно чувствах съжалението в тях.

– Щеше да се оттеглиш, преди това да започне...

– Това е, което казах.

– Но никога не си го мислил сериозно.

– Добре. Няма да заблуждавам нито теб, нито себе си. Щях да изпратя с писмо оставката ми и да замина с Рондин. За известно време щяхме да сме щастливи, но после нещо щеше да ме човърка отвътре или някой щете да ми се обади, или щях да попадна на нещо – няма значение, к това щеше да разбие всичко.

– Тя няма да приеме това, знаеш го.

– В такъв случай всичко свършва. Ще ме приеме такъв, какъвто съм, или скъсвам. Старият боец твърде дълго е бил вътре нещата. И този калъп му приляга най-добре.

– Съжалявам за теб, Тайгър.

Несъзнателно се усмигнах.

– По-рано и аз се съжалявах, сега така ми харесва повече. Просто всичко е ясно. – Посочих го с пръст. – А и точно ти не си съвсем подходящ да даваш този съвет...

– Аз поне съм сам. Нямам никого, на чиито въпроси да отговарям или да съм отговорен за него. Работя за законна агенция, това ми е приятно и те могат да използват знанията и опита ми.

– Не го усуквай, стари приятелю – отвърнах. – Просто си търсиш извинение. Не искаш нищо повече от това да си с десет години по-млад, твърд и издръжлив, както по-рано. Просто не можеш да се размекнеш и да стоиш настрана от нещата. Следващият път, когато държиш пистолет в ръка и някой ти е на прицел, няма да се сетиш за тази реч, което току-що ми държа.

– Надявам се, че същото важи и за теб.

– Трудно е човек да наруши навиците си...

Стиснахме си ръце с Чарли Корбинет и аз излязох.

Знаех, че ме наблюдава в огледалото и изпитва благородна завист.

На улицата завих на север и закрачих.

Много отговори можех да дам на полковника, но какъв бе истинският?

Трябваше да й кажа и знаех какво ще стане. Представях си погледа и почти чувах думите й. И двамата свършихме своята част от работата и това е достатъчно. Трябваше да се вкопчим във времето, останало за самите нас, преди да стане твърде късно. Рондин подобно на ехо щеше да повтори думите на Чарли, насочвайки ги към мен, и в края на краищата нямаше да имам никакъв отговор. Просто бързо скъсване, и всичко щеше да свърши.

Може би в последна сметка някои имат късмет, а други просто нямат. Тогава бих мразил дори по-силно, с цялата омраза, която отвращението поражда. Щях да търся лесен начин да се измъкна и никога нямаше да го намеря, просто защото съм доста по-добър и малко по-бърз от другите.

Засега.

И един ден ще се видя в задънена улица и всичко ще свърши. Отвращението и омразата ще бъдат пометени за миг и няма да мисля за нищо повече, защото мъртвите не мислят... А може да бъде и по-лошо. Големият удар никога няма да дойде и аз ще трябва да живея без нея, както през всичките тези години от войната насам.

Ще мога ли да понеса това да я загубя два пъти!

Заслужаваше ли си?

На ъгъла пред мен двама полицаи разговаряха с ръце на гърба. Професионално и малко небрежно те оглеждаха всяко лице, минаващо покрай тях, и регистрираха чертите му, правейки го донякъде несъзнателно. Отсреща на улицата имаше още един полицай и това ме принуди да взема досадно, но разумно решение. Нямаше защо да „дразня лъва“. Дадох 80 цента, купих си билет, намерих място на последния ред и спях през целия филм.

Към 7:30 излязох, огледах се за ченгета и като не забелязах, отново се насочих на север. В едно заведение вечерях набързо, после влязох в метрото и не след дълго стигнах до станцията под централната градска болница.

Свечеряваше се и имаше малко хора. Смесих се с тях и заобиколих сградата. Тя заема цяло каре между четири улици с много входове от всички страни и двойна алея за коли отпред. Улиците бяха задръстени

от две страни с паркирани автомобили, тъй като бе време за свиждане.

Отне ми време, но трябваше да го направя. Докато минавах покрай колите, поглеждах във всяка за да съм сигурен, че е празна. Всеки поглед трябваше да е бърз и небрежен, но достатъчно изчерпателен. Също, когато поглеждах към магазините и барчетата, а не трябваше да губя и време. Но как можех да съм сигурен?

По дяволите! Някъде там имаше някой, който наблюдаваше. Не биха пропуснали нищо на този етап. Време бе да се ускори темпото, защото всичко това не можеше повече да продължава. Първият, добрал се до някакъв резултат, щеше да отбележи точка и да поведе в състезанието.

Два пъти обиколих болничния комплекс. Доколкото можах да видя, нямаше нищо не на място, но това нищо не означаваше. Една група от достатъчно на брой хора можеше да е разположена наоколо, да е в постоянно движение и никой да не я забележи.

Хора без лица, помислих си. Те са просто като всички други. И аз съм от същия тип. Само че ТЕ имат досието ми и ще използват все „чисти“ агенти – такива, каквито са пазили досега за особено специални задачи, като тази.

От западната страна на сградата забелязах синия камион с надпис „В. Р. Санитейшън къмпани“. Очевидно шофьорът току-що бе прибрал боклука, защото беше паркирал, стоеше до колата и пушеше. Аз минах покрай него, казах паролата на групата и той отвърна точно.

Остави ме да взема преднина стотина фута и ме последва. Дочух, че се приближава, и докато ме подминаваше, казах:

– Стой тук. Камионът ми трябва. Дръж мотора запален и се навъртай около кабината.

Нямаше отговор. Той разбра. Видях го да се отправя към един магазин, а аз завих на ъгъла към централния вход на болницата, обмисляйки как да действам. Вътре щеше да има полиция и всеки, който се мотае наоколо, щеше да бъде забелязан. Трябват да направя всичко естествено и непринудено. Минах по алеята и чух писък на спирачки пред себе си. Нечий висок глас взе да ругае някого, който му се бе изпречил на пътя.

Една кола излезе от улицата със свирещи гуми, зави остро по алеята и закова на място. Слезе някаква жена, заливаща се от смях, но мъжът бе като възел от нерви. Тя щеше да ражда буквално след минути и това, странно защо, ѝ бе забавно, но на мъжа изобщо не му беше до смях.

Усмяхнах се леко, насочих се към главния вход, качих се по

стълбите и влязох във фойето. Съвсем не бях сам. Повече от дузина бъдещи бащи седяха с вестници в ръка или нервно крачеха, в зависимост от това колко пъти вече им се е случвало. До асансьора имаше униформен полицаъ, а друг бе застанал в дъното на коридора до стълбището. Застанах с гръб към тях така, че да мога да наблюдавам, и зачаках.

От време на време слизаше някоя сестра или лекар, съобщаваха име и някой от бащите се отправяше към дъното по стълбите нагоре. Ченгетата не си правеха труд да гледат по белите болнични престилки. Попитах момичето на входа, къде е мъжката тоалетна. Тя се усмихна учтиво, явно свикнала с нервните позиви на бащите, и ми посочи.

Четвърт час. Тогава щеше да се обади Соня. Измих ръцете си няколко пъти преди един от интернистите да влезе. Свалих го с един силен удар в челюстта, който щеше да го държи мълчалив поне половин час, взех му дрехите, навлякох ги и го оставих заключен в една кабинка. Носеше картонче с името си. Ако ви се наложи някога да влезете в охранявана зона, трябва ви точно това. Убедително е психологически, а и с един стетоскоп на врата можете да направите почти всичко в една болница при достатъчно бързо действие.

Минах покрай охраната, отидох с асансьора на петия етаж, завих надясно по коридора, следейки бързо номерата на вратите. 11:30 часа. Ако Соня е успяла да се свърже, сега би трябвало да говори.

Полицаят в края на коридора, застанал пред последната врата, замислено ме огледа, та се наложи да вляза в първата стая, покрай която минавах. Един дребен стар човек ме погледна, усмихна се, когато разгледах болничния му картон, после притвори очи.

Така влизах в четири стаи без някой да ми обърне особено внимание. Две санитарки минаха, разговаряйки високо, и момче с машина за чистене на пода се зададе от другия край на коридора, тикайки я пред себе си.

Когато стигнах до вратата, която ми бе нужна, изпреварих ченгето, и преди да ме пита каквото и да било, казах:

– Обичайна проверка за заразни болести. Някой е пренесъл нещо. Повече се трудил нощем...

Полицаят кимна, оставайки нащрек, отвори вратата да вляза и застана точно зад мен. Разгледах картоната, прикрепен на леглото, написах нещо нечетливо и се приближих до пациента.

Той ме позна. Лицето му беше напрегнато и той се колебаеше, дали да сигнализира охраната, или да мълчи. Аз се усмихнах, кимнах към телефона и казах:

– Вкарват какви ли не зарази тук. Може да пипнете нещо дори по телефона...

– На мен ми се обиждат само здрави хора – каза той, като лицето му се отпусна.

Направих се, че му меря пулса, проверих очите и езика му, после подхвърлих през рамо:

– Подайте ми картона, моля.

Полицаят несъзнателно посегна към ръба и за миг свали поглед от мен. Беше достатъчно. Отне само минута да му вземем униформата и Мартрел я облече. Сложихме ченгето в леглото, където щеше да се чувства удобно за известно време.

Докато Мартрел се обличаше, го попитах.

– Какво каза Соня?

– Не много. Че е в безопасност и в сигурни ръце.

– Така е. Готов ли си?

Дрехите не му стояха както трябва, но ако не го видеше друг от охараната, щеше да мине незабелязан. Една важна подробност, когато си с униформа – хората рядко гледат лицето.

Мартрел нервно кимна и си облиза устните.

– А ако ни хванат?

– Аз ще имам проблеми, не ти. След това, което направих с охраната, по-лошо не може да стане. Сега се отпусни, дръж се естествено и върви след мен. Не трябва да бързаме. Ако сме нервни и припрени, ще привлечем вниманието, разбираш ли?

Усмивката му бе многозначителна. Този вид работа беше вършил и той по-рано.

– Да, разбирам.

Вместо да ползваме асансьора тръгнахме по стълбите, като се движехме отстрани, за да минават хора, които се качват. Повечето бяха погълнати от собствените си мисли, за да ни обърнат внимание. Полицаи и лекари са обичайни за градските болници и нашето присъствие беше нещо обикновено. Когато стигнах ме до фойето, казах на Мартрел да изчака на входа, заложих, че няма да ме забележат и се отправих към мъжката тоалетна, където бях оставил доктора.

Минах през група хора, събрана около гишето, в очакване да получи пропуски за свиждане и отидох в тоалетната. Беше празна. Отворих вратата на кабината, в която интернистът все още седеше на тоалетната чиния. Облякох се и закачих дрехите на доктора зад вратата. Като тръгнах, го погледнах. Клечеше си там тихо и похъркваше с отворена уста.

Ухилих се и казах:

– Докторе, излекувай се сам.

Не беше подobaващата благодарност за това, което бе направил за мен.

Сега имаше много повече хора и това ме прикриваше добре, но можеше да скрие и другите. Но трябваше да се рискува. Стигнах до изхода, махнах с ръка на Мартрел да излиза и той ме последва към вратата, мина през нея и ме последва на улицата. Ако засадата ни е засекала и не ни е познала на момента, ще предпочетат да останат незабелязани и да ни разгледат отблизо.

Имах готовност, ръката ми бе на револвера, ако трябваше със стрелба да си проправяме път. Мартрел разбра и въпреки че нищо не каза, се огледа внимателно.

Момчето от камиона ни видя и без въпроси се метна на волана. Качихме се бързо и потеглихме спокойно, без бавене.

– Карай! – наредих. – Където и да е.

– Добре.

Потупах Мартрел.

– Махай тая фуражка и униформата. Ако някой полицай те види така, ще загазим. – Той разбра и се съблече.

Шофьорът попита.

– Накъде?

– Трябва да отидем някъде и му намерим дрехи.

– Имам малък апартамент наблизо. Само че няма дрехи. Само работни комбинезони.

– За това ще мислим после. Нека използваме апартамента за тази нощ. Полицията ще блокира целия град и ще проверява всички пътища за излизане и влизане.

Апартаментът беше двустаен в една стара сграда, близо до Ривърсайд Драйв. Влязохме, без да ни види никой, и казах на шофьора да върне полицейската униформа в болницата. Можеше да каже, че я е намерил в някоя улична кофа за боклук, или нещо друго, правдоподобно. Той се преоблече в чист, бял работен комбинезон и се върна в болницата с подготвено обяснение за униформата.

За съжаление в апартамента нямаше телевизор, нито радио, така че не можех да чуж новините, за да съм в течение как се развиват нещата. Не че наистина трябваше. Точно сега всички възможни служби щяха да работят по случая и болницата щеше да е запечатана като гробница. Тъй като IATS знаят за интереса ми към Мартрел, нямаше да е трудно

ченгето, което зашеметих, да ме разпознае по снимка. Но първо щяха да действат по случая самостоятелно, преди да допуснат други до него.

Завъртях на Ърни Бенгли в лабораторията, но най-накрая той си бе тръгнал. Въпреки той нямаше телефон и тъй като щеше да се върне в лабораторията едва късно на следващата сутрин, нямаше смисъл да го тревожа в този час.

До момента Мартрел не задаваше въпроси, но аз знаех за какво мисли. Ние седяхме в полутъмната стая и се гледахме. Накрая той попита:

– Соня... на сигурно място ли е?

– Настанил съм я в центъра на града.

– Това е добре. Кога ще я видим?

– Ако всичко е наред, утре.

Той кимна.

– Толкова дълго съм чакал...

– Каж ми – попитах, – защо избяга? Заради нея ли?

За миг той ме изгледа изпитателно.

– Мисля, че вече знаете това, сър.

– И все пак, защо?

Мартрел погледна ръцете си, после прозореца.

– Вече не съм млад. Отдадох живота си на моята родина и моята партия. Е, да, когато човек е млад, е различно, чувстваш вълнения, сила и можеш да управляваш съдбата на света. Ние всички имахме идеали и се борехме за нещо ново, но нещата се променят. Човек остарява. Бях забравил, че младостта може да мине покрай мен. Докато не срещнах Соня, жените нямаха място в живота ми. Не бяха нужни, поне на мен. Тези неща се заместваха от политическия аспект, който бяхме изградили. Но сега тази моя любов... А Соня... Е, как може да се изкаже с думи това?

– Много лесно. Случва се на всички.

– Никога не съм очаквал да се случи и с мен. Тя беше толкова млада и хубава... свежа, непорочна. Изведнъж всичко се промени и аз отново се почувствах млад. Всичко, което ми бе изглеждало толкова важно, се сведе до едно НИЩО. Почувствах любовта, виждах красотата и в същото време съзнавах, че животът ми е преминал в насилие и корупция. Беше пропилян, напълно пропилян. Всичките идеали... Какво бе станало с тях? „Силата“ ги бе смачкала; прекрасният свят, който виждахме в мечтите си, сега бе отвратително благо. Имаше нещо безсмислено във всичко това. Соня беше добре внедрена в младежките групи, но все пак

чувства, че тя е по-проницателна от мен и при разговорите ми с нея тя го разбра. Направих така, че тя да може да види как живеят другите хора, как мислят. Когато тя успя да избяга, бях щастлив, наистина много щастлив. Въпреки че тя ме изостави, се чувствах щастлив. Знаех, че някой ден ще я последвам.

– Обичаш ли я?

– Да, приятелю. Обичам я. Много.

– А ако тя не изпитва същите чувства към теб?

Той поклати глава и нежно се усмихна.

– Зная, че ако мога да я видя пак... Да бъда с нея, да мога да ѝ говоря. Сигурен съм, че тя също ще ме обича!

– А тогава обичаше ли те?

– Това е нещо, което не съм настоявал да ми каже. Тя добре знаеше чувствата ми. Не бе необходимо да го казвам.

– Когато тя избяга, за теб е настъпил ад.

– Можеше да се очаква. Бях заподозрян, разбира се, но за да не направя нещата по – трудни за нея, се хвърлих още по-ожесточено в работата си. Не беше трудно. Имам огромен опит и това ме запази, въпреки че имаше и такива „колеги“ в системата, които искаха да ме изхвърлят с трясък. Известно ти е, завистниците са на пълчища по цял свят. Но аз бях вградил „сегмент“ на високо ниво в системата, за който бе по-добре да ме държи на поста ми. – Усмихна се с широка, многозначителна усмивка. – Както казвате вие, американците, „зная прекалено много“.

И политически нямаше да е умно да ме отстранят. А по-късно даже и най-яроствните ми противници бяха доволни от работата ми.

Той спря, облегна се на прозореца и се загледа в нощния град. В далечината можеше да се види бавният поток коли, минаващи по моста Джордж Вашингтон, ѝ големите светлинни табели на фабриките откъм Джърси, проблясващи в нощта. Казах:

– Наясно си, че си под прицел, нали? Искат да те убият.

– Да – каза той, – но това е неизбежно, така или иначе. И трябваше да стане.

– Ако направиш разкрития пред нашите хора, „онези“ ще отклонят огъня от теб, а можеш да очакваш и закрила. В противен случай оставаш мишена под прицел, а също и Соня.

– Често съм мислил за това. – Той си пое дълбоко въздух и въздъхна. – Но там са ми останали няколко приятели...

– Наистина ли? – попитах тихо. – Мислиш, че няма да се обърнат срещу теб като змии, за да запазят себе си. Смяташ, че политическото

уреждане на нещата е благоприятно за запазване на старите ти връзки? В игра като нашата няма приятели! Помисли още малко за това, Мартрел, ти си професионалист!

Той се отдръпна от прозореца и тежко се отпусна на стола.

– Да, прав си, разбира се. Имах и други... приятели... които минаха при вас. Аз самият се погрижих те да бъдат унищожени, защото смятах, че така е правилно. Самият живот не трябва да се измерва с политически пристрастия. Да, приятелю, така е.

– Сега ТЕ са тук, наоколо, Мартрел. Времето тече. Най-накрая ще ни открият и часовникът ще спре. Направи разкрития пред нашите и може би ще можем да направим нещата благоприятни за теб. Ако получим информацията от теб, „ТЕ“ ще трябва да реорганизират системата си и предимството ще бъде на наша страна. Това е адски важно, защото би могло да отложи цяла една война, а в наше време всичко се променя буквално за часове. Сменя се цялата ви система. Можеш да го направиш, ако искаш.

– Не забравяй, че дори да заприличаваме на вас, както е тръгнало, няма да ми бъде простено минаването от другата страна. Така, просто за назидание. Тези неща не се прощават, а специалните служби винаги са водили война, независимо от цвета на системата. И никога не са променяли нрава си. Било е, и ще бъде. Милост – за никого. А аз съм само обикновена фигура, както и ти, независимо къде сме в йерархията. Просто аз... трябва да видя Соня. Може би тогава...

Беше прав за много неща. Не исках да прекалявам с натиска. Ако сам вземеше решението, щеше да е по-лесно, но ако го натиснех твърде много, можеше да реши друго.

– Утре – заявих аз. – Тя те чака.

На лицето му личеше умора и изглеждаше по-възрастен отпреди. Чудех се какво ще направи, когато открие, че Соня изпитва само една любов към него – любовта на дъщеря към баща. Ако това е достатъчно, добре. А ако не е... Не исках дори да мисля за това.

Казах на Мартрел да ползва леглото и когато той легна, събрах два фотьойла, настаних се и затворих очи.

В седем се събудих, а Мартрел още спеше. Дишаше тежко, спеше като човек, който е напълно изтощен. Намерих кафе, сварих и изпържих няколко яйца. В девет часа крачех неспокойно из стаята. Проверих Мартрел, който не беше помръднал, слязох долу и се отправих по улицата към вестникарска сергия. Взех вестник, хвърлих монета в кутията и се върнах в апартамента.

На първа страница пишеше за отвлечането на Гейбън Мартрел от стаята му в болницата и наред с голямата негова снимка в едър план се мъдреше снимка и на предполагаемия похитител.

Моя милост.

Снимката бе лоша, отпреди няколко години. На нея съм небръснат и без белега на лицето ми, „спомен“ от един „екшън“. Косата ми тогава беше по-дълга, сега съвсем къса, тип „рейнджър“. Може би някой професионалист щеше да ме познае по снимката, но случаен наблюдател – едва ли.

Снимката на Мартрел обаче бе добра. Лицето му имаше твърде много отличителни черти, за да мине незабелязано. Но това е Ню Йорк, с осем милиона души, заети предимно със собствените си проблеми, така че с малко повече внимание можехме да се придвижваме незабелязано в града.

По-голямата част от статията бяха глупости за запълване на страницата. Отново се описваше случая Гейбън Мартрел и подробности от идването му. Въпреки че с нищо не се намекуваше за местонахождението му в момента, смяташе се, че похитителите са политически идеалисти от руски тип, действащи в сътрудничество с американски гражданин, заподозрян за няколко престъпления – наемник, готов да служи на всеки за пари.

За Бога, наистина разпространяваха това! Може би IATS целяха да ме изкарат от скривалището ми, за да отрека обвинението и снема подозренията от себе си. Едно нещо бе съзнателно пропуснато – името ми. Просто не бях идентифициран и аз казах едно голямо „благодаря“ на полковник Корбинет за това. Излагаше се на опасност заради мен и можеше да пострада.

Когато Мартрел най-накрая се събуди, му донесох кафе и му показах вестника. Устните му се залепиха в тънка черта, докато разглеждаше снимките.

– Не може да излизаме през деня или поне, докато тези вестници са навсякъде по вестникарските щандове, нали?

– По-добре да не рискуваме – отвърнах. – Следващият вестник ще публикува нещо друго, а хората бързо забравят. Ще чакаме до довечера.

– Тук ли?

Нещо ме тревожеше от известно време – шофьорът на камиона. Трябваше досега да се е прибрал къщи. Ако са го задържали за разпит, можеше да ги баламосва за известно време с лъжлив адрес, но когато проверят и открият лъжата, ще пуснат глутници ченгета да търсят нещо

за камиона и рано или късно някой щеше да си спомни и да посочи апартамента.

– Не, не тук. – Отворих стенния гардероб, извадих един работен комбинезон и го хвърлих към Мартрел. – Облечи го. Искам да се махнем от това място.

Той ме гледаше учудено, докато му казвах това, сетне без въпроси се облече и дръпна ципа. С писалката на Ърни позацапах надписа отзад на комбинезона. Внимателно избърсах всичко за отпечатьци и бутнах Мартрел към вратата. Не исках нашият човек с камиона да загази още повече, ако стигнат до това място и го обследват за отпечатьци.

Тръгнахме към Ривърсайд Драйв и точно когато стигнахме ъгъла, чух писъка на сирена. Една патрулна кола се отправи към блока. Внезапно се закова пред него и две ченгета изскочиха с извадени пистолети.

Още една кола пристигна веднага след първата, а от противоположната страна с вой долетя и трета.

Усетих, че Мартрел се стегна и го хванах за ръката.

– Спокойно. Не бързай, отпусни се.

Когато патрулната кола минаваше покрай нас, аз тъкмо разгъвах вестника, така че за момента той успешно прикри лицата ни. Знаех, че ще оградят всичко наоколо и продължих на юг, към един вход на метрото. Добрахме се успешно до него и се качихме в предните вагони за Брайтън Бийч.

– Сега ще започнат щателна проверка на изходите на цялото метро. Ще сменяме влаковете на няколко спирки, за да не изглежда съмнително и така седнали в първия вагон ще видим дали вече са плъзнали по станциите. Облегни се назад. Това ще бъде един маратон до побъркване, поне десет или дванадесет часа, но не се сещам за по-добро място, където да сме едновременно далеч от полезрението им, и не будим подозрение. Ние сме просто бачкатори на път за или от работа, като всички, така че свий някой забравен вестник по седалките и разпускай.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Едва към седем се измъкнахме от метрото при 49-та улица, слети с тълпата. На щанда за вестници хвърлих поглед на последните издания. Както и очаквах, първите страници на повечето пишеха за нещо друго и аз бях спокоен, що се отнася до хората по улиците. Но в града шареха и по-внимателни очи. Точно от тях трябваше да се пазим.

Влязох през страничната врата на един магазин близо до телефонна кабина, пуснах монета и набрах номера на Уоли Гибънс. Извън шест пъти, преди да вдигне. Той познаваше гласа ми и не се представих за в случай, че телефонът се подслушва. Казах направо:

– Виж, Уоли, съжалявам, че трябва да те обезпокоя, по ми трябват нещата, с които ти услужих за случая при строежа на „Уотсън-Брайс“. Ще се видим след час там, където Бинг кисне непрекъснато...

Затворих преди да ми отговори, но го чух как шумно си пое въздух. Преди две години, минавайки покрай сграда, строяща се от „Уотсън-Брайс“, той се спъна и падна в едно корито вар, и аз трябваше да се разтършувам и му намеря други дрехи. Тогава беше смешно, защото, така оплескан с вар, той изглеждаше като излязъл от някоя комедия. Не искаше и да чуе да се покаже на улицата в такъв вид. Бинг Уилис беше един стар приятел, който на практика живееше в бар „Стентън“ на Бродуей преди да умре, така че ако Уоли пресметнеше две и две можехме да отървем Мартрел от белия му комбинезон.

Опасяхах се, че полицията знае в какво облекло се движи. Тъй като не се хванахме в капана им и единствените дрехи в апартамента бяха работните комбинезони, бързо щяха да се сетят. Но трябваше да проверяват всеки бояджия и работник в бели работни дрехи, а това отнема време.

Не вървахме заедно е Мартрел. Аз се движех малко напред, а той ме следваше. При лош късмет него щяха да забележат първи и тъй като полицията трябва само да го прибере, аз оставам със свобода на действие. Вървахме нагоре по Бродуей, задържани от оживеното движение, и пресякохме. Стигнахме бар „Стентън“ и влязохме в него.

Рон, дневният барман, беше свършил смяната си, но бе оставил плика, който търсех, зад касата. Барманът от нощната смяна ми го подаде и взе долара, който му предложих. Беше твърде зает да приготвя напитки, за да ми обърне внимание и тъй като бе пълно с работници от

строежите наоколо, нито Мартрел нито аз изглеждахме не на място.

Отидох до масите в задния салон, избрах едно сепаре в ъгъла и седнах с лице към входа. Когато Мартрел влезе, беше добре скрит от наблюдение, с изключение на отсрещното сепаре. Един келнер дойде, взе поръчката ни за два сандвича и бира, записа я и се отдалечи.

Петнадесет минути, след като ни сервираха, влязоха Уоли Гибънс и Рондин, минаха покрай бара и се отправиха към задния салон. Уоли знаеше, че ще съм там. И преди съм го виждал бесен от яд, но сега лицето му беше нещо ново за мен.

Махнах му и протегнах ръка на Рондин. Само като я погледнах, нещо в мен се обърна. Казах.

– Здравей, скъпа.

Трудно бе да се разчете погледа, но не и усмивката ѝ.

– Беше ли... страшно? – попита тя.

– Трудно. Седни. Това е Гейбън Мартрел.

Уоли хвърли през масата пакета към мен, погледна ме в пълно недоумение и започна да се хили.

– Дяволите да те вземат, Тайгър, да се продъниш в ада дано!

– Благодаря, приятел...

– Не благодари на мен. Благодарни на нея. – С палец посочи Рондин.

– Исках да се изпоттиш, както аз се потях, но тя ме разубеди.

– Наблюдават ли апартамента ти?

– Да, но не беше трудно да се изплъзнем. Съзнаваш ли в каква дяволска каша си се забъркал?

– Не съм се свързал с никого.

– Ами тогава да те осветля по въпроса – той погледна Гейбън Мартрел, после мен. – Може ли да говоря?

– Давай.

– След като си се измъкнал от болницата, някой забелязал, че липсва полицаят от поста пред вратата. Той не се свестил веднага, за да обясни, така че те блокираха мястото от всички възможни страни след леко забавяне.

– Очаквах го.

– Пак ти вадиш късмет, – отбеляза той, – а някой друг го отнася.

– Какво искаш да кажеш?

– Долу в мазето намерили трима без документи за самоличност. Никой в болницата не ги познава, макар те да се кълнат, че са от персонала по чистенето. Полицията проверила нещата им и открила една „дреболийка“, предназначена да унищожи половината етаж. Една от

машините за чистене на пода – тъпкана с взрив. Отнася като нищо цялата стая на Мартрел, дори и поставена извън вратата. Щяла е да свърши работа...

– Вестниците даже не споменават...

– Заповед отгоре. Не искат да се разбере. Пълно информационно закъснение, но трима репортери били в сградата по друг повод, когато всички се разтичали, и разбрали какво става. Обади ми се Дейв Севърн и той ми разказа.

Мартрел промълви през стиснати зъби:

– Сега са решени на всичко...

Рондин протегна ръка през масата и я сложи върху моята.

– Тайгър... Трябва ли да правиш всичко това сам?

– Нямам избор.

– Все още имаш живота си...

Това е критичният момент! Мога да го видя в очите и. Всеки момент ще получа ултиматум. Може да бъде и сега, но тя не желае в този миг да мисля за нещо друго. Иска да съм освободен от всичко и спокоен, преди да го постави направо.

– Същото е и с много други хора, скъпа. Ако свършим всичко както трябва, те ще могат да запазят своя живот.

– А твоят собствен?

– Това е работата ми, Рондин. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Не се предавам никога. Имам поставена задача!

Очите ѝ бяха безкрайно тъжни, когато отдръпна ръката си. Дадох пакета на Мартрел.

– Иди в мъжката тоалетна и се преоблечи. Пъхни работния комбинезон в коша за боклук под хартиените кърпи.

Обърнах се към Уоли:

– Кажете ми за тези, които ви наблюдават.

– Не се притеснявай. Не ни следят. Сградата се свързва със съседната чрез пасаж и ние се изнизавме през задния вход. Хванахме такси на авенюто и дойдохме направо тук.

– Телефонът ти подслушва ли се?

– Естествено. Или пък има смущения по линията... Виж, Бинг беше добре известен. Много хора го познаваха, знаеха и това място. Ако прослушват разговорите...

– Изчезваме веднага, щом се върне Мартрел.

– Тези от митническите власти идваха и снощи. Сигурно сега са там. Ще трябва да измисля някоя дяволски добра история за пред тях.

– Ще измислиш. Ти ще си във вихъра на най-страшната история, която някога си чувал. Ще са ми нужни двама свидетели за нея – точно ти и Рондин можете да бъдете тези свидетели. Нещо против, скъпа?

Тя се усмихна и поклати глава.

– Не. Този път не.

Дадох на Уоли адреса на склада и сигнала за почукване на вратата, за да ги разпознае Соня. Те с Рондин трябваше да останат с нея, докато се появим ние с Мартрел и всичко, което нашите хора искаха от него, щеше да се изясни. Трябваше да кажат на Соня да не разочарова Мартрел преди ние да свършим работата си с него заради нейната собствена безопасност, а и неговата. Единственото нещо, което можеше да спаси живота им, бе той да проговори. Тогава русите остават без избор. Ще трябва да сформират голяма бойна група и да действат бързо. Ако можем да разкрием и елиминираме центъра и връзките им, може и да ги спрем, но това ще почака. Първото и най-важно нещо сега е да опазим Мартрел.

Рондин и Уоли тръгнаха. Мартрел излезе, облечен в един от старите костюми на Уоли, а аз уредих сметката на бара.

Отново валеше лекият и топъл дъжд, достатъчен да опразни улици-те и накара хората да се поприберат. Не ми харесваше да висим да въгъла. Казах на Мартрел да върви до мен и тръгнахме. Придвижвахме се трудно и едва хванахме такси. Дъждът поне оправдаваше това, че държим главите си наведени. Но не достатъчно ниско. В един миг нечия ръка се пресегна, сграбчи ме за ръкава и грубоват глас викна:

– Хей! Хей, мистър!

Той никога нямаше да узнае колко близо е бил до смъртта. Наполовина бях извадил ръката с револвера, когато познах портiera от Томлинсън Билдинг.

– Ти не ми върна ключовете, шефе, мога да загазя, ако разберат, че връзката ключове я няма. Виж...

Блъснах го във входа на един магазин, а Мартрел нервно ни наблюдаваше.

– Извинявай, много бързах... – Бръкнах в джоба си и извадих двата ключа. Заедно с тях пръстите ми неволно дръпнаха и нещо друго – снимката на Спаад Хело, дадена ми от Ърни.

Портиерът взе ключовете. Бе мярнал и снимката, и възкликна:

– Ха, това е един от тия, дето доставят поръчките на Фаунтънс!

С усилие си наложих гласът ми да остане спокоен.

– Така ли?

– Сигурен съм! Редовно влиза и излиза оттам. Стиснат изглежда, затова съм го забелязал. Кой е той?

– Не е някой важен...

– Добре, че те срещнах, да си върна ключовете. Скапано време, а?

– Не е толкова зле – отвърнах.

Той се изкили, пусна ключовете в джоба си, вдигна си яката и продължи в дъжда. Погледнах Мартрел. *Лицето му беше бяло като тебешир.*

– Мога ли да видя тази снимка?

Дадох му я.

– Познаваш ли го?

– Спаад Хело. Познавам го повече от добре...

– Сещаш се – тук е, за да те ликвидира, Мартрел...

Той ми върна снимката и ме изгледа дълго и твърдо.

– Не, аз не съм най-важната му задача.

Ръцете ми се свиха в юмруци.

– Казвай! Изплюй камъчето най-накрая!

– Той е тук във връзка с плана „Валчек“.

Ето го пак този план.

– Казвай нататък. Бързо!

– В някаква сграда в Вашингтон има доклади и информации – руски секретни данни, включително и най-нови, но вашите хора все още не ги разбират. Скоро ще намерят начин да ги дешифрират и системата ще получи тежък удар.

– Знаеш ли за какво става дума?

– Не, друг отдел се занимаваше с това. Зная само, че е адски важно. Цялата сграда ще бъде унищожена. Това именно е план „Валчек“.

Отначало взех да проумявам бавно, но постепенно главата ми пламна от ужас, като взех да събирам детайлите на ситуацията и ги намествам в „пъзела“. Тази налудничавата история започна случайно и се развива с ужасна преднамереност, а краят ѝ не се вижда. Може вече ѝ да е твърде късно.

– Мартрел, виж... Ще трябва сами да се оправят...

Сега в очите му се четеше твърдост. Почти бе взел решение.

– Както кажеш.

Дадох му адреса на склада и сигнала. Трябваше да стигне с такси и да не мърда оттам, докато пристигна. Уоли и Рондин щяха да бъдат при Соня, надявам се, в безопасност. Той може да разкрие на Уоли накратко плана „Валчек“, докато чака. Ако Уоли успееше да излезе с двете

сензационни новини, щеше едновременно да блокира операцията и да се номинира за „репортер на годината“.

Вървахме малко на запад, докато едно такси мина край нас и аз качих Мартрел в него. След няколко минути спрях друго и отидох на пристанището, до акостирания „Мейтланд“.

Ирландският късмет все още беше с мен. Пристанището бе осветено и доста оживено. „Мейтланд“ се готвеше да отплава и нямаше много време. За 5 долара използвах телефона на пристанищната охрана и се свързах с Чарли Корбинет.

Той заговори нещо, но го прекъснах. Казах му къде съм и настоях да дойде веднага. Искан същия един екип от IATS да бъде вдигнат по тревога, готов за бързи действия. Поисках достъп до всички международни линии за свързка. Трябваше да са свободни, за да не губя време. Той не зададе никакви въпроси. Можеше да пита и по-късно. Знаеше, че върша нещо важно и затвори преди мен.

Пазачът каза, че корабът ще отплава след 45 минути. Погледнах часовника и зачаках до вратата, следейки за коли, идващи насам. С всяка изминала минута ставах все по-нервен. На Чарли му бе нужен половин час, за да дойде. Накарах го да задържи таксито.

– Сега на всяка цена трябва да успееш, Тайгър! – бе първото нещо, което каза.

– Задръж този кораб, Чарли! Можеш ли?

– Мисля, че да.

Каквото и да беше това, което показва на пазача, накара човека да отвори вратата за нас. Ние изтичахме по пристана, и по мостчето се качихме на палубата, където един едър мъж стоеше и препречваше пътя с грозна гримаса на обсипаното си с белези лице.

– Какво искате, по дяволите?

– Капитана! – каза Чарли, и отново размаха картата си.

– По дяволите, този кораб ще отплава. Нямаме време...

– Прави каквото ти се казва! – каза Чарли студено и твърдо.

Човекът изръмжа, отдалечи се и се върна само след минута с нисък кривокрак човек с износена синя униформа с настроението на раздразнен бик. Но той знаеше как да се държи с началството, когато го види, и не желаше да утежнява нещата така, че отплаването да се отложи.

– Да, джентълмени?

Чарли ме погледна.

– Ти си на ход, Тайгър.

Извадих снимката на Спаад Хело и тази на мъртвия, когато той

случайно застреля, и ги показах на светлината.

– Познаваш ли тези, двамата?

Той взе снимките, разгледа ги внимателно и каза:

– Да. Те се качиха на борда, когато пристигнахме. От Митницата са. Мисля че търсеха наркотици. Не е необходимо да казвам, че нищо не намериха. – Той посочи едната снимка. – Този изглежда мъртъв...

– И наистина е – отвърнах.

– Какво мога да направя за вас в такъв случай?

– Разтоварили сте пратка контейнери с преси „Кайплайтц“ и съоръжения за тях, адресирани за столицата. Какво стана с тях?

– Ще трябва да проверите на друго място за тази информация.

Пристанищните работници, компаниите за превози...

– Няма време – нетърпеливо го прекъснах. – Всичко е затворено.

– Съжалявам, повече и е мога да ви помогна. – Върна ми снимките.

– А сега, ако мога да се върна към задълженията си...

– Да, може.

Върнахме се на пристанището и заставахме под светлината на прожекторите. Чарли каза:

– Казвай, Тайгър.

– План „Валчек“.

– Дявол да го вземе! – избухна той.

Дадох му подробности по случая, които научих от Мартрел.

Руснаците са намерили начин да проникнат и се внедрят в тези сгради. Научили са, че пресите са доставени тук и са подготвили миниатюрно ядрено устройство. В един момент, при монтажа на тези преси в сградата, бомбата е щяла да избухне и да унищожи всичко в район с размера на малък квартал. Една жестока касапница, която пак щяха да припишат на терористи. Вината щеше остане в нас. Нямахме да има никакви следи от външна намеса, а някой налудничав фундаменталист щеше да се обади и да се похвали, че той стои зад цялата работа...

– И как всъщност се добра до всичко това?!

– Не е за вярване. Разбрах го от един смахнат дребен човечец, който се косеше, че е прахосал 1800 долара за един гайгеров брояч. Е, ще ми се да му кажа, че парите му не са отишли на вятъра, но сега той е вече мъртъв. Играл си е наоколо с тази джаджа и открил приспособлението в един от контейнерите, и ми се обади да ме извика. Не е знаел какво друго да прави. Аз реших, че броячът отчита нещо от фосфоризиращия циферблат на пресата. И така му обясних. Казах му и как се е минал, че е купил брояча толкова скъпо. След това човекът се напоркал до

припадък. После, когато „Мейтланд“ пристигнал, руският екип, действаш по план „Валчек“, дошъл на борда с фалшиви карти на Митническите гранични служби. Направили се, че търсят наркотици. Това е обичайно, така че никой нищо не заподозрял. А в действителност те проверявали товара си. И тогава сигурно някой от приятелите на Флетчър им е казал, че той се е разхождал с брояча покрай товара на кораба и те наистина се уплашили. Унищожили са брояча, открили са Клемънт пиан и са го хвърлили в реката. Той бе дребен човечец и няма да липсва на никого. Грешката им е, че единият от тях забрави в себе си фалшивата службена карта на Митническия отдел. Уоли Гибънс се обади в отдела и му казаха, че не са изпращали хора на „Мейтланд“. Всичко това ми направи впечатление. През цялото време виждах, че нещата просто съвпадат с техния начин на действие.

– Можем да успеем навреме. Ако трябва, ще вдигнем на крак всички служби, които са се занимавали с тази пратка. Хайде!

– Къде отиваме?

– Всички от IATS са се събрали, за да чуят историята ти. Държат да го чуят от първоизточника. Хм, това май е единственият начин да отгървеш въжето. Защото вече затягат примката около шията ти...

– Може би...

– Е, все пак е по-добре от нищо...

* * *

И те чакаха, както лешояди чакат едно тяло да умре, за да пируват с него. Дузина от тях седяха от двете страни на дълга махагонова маса. Гледаха ме, някои със смразяваща враждебност, а други – просто с любовитство оглеждаха човека, за който бяха слушали толкова много. Хал Рандолф седеше на далечния край, четири стенографа стояха до него и записваха всичко.

Това бе играта на Чарли и той не си губеше времето, защото бе от старата гвардия полковници, а те знаят какво да правят и как да го правят – и не понасят да им се бъркат. Беше част от тях и в същото време бе заедно с мен; и независимо от раздвоението голямата цел, за която работеше той, бе националната сигурност – цел, която щеше да постигне. Чарли фактически водеше война и трябваше я да спечели.

Разказах подробно, а те слушаха. Съзнателно пропуснах случая Мартрел и им изложих плана „Валчек“ с развитието на фактите около него. По-късно те сами щяха да стигнат до Мартрел, но все още не бе дошъл моментът, не точно сега.

Едва бях свършил и един от тези, които гледаха с любопитство, вече бе с телефон в ръка и даваше заповеди. Очевидно бе важна личност, защото само при една негова дума Хал Рандолф скочи и отиде на друг телефон да задвижи нещата. Щяха да проверят компютрите на товарителните компании, за да открият камиона за доставки и настоящото местоположение на контейнерите.

Не допускаха, че греша за нещо сериозно като това, и тъй като беше изминало доста време, може би пресите вече бяха доставени и монтажът им – започнал.

Внезапно Хал Рандолф вдигна ръка за тишина.

– Вашингтон на линията – съобщи той.

Всички в стаята замълчаха и го загледаха внимателно. Лицето му стана пепеляво, докато казваше в слушалката:

– Тези преси са пристигнали сутринта. Вече са в мазето на R-1 и в момента ги монтират.

Другият отсреща нареди:

– Спрете моментално монтажа! Евакуирайте района и незабавно изпратете екип!

Човек от екипа взе един от другите телефони и заповяда на оператора да осигури военен хеликоптер, готов за действие, събра групата и тръгна. Останахме само трима други и Рандолф.

Той дойде до мен, в очите му вече нямаше любопитство.

– Това ще бъде в твоя полза, разбира се, но трябва да отговарям за още неща. Точно сега си арестуван.

– Хиляди благодарности...

Когато те тръгнаха, Рандолф се приближи с останалите, усмихвайки се насила с твърдо стиснати устни.

– Откога чакам, Мен. Твоите проклетни номера ми струваха много, а аз съм човек, който обича да си връща...

Ухилих му се почти нагло.

– Може да ти помогна малко и на теб ще ти потръгне.

Усмивката беше все още на лицето му, но се чувстваше, че е засегнат.

– Какво означава това? – попита той.

– Значи, че си обрал някои лаври за моя сметка. Може би трябва сам да заслужиш награда, която да те закрепил отново здраво на стола ти пред бюрото...

– Мога да мина и без да ми правят услуги. Особено ти...

– Но страната не може! – прекъснах го рязко.

Сега вече без изобщо да се усмихвам.

– Хайде, да не започваме лични заяждания, докато не се изясни положението като цяло. Все още нищо не е ясно...

Той ме погледна с очакване. Другите – също. А очите на Чарли бяха притворени и той се наслаждаваше на момента, колкото и аз самият, доволен, че нещата стават така, както искам.

– Мисля, че зная как можем да разбием връзките им. Вече съм наясно и откъде идват нарежданията им.

Някой каза нещо неразбрано. Лицето на Рандолф започна да се червява и белите му зъби проблясваха на него.

– Не се пазарим, Тайгър.

– Ами тогава, вървете по дяволите – казах спокойно.

Той посегна към ревера ми и почти ме сграбчи. Хванах ръката му и го отблъснах.

– Не ме пипай!

– Могат да те накарат да говориш.

– Имам много белези от хора, които мислеха като теб, но това досега не се е случвало. Ако не сте усъвършенствали техниката си, ще ти е трудно да ме пречупиш.

Чарли застана между нас.

– Кажй, каквото имаш да казваш, Тайгър! Кимнах и се усмигнах на Рандолф.

– Приказките ще оставим за после. Искам десетминутна преднина на улицата.

– Добре – каза той студено.

– Много бързо се предаваш, приятел. Искам да потвърдиш.

– Ако мислиш...

Чарли се обади:

– Познавам този човек, Хал, няма да каже нищо, ако не се навиеш. А ако се съгласиш, искам да спазиш уговорката.

Рандолф щеше да експлодира всеки момент.

– За толкова глупав ли ме мислиш?

– Доста глупав, ако не решиш бързо – прекъсна го Чарли. – През цялото време правим пазарлъци. Това не е нищо особено. Залагам за този човек. Ако смяташ, че сега те натискат от страна на правителството, задръж Тайгър и ядрото на групата ИМ ще се изплъзне. Но именно тогава наистина ще разбереш какво е натиск. Ще те смачкат. И аз ще се включа, и от Вашингтон, и Мартин Грейди, пресата и кой ли още не. През останалата част от живота си ще изрязваш вестници...

Не можах да не се засмея. Не мислех, че полковникът все още може да говори така. Рандолф знаеше, че той не се шегува. Стоеше, искаше да ме убие с поглед, но не можеше да го направи. Трябваше му минута, за да се успокои, бясно крачейки из стаята. Най-накрая дойде пред мен и каза:

- Добре, Мен, печелиш. Сега къде отиваме?
- Томлинсън Билдинг на Бродуей – отвърнах.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пазачът седеше на бюрото си в дъното на коридора, наведен над вестник. Равнодушно махна с ръка, когато му казахме, че искаме да проверим в книгата, кой е сега в сградата. Имаше само няколко подписали се, но никой – за етаж, който ни интересуваше.

Тримата – Чарли, Рандолф и аз се качихме с асансьора, докато другите тръгнаха по стълбите.

Когато стигнахме етаж, изчакахме другите, оставихме двама до асансьорите и един на стълбите, а ние приближихме вратата. На пръв поглед изглеждаше, че вътре е тъмно, после забелязах тънък сноп светлинка в долния ъгъл на вратата. Шепнешком казах на Чарли:

– Стъклото е боядисано в черно, но виж долу.

Той също забеляза процеждащата се светлина и кимна.

– Вътре има някой – подхвърлих аз.

Чарли ни направи знак да се отдалечим малко.

– Трябва да действаме бързо!

– През стъклото. Аз ще го разбия с брадвичка от противопожарното табло, а вие покрийте цялата стая. Разположението е просто, има само една голяма стая и можем да ги спрем от вратата.

Отворих вратичката на противопожарното табло, взех брадвичката с червена дръжка и се върнах до вратата. С черни полицейски пистолети в ръце, Чарли и Рандолф се дръпнаха настрана, за да има място да действам. Когато бяха готови, аз хванах брадвата откъм плоската страна, за да отнесе по-голяма част от стъклото, и я стоварих, описвайки дъга върху него.

То се счупи и се посипа в стаята с трясък, който отекна по коридорите. Светлината от стаята ни заля, но от стъклото беше останало много и трябваше отново да удрям. Един смешен дребен човек в черен костюм скочи от бюрото с изкривено от страх лице, изруга неразбрано и се хвърли под масата.

Рандолф посегна да отключи вратата. Дръпнах го навреме. Светна от дулото на пистолет и един куршум се заби в рамката на вратата, където Рандолф стоеше само преди миг. Чарли даде няколко бързи изстрела по посока на човека, но аз знаех, че не е улучил.

Още два куршума излетяха през вратата от стаята и чух, че човекът пълзи нанякъде. Махнах им с ръка да се отдръпнат, застанах зад стената

и започнах да удрям с брадвата по вратата, около бравите. Почти ги бях разбил, когато един куршум удари дръжката на брадвата, точно когато удрях, и дървото се разпиля на трески, а металната част полетя в стаята. Хората на стълбите не мръднаха, докато Рандолф не извика. Трябваше ни подкрепление за да го притиснем. Но засега той имаше по-добър шанс.

Рандолф изчака, докато заеха позицията, и всички се спогледахме. Лек мирис на дим идваше от стаята. Рандолф каза:

– Дявол да го вземе, гори листове. Трябва да го спрем!

– И да дадем колко убити? – почти извика Чарли.

Вдигнах 45-ия си калибър, прицелих се в стаята и стрелях в капачката на противопожарната инсталация на тавана. Капачката се разхвърча на парчета и от тръбите зашуртя вода. Не беше насочена струя, но свърши работа. Чу се някой да проклина и нови изстрели пробиха вратата откъм стаята.

Тогава Рандолф даде сигнал за стрелба и докато трясъкът от изстрелите отекваше из цялата сграда, от отсеченото излайване на шест святкащи пистолета се разнесе неземната симфония на смъртта.

Този отвътре изкрещя, но стрелбата не спря. Пистолетите бяха заредени отново и посред всичко това викът пак се разнесе, задави се и премина в кашлица.

Не можехме да чакаме повече.

Заблъскахме вратата, докато тя излетя от пантите, заедно с бравите и с трясък падна на пода. Нахлухме, готови да стреляме при първите признаци на движение. Но нямаше повод за опасения. Човекът лежеше свит там, където бе паднал. Кръв се стичаше от две дупки на корема му. Един стържещ стон проби сред избилата на устните му розовата пяна.

Човек от групата заудря листовете на бюрото, които все още димяха, а друг залепи ръка на тръбите с водата, за да отклони струята от вратовете ни. Някъде долу по Броудей се приближаваше червената светлина на пожарните коли, които се отзоваха на тревогата, задействана от моя изстрел в противопожарната инсталация. Въздухът се изпълни с техните сирени.

Застанах до хората, които събираха листовете и ги подреждаха на бюрото. Чарли каза:

– Какво представляват всички тези книжа, Тайгър? Листовете бяха част от тейфтера и изглеждаше, че не са нищо повече от обикновени записвания на специални поръчки. Казах:

– Това е каналът им за свързка. Предполагам, че човекът на пода е

Фаунтънс.

Един от групата, който се беше навел под ранения, извади портфейла му.

– Така е. Ето шофьорската му книжка. Но няма нищо друго.

– Ще оживее ли?

Мъжът поклати глава:

– Сега е в безсъзнание. Лошо е ранен.

Прелистих листата, като се мъчех да проумея написаното.

– Когато е искал да се свърже с някого, го е правел чрез обявите. Вероятно е с код, но не вярвам да е много труден за разгадаване. За него беше важно да изгори документацията, значи тук е истината.

Започнах да ровя из листовете на бюрото и намерих списъка за специални поръчки, който бях видял по-рано, и ги подадох на мъжете.

– И тези може да ви потрябват. По-голяма част от неговия бизнес е била законна. Едно добро прикритие за операцията. Може да се справим с кода и да разкрием агентурата. В случай, че тези имена означават нещо...

Рандолф вече не беше враждебно настроен. Той взе листовете и поръчките от ръката ми.

– Направи точно попадение, Мен. Тези специални поръчки и отговорите са вероятно шифровани инструкции. Ще ги взема и ще ги дам на нашите хора да ги обработят. Няма да отнеме много време, ще имаме отговорите.

Един от хората на IATS се обади:

– Идва в съзнание.

Минахме от другата страна на масата. Рандолф, Чарли и аз коленичихме до ранения. Мъжът се втренчи в мен с очи, пълни с омраза, в които се виждаше смъртта.

– Спаад – казах аз. – Трябва ми Спаад Хело!

Дори и в това положение той се опита да ни се усмихне подигравателно.

– Ще ви погребем! – едва изграчи той.

– Но първо ние теб – извадих револвера си и го опрях в корема му под другите две рани. – Този изстрел няма да те довърши по-бързо, но със сигурност болката ще е страшна. Искам Спаад Хело!

Нещо се промени в очите му. Той погледна другите, после мен. Казах:

– Аз не съм един от тях. Може би ме познаваш. Името ми е Тайгър Мен.

Едва доловимо кимна с глава.

– Спаад Хело – настоявах аз. – Къде е той? Или искаш още един куршум?

Щеше да говори. Искаше да говори, макар и при тези възможно най-лоши обстоятелства.

На лицето му беше изписана дива болка и мисълта, че тя може да стане още по-страшна, му идваше твърде много. Той отвори уста, за да каже нещо, но усилието бе прекалено.

Главата му клюмна. Беше мъртъв.

Изправих се и прибрах револвера. Рандолф ме наблюдаваше със странно изражение на лицето.

– Щеше ли да успееш, Тайгър?

– Разбира се. Защо не?

Той направи гримаса и се обърна. Отвън в коридора се чува тежки стъпки и по цялата сграда се разнесоха викове. Чарли каза:

– По-добре иди да им кажеш, Хал. Ние тук ще съберем нещата.

Намерих някакви картонени кутии и ние започнахме да събираме всичко от стаята. Пожарникарите влязоха, все още недоволни от обясненията на Рандолф, но нищо не можеха да направят. Един от тях временно спря струята вода и ние събрахме всичко в кутии на масата.

В далечния край на стаята имаше шкаф, заемащ цялата стена. Един от хората на Рандолф го отвори и измъкна кутии с дамски чорапи, евтино еротично бельо, кухненски приспособления и всякакви други боклуци, с които Фаунтънс бе търгувал.

– Какво да правим всичко това? Чарли ги погледна и каза:

– Остави ги за по-късно. Ще проверим всичко, но точно сега документацията е най-важна.

Кимнах, но не се чувствах както трябва. Нещо друго бе в главата ми – една мисъл като клин се мъчеше да се забие там. Спрях, прекосих стаята, погледнах нещата, които подреждаха в кутиите, но не можех да разбера какво ме тревожи. Върнах се при бюрото да огледам пак, но вече всичко беше прибрано.

Първият полицай, който влезе в стаята, ме видя да стоя така и извади пистолет, преди някой да го спре.

– Стой!

Чарли смушка Рандолф.

Аз чаках. Полицаят приближи и нареди:

– Обърни се.

Още преди заповедта аз заставах до стената, облегнах се на нея с

разтворени крака, оставих полицаия да издърпа пистолета и да ме провери за друго оръжие.

Чух Чарли да казва:

– Е?

Рандолф се засмя:

– Казах, че му давам десет минути преднина, но сега нещата не са в мои ръце.

До този момент не бях подозирал колко „остър“ може да бъде старият Чарли.

– Нямах избор, Хал. Може би жена ти би искала да узнае за епизода в Детройт.

Рандолф едва не се задави.

– Не, няма да направиш това...

– Може би не, ако...

Хал Рандолф каза нещо, което не чух, отиде до ченгето и пъкна служебната си карта в носа му.

– Аз ще се погрижа за него.

Но полицаят не трепна.

– Съжалявам, сър. Той е в списъка на издирваните!

– По-добре виж картата ми...

– Видях я. Може да впечатли капитана, но не и мен. – Полицаят ме потупа.

– Изправи се с ръце на гърба!

Чух изшракването на извадени белезници. Рандолф каза:

– В такъв случай, по-добре виж това, преди да предприемеш нещо.

Каквото и да бе това, което показва, полицаят бързо промени решението си. Обърнах се. Те двамата стояха лице в лице. С гневно лице полицаят връчи в протегнатата ми ръка револвера. Рязко се обърна на пети и излезе от стаята.

– Благодаря. Разтревожи ме. Някой ден и аз ще открия какво се е случило в Детройт...

Лицето му застина отново и аз разбрах, че съм прекалил. С преднамерен жест Рандолф погледна часовника си.

– Имаш десет минути, Тайгър, после тръгваме след теб. Ще се обадя навсякъде и ще затворя всички пътища за бягство, и когато те изправя пред съда, ще ви поставим на място – теб, Мартин Грейди и цялата му проклетата организация веднъж завинаги! Няма да стигнеш далеч. Не си по-бърз от радиото или телефона, така че в мига, в който тръгнеш от тук, започни да мислиш какво ще ти струва това, че си такъв умник!

– Не си от благодарните – отбелязах небрежно.

– Мен, губиш собственото си ценно време!

– Винаги мога да ти се измъкна, Рандолф.

– Не, не можеш!

– Имаш слаба памет. Все още нямаш Мартрел, както и разкритията му. Все още не си намерил Спаад Хело и ако ти ми заиграеш твърдо, направо ще ви съсия – теб и организацията ти. Аз ще се откача от въжето с нещо, с което разполагам, а ти ще „увиснеш“, заедно с мръсните си калташки номера. Доставих ти неща, за които можеш да получиш медал или повишение, а това е нещо, което сам не можа да заслужиш. Ако мислиш, че ще спра дотук, направо си луд.

– Имаш още осем минути.

– Заври си ги, знаеш къде!

Той се ухили, доволен от себе си и от това че бях вбесен. Когато кипнеш целия, забравяш някои неща, а той точно това искаше.

Тогава мярнах предупреждението в очите на Чарли и с поглед им казах „чао“. После се чупих.

Точно преди асансьорът да стигне файето, си спомних нещо и го спрях на първия етаж. Излязох и се спуснах долу по стълбите, залепих се до стената и огледах коридора. Полицаят, който беше горе, стоеше там с няколко други; един с униформа на капитан и в ролята си на началство четеше конско на патрулния полицай, че е послушал човек от Вашингтон, без значение кой е той. Нареди на един да стои при асансьорите, друг да пази стълбите, а после се качи в другия асансьор с униформения полицай. Преди те да стигнат до мен, аз слязох по стълбите към мазетата, намерих врата, която излизаше в задната част на сградата, и се изнизих. Трябваше да прескоча две огради, докато стигна до тротоара. Мушнах ръце в джобовете си и се отправих към Осмо авеню, усмихвайки се при мисълта за бесните в момента ченгета.

Валеше.

Какво липсваше? Какво беше това, което знаех и точно когато щях да сложа ръка на него, ми се изплъзна? Там беше, а аз не го виждах. Отсега нататък всичко ставаше много просто. Подробни разкрития на Мартрел и всички са доволни. Той бе с жената, която обичаше. Искаше единствено нейната безопасност.

По един особен начин той бе по-голям късметлия от мен. Достатъчно възрастен бе, за да проумее, че Соня не е за него, а възрастта има и предимства. Знае ли човек? Може би, в края на краищата, тя го обичаше? Може би точно образът на бащата бе това, от което се нуждаеше

тя? Имало е и други подобни случаи.

А сега, Рондин. Моята работа е нещо, което тя никога нямаше да разбере, а не искаше и да чуе за нея. За Рондин тя беминало, с което е свършено. Тя не можеше да живее със страха и опасността, и изобщо не я обвинявах за това. Това не е живот за жена.

Но как, по дяволите, да зачеркна двадесет години от живота си? Как да изтръгна нещо, така дълбоко вкоренено в мен? Как мога да й кажа, че никога няма да бъде истински в безопасност, независимо от това къде сме и под какви имена? Винаги ще има някъде някой Спаад Хело, винаги със задача да вземе главата ми, защото няма да допуснат, че съм извън играта. Зная за тях толкова, колкото и те за мен. Те ще бъдат спокойни, ако съм мъртъв, а не жив. Хм, с разпънатата ми пред камина-та кожа...

Колцина сме останали сега? Замислих се. Само една шепа от пре-дишната многобройна група. Само толкова. И само късметлиите. Или добрите, „майсторите“. Законът на джунглата за оцеляването очисти жестоко повечето посредствени. И Рондин, и Чарли се оказват прави. Организацията ще продължи да съществува. Работа на Мартин Грейди ще продължава, като ще подпомага правителствените служби с дейст-вия, които те самите не могат да осъществяват.

Ще дойдат други, ще заемат нашето място, ще натрупат опит, дока-то стигнат до нивото на най-добрите. След известно време моята липса дори няма да се чувства. Ще ме споменават с добро, когато старата гру-па се събере заедно, но няма да им липсвам. Ако ме убият или се оттег-ля, изобщо няма да им липсвам.

Патриоти? Един от момчетата на IATS веднъж ни нарече предате-ли. Глупости. Те просто разкриха, че ние всички сме обучени професио-налисти, но от по-друг калибър. Бяхме твърда група, биехме се на пред-на линия толкова необуздани и толкова нови като всичко, което някога е съществувало в стария свят. Бяхме умирали с най-добрите от тях, пома-гахме в действията им, понякога ние ги изпреварвахме. Никога не ни от-блъскваха, когато се нуждаеха от въоръжена ръка или информация, кои-то само парите на Мартин Грейди можеха да купят.

Но Рондин не можеше да приеме всичко това. Щеше да боли, но то-ва щеше да бъде голямото „сбогом“ и за двама ни, и както бе казал ня-кой: „благодаря за спомените“.

С какво ще ги заместя? Мисли за други жени? Доста от тях бяха много хубави. Приятната миризма на баня, парфюм. Някои от тях бяха диви и с ухание на свежест в косите и нисък, приглушен смях. Други, с

възбуждащо оскъдно копринено бельо, някои с рокли, които се въртяха и разтваряха, когато танцуваха. Някои...

Заковах се на улицата.

– прошепнах дрезгаво и усетих, че по врата ми започна да се стича пот. Ръцете ми трепереха, когато погледнах часовника си. Беше почти 5:30 сутринта и аз бях вървял през времето, като че ли то изобщо не означаваше нищо.

* * *

И тогава внезапно разбрах къде е Спаад Хело. Всъщност съм знаел всички отговори и просто не съм виждал посоката. Затичах се до една закувалня на ъгъла, намерих телефон, пузнах монета и набрах номера. Чарли Корбинет.

Даваше свободно и никой не вдигна. Провесих слушалката и излязох от кабината, опитвайки се да реша какво да правя. Можех да се обадя на ченгетата, но те щяха по-скоро да бързат да ме опандизят, отколкото да ме изслушат. За тия работи са даже прекалено чевърсти. А в този случай само при една погрешна тяхна стъпка щяха да погинат много хора. Не трябваше да ги оставям да си развихрят глупостта.

Човекът на щанда бе пузнал радио, което малко неясно предаваше новини. Дикторът говореше спокойно, но много трудно успяваше да скрие вълнението в гласа си. Един от нашите тайни агенти току-що предотвратил разрушаването на важна правителствена сграда във Вашингтон и въпреки, че случаят е строго секретен, се очаквали още подробности, които ще съобщят в следващите новини.

Значи бяха успели и стигнали навреме. Но дали това бе достатъчно?

Спрях едно такси, дадох му адреса на склада и му казах да ме остави на ъгъла. Водачът кимна и се отправи към Уест Сайд Хайуей по прекия път към центъра. Когато стигнахме на високото, видях целия град. Това са единствените моменти от денонощието, когато времето спира и градът – тази камара от бетон и стомана, най-последно заспива. На изток бе сиво от лъжлив изгрев, а дъждът се превръщаше в една лека мъглива пелена.

Дали на Рандолф му харесва, или не, аз зная, че е пусната обща заповед за залавянето ми и всички патрулни коли са излезли да ме търсят. Цялата полиция е на крак. Тук беше дяволски пусто, така че всяко движение би изглеждало подозрително, а не можех да си позволя да ме спрат точно сега.

Съблякох мушамата. Опасявах се, че проблясва на лампите и може да бъде забелязана, затова я захвърлих в една кофа за боклук на тротоара. В черния костюм, който нарочно бях облякъл, нямаше да е толкова лесно да ме видят. Освен мен никой друг не се движеше по тротоара. От време на време минаваше кола, завиваше в някоя пресечка и изчезваше.

На два пъти дежурни коли минаха бавно и аз се прикривах в сянка, като се движех плътно до сградите. Когато стигнах до крайната сграда, я заобиколих и се изкачих по водещата към покрива металната стълба. Свих се в тъмнината, оглеждайки се дали няма някой.

На изток небето ставаше все по-светло. Само още половин час и слънцето щеше да изгрее. Поредният изгрев.

Колко бяха умрели този път? Колко още щяха да умрат, преди слънцето да поеме пътя си на запад? Кой нямаше да доживее срещата с новия ден? И ако смъртта стигнеше не тези, които трябва, колко още други ще заплатят с живота си?

Напълно готов пропъльзах по покрива към комина, застанах за миг, преди да се придвижа до парапета от другата страна, и скочих на следващия покрив. Гумените ми подметки поначало са тихи, но лекият шум от чакъла ми звучеше в тишината почти експлозивно. Изглеждаше чисто, но трябваше да съм напълно сигурен. Отидох до ръба и се ослушах.

Знаех къде съм. Използвал съм тази сграда и преди, познавам всеки сантиметър. Сградата бе ремонтирана за наше удобство от Мартин Грейди именно за подобни акции, и в случай, че не са я огледали и претърсили основно, не биха знаели за таванската капандура, водеща в стаята долу. Но те нямаше да очакват да дойда оттам. Те щяха да очакват почукване на вратата, както се бяхме договорили. Шансовете бяха все още на моя страна, ако ги използвах правилно. Пръстите ми напипаха дръжката на капандурата и тя се отвори върху добре смазаните си панти. Подпрях я, спуснах се и краката ми напипаха стъпало. Затворих капандурата над главата си и по таванската стълба се спуснах до горния етаж.

Стълбището бе тихо. Хванах се с една ръка за парапета, а 45-милиметровия ми приятел бе в другата със свален предпазител. Когато почувствах бетона под краката си, вече знаех, че вратата е точно отпред и протегнах ръка да напипам резето.

Отвътре се чуваха тихи, приглушени гласове. Познати гласове.

Трябваше да действам бързо. Тази врата тук бе предвидена за изход, а не за вход. Отвътре те не можеха да знаят, че има врата, защото бе замазана, както и цялата стена. Щях да имам няколко секунди в своя

полза, не повече. Още със самото влизане бе нужно да действам светкавично. Защото втори такъв шанс нямаше да имам, а залогът бе собственият ми живот.

Другият е бърз като мен и ако не е застанал на такова място, че да го видя веднага, щеше пръв да действа той...

Имаше само един начин да разбера. Стиснах резето, издърпах го безшумно, сложих рамо на вратата и с един тласък я отворих широко. Втурнах се вътре със страховтен вик, който се изтръгна от мен, подобно рев на диво животно.

В тази частица от секундата...

В тази частица от секундата аз ги видях, Рондин и Мартрел, вързани на пода, а едрият човек с мушама, близо до другата врата, се извърна към мен. Очите му бяха силно присвити, а пистолетът в ръката му гръмна, преди даже да бе добре насочен към мен.

Моят собствен „звяр“ подскочи в ръката ми и аз почти видях как куршумите се забиха в тялото му и го хвърлиха към стената. Трясъкът и димът от двете оръжия изпълни стаята. Но дори след като го бях надупчил с огромния си калибър, онзи тип продължаваше да не предава Богу дух. Опита се да каже нещо и със сетни усилия надигна пистолета си, но този път го насочи към Мартрел. Моят следващ изстрел го избви от ръката му. Последният отправен куршум прониза челото му точно по средата. Спаад Хело умря с шапка, преливаща със собствения му мозък. Елитният агент бе безжизнена купчина месо на пода.

Писъкът ѝ не стигна до мен, но очите ѝ успяха. В тях бе изписан ужас и преди да успее да го разчета правилно, стана твърде късно. Един куршум долетя отнякъде и се заби в ръката ми под рамото, и аз изпуснах револвера си. Хвърлих се на пода, претърколих се и усетих, че друг куршум одраска скулата ми. С лявата си ръка се опитах да напипам револвера, но един точно премерен изстрел го отпрати надалеч, а куршумът рекушира в тавана.

Този път щастието ми измени.

– Ако мръднеш, ще убия момичето! – заяви Соня.

Мартрел издаде тих, отчаян вик. Сега изглеждаше много по-стар, напълно съсипан.

Изправих се до седнало положение, с ръка на огнестрелната рана под рамото ми. Извадих носна кърпа и я вързах около раната.

– Чакахме те – каза Соня, влизайки в стаята.

– Зная.

– Трябваше да огледаме мястото по-внимателно. Може би тогава

Спаад нямаше да умре. Така става, когато човек стане невнимателен. – Тя погледна свитото тяло до стената, без въобще да трепне от гледката. Ти също си невнимателен, тигре мой...

– Случва се.

– Ако с теб е имало други, досега щяха да са тук. Мисля, че спокойно можем да приемем твоето появяване за еднолично решение. Или греша?

– Другите ще дойдат по-късно...

Нямаше смисъл да се опитвам да я лъжа. Тя знаеше резултата в съезанието също толкова добре, колкото и аз...

– Дотогава ти ще си мъртъв. Не се притеснявам. Ти твърде много внимаваше да не разберат къде си ме скрил. Е, аз пък ще им кажа, че съм била другаде.

– Браво на теб.

Погледнах Рондин. Беше легнала настрани, с вързани на гърба ѝ крака и ръце, точно както и Мартрел. Казах:

– Извинявай, скъпа, не исках да стане така.

В гласа ѝ имаше невероятна студенина. Навярно така са се чувствали англичаните, когато Хитлер е пускал бомби над главите им.

– Няма нищо, скъпи.

– Колко трогателно...

Рондин я погледна и всичко в Соня се стегна. Беше като едно хубавичко момиче, което благородната дама от замъка поглежда от висотата на положението си, и въпреки че именно Соня държеше положението под контрол, имаше нещо толкова различно между двете, че бе направо страшно. Устните ѝ, толкова меки преди, се свиха и станаха твърди, а едно ново и жестоко изражение се появи на скулестото ѝ лице. С крива усмивка тя заяви на Рондин:

– Вие никога няма да спечелите!

Съзнателно или не, Рондин ѝ се усмихна. После каза:

– Напротив. Ние никога не губим...

За миг си помислих, че тя ще натисне спусъка на малкия, плосък автоматичен пистолет, но не го направи. Мартрел се раздвижи на пода и каза с треперещ глас:

– Соня... Моля те!

– Изменник! Мръсна свиня! Смяташ, че ще останеш жив, за да ни предадеш? Мислиш, че аз съм като теб? Не, никога! Аз не съм бягала като теб, старик такъв! Бях изпратена тук. Имах заповед да правя това, което съм правила, и да бъда в готовност. Тук съм готова да ликвидирам

всеки като теб, ако се наложи. Сега моментът настъпи.

Намръщих се и разхлабих превръзката, после пак я стегнах.

– Твоята група е унищожена, Соня. Остана само ти и си разкрита. Ликвидирахме всички връзки в кантората на Фаунтънс, осуетихме плана „Валчек“ и се добрахме до списъка на всички агенти в списъка на Фаунтънс. Съвсем скоро нашите ще се доберат до името ти в списъка му. Ще ви преследват като проклети, бесни кучета. Всички вас!

Това я спря. Обърна се към мен, очите ѝ светеха:

– Значи ти си разбрал всичко? Успял си?

– Да. Аз, Тигърът! Аз успях!

Тя искаше да е сигурна. Трябваше да знае и не може да се съдържи. Думата сама изскочи от устата ѝ.

– Как?

Отне ми известно време, за да ѝ обясня. Сега вече само времето ми бе останало. Може би... Казах:

– Твоите хубави, малки, екзотични бикини, милинка. Те те издадоха. Връзките ти с Фаунтънс са били прикритие. Под формата на талони за поръчки и за да правите комбинацията с обратни инструкции, които ти е предавал. Пращал ти е и стоки, с които е търгувал.

Нищо по-специално. Нищо, което жена с вкус би носила. Само евтини боклуци, с които е снабдявал жени по цялата страна. В теб имаше нещо. Минало, възпитание, както го наречеш. Но има и липса на класа. Имаш лош вкус и не си могла да изхвърлиш боклуците, които ти е изпращал. Ти сама ми каза, че при вас жените обичат такива неща. В тях има полъх на „Запада“ и го обичат.

Когато видях тези парцали в офиса на Фаунтънс, трябваше да се сетя, но измина известно време, докато го осъзная. Боже, как не се хванах в хитрия ти капан. Ти си изпратена тук със задача да се добереш до Мартрел, а аз се захванах и свърших всичко вместо теб... Операцията е била добре замислена, но не бе изпълнена достатъчно бързо, така че останалите от групата ви опитаха и други средства. Но всички се провалиха. Много време ще мине, докато се подготви друга група като вашата.

– Били са твърде глупави и са ги хванали.

– Аз също.

Соня Девъл ме погледна с изненада. Все още исках да печеля време и все още няхах отговор.

– Нима? Значи и тигърът греши?

– Можеш да ви спра, когато приятелят ви се преоблече като жена, за да стигне до теб и ти предаде инструкциите. Но в този момент Ан

Лайтър е попаднала на вас. Бележката, която си взела от нея, бе подписана Т. Мен. нямаше никакъв „Тигър“ в нея. И все пак ти ме нарече така, когато за първи път установи контакт с мен. Ан никога не би разкрила толкова много за мен, но един руски агент, който ме знае от досиетата „А“, би ме познавал. Това беше грешка, сладурано.

Тя размаха пистолета в ръката си.

– Но не фатална като твоята. – Погледна другите. – Или като тяхната.

Видях лицето на Мартрел. Тя му се усмихна.

– Бедният глупак. Сега, след като знае, би казал и майчиното си мляко. Виж как ме гледа. За да си отмъсти, ще ви „изпее“ всичко.

Зад Мартрел Уоли изпъшка. Помъчи се да се освободи от въжетата, но се отказа и започна да ругае. На няколко пъти чух името си, преда да спре. Рондин разбра какво се опитвам да правя и се намеси.

– Защо не ни застреляш сега?

– Защото ще направя нещо по-интересно с куфара, който Спаад Хело донесе.

Проследих погледа ѝ до черната чанта на стола.

– Знаеш ли какво има вътре?

– Разбира се.

На Рондин, Мартрел и Уоли тя каза:

– Експлозив, приятели. Всички ще умрете заедно. Дълго време няма да узнаят кои сте и защо сте умрели. Дотогава ще сме взели положението под контрол. Виж какво, тигре мой, ти ще направиш нещо за мен. Нещо, което Гейбън беше принуден да направи преди теб.

Тя бръкна в джоба си и извади няколко сгънати листа.

– За да спаси живота им той подписа изявление, че не е тук по своя собствена воля, а е отвлечен със сила и задържан от вашите агенти и смята, че ще го убият, ако не направи разкрития. Кълне се в непоколебимата вяроност към нашата велика родина. Ето го, тигре мой, провалът ти... Когато изявлението стигне до Обединените нации и бъде правилно използвано, ще стане солидна причина за протест от наша страна срещу вашата „политическа провокация“...

По кожата ми мина хлад.

– И ти ще напишеш собственоръчно изявление и ще потвърдиш, че си имал задача да отвлечеш и убиеш Мартрел. Значи ще подкрепиш истинността на неговото изявление...

Тя се усмихна, но очите ѝ бяха жестоки и хладни.

– А ти всъщност точно това направи. Отвлече го и ще го намерят

мъртъв... Когато това излезе във вестниците, смятам, че ще си в много неприятно положение.

– А ако не подпиша?

– Ще подпишеш... – Тя погледна Рондин. – Ще стрелям в нея така, че да е много болезнено. Тя няма да умре лесно и веднага, както останалите, и ти ще трябва да я гледаш как страда, докато настъпи смъртта. Не, мисля, че ще подпишеш.

С глас, в който нямаше нито страх, нито напрежение, Рондин каза спокойно:

– Не подписвай, Тайгър!

– Предпочиташ да те застреля?!

– И други за били убивани преди мен. Ще има и такива след мен. Но трябва да запазим своята лоялност!

– Няма да разсъждаваш така с куршум в корема – каза Соня, като изпитваше задоволство от всяка дума.

– Може би не, но ако го спра да подпише тези глупости, по-добре е да те накарам да го сториш.

Наистина го мислеше. По дяволите, мислеше го! Но аз нямаше да й позволя да го направи.

– Млъквай, Рондин!

Видях я да се усмихва. Изпрати ми целувка, но в очите й съзрях решителност.

– Аз не съм твоята Рондин, не помниш ли? Може би тя щеше да предпочете бърза смърт, вместо да загуби всичко. Аз съм Едит, аз съм друга жена, въпреки че ме наричаш Рондин. Аз съм различен човек от нея, скъпи.

– Това сега няма значение – отвърнах.

– Значи ти направи всичко това просто за нищо? Ние умираме за нищо? Мислех, че вярваш в това, което вършиш! Вярвах, че си професионалист! Беше толкова... всеотдаен. Искях да изоставиш работата си, докато осъзнах, че никога няма да можеш. Вече дори бях готова и аз да заживея с нея. Знаех, че тази работа трябва да се върши и ти трябва да я вършиш. Бях готова да съм теб! Сега съм готова да умра за твоите принципи, Тайгър. Мисля, че това е последното, което ще ми позволиш да направя.

Тя отново бе изцяло моя, дори така – вързана и победена, пред очите на смъртта. Аз сия бях възвърнал, а чрез нея получих и малката отсрочка, от която се нуждаех.

За секунда помислих, че е твърде късно и пистолетът ще изгърми,

преди да успее да го спра. Но казах:

– Соня, спри! Ще подпиша...

Тя се обърна с тържествуваща усмивка към Рондин. Изглеждаше като победа на слугинята над господарката ѝ.

– Ти си много умен, тигре мой. Ще ми бъде мъчно, когато умреш. Закратко, защото ще си спомням изгревите, които прекарахме заедно. Но после ще забравя.

Тя бавно отстъпи назад към Спаад Хело, наведе се, бръкна в джоба му и извади тънки, но здрави белезници, и ми ги подхвърли.

– Закачи лявата си ръка на тръбата до теб. Здраво! Виждам какво правиш. И без номера!

Взех белезниците, щракнах ги на лявата си ръка, в дясната чувствах адския огън на болката при всяко движение. После заключих белезниците на тръбата.

Тя се доближи до мен с пистолет, насочен в главата ми. Бръкна в джоба си, извади листата и ги хвърли в краката ми.

– Аз ще диктувам – каза тя, – а ти ще пишеш.

– Моля те, Тайгър! – тихо изрече Рондин. Очите ѝ бяха мокри и в тях имаше горчилка от поражението.

– Остави, скъпа. Всичко е в нейни ръце. Това все някога трябва да свърши.

– Не е така!

Взех листата и казах остро:

– Млъквай!

Нещо като стон бе сподавено в гърлото ѝ. Аз бръкнах в джоба си и напилах писалката на Ърни, която имаше експлозивен заряд. Свалих капачката и я сложих от другия край.

– Хайде. Диктувай.

Соня продиктува три страници с възможно най-уличаващи свидетелства срещу нашата страна, които аз документирах за нейно задоволство. Казваше имената буква по буква, така че всички да могат да бъдат „проверени и наказани“. С един бърз поглед забелязах Рондин да ме гледа с истински ужас и отвращение, изписани и по лицето на Мартрел. Но той бе преизпълнен с отвращение и омраза и към всичко онова, което бе извратило до безумие съзнанието на най-скъпия му, обичен човек...

Разочарованието не слизаше от лицето на Рондин.

Написах всичко, подписах го с кръв, която се стичаше по ръката ми, и се облегнах, напълно изтощен. Соня изчака да свърши, взе куфара,

отвори го и пусна часовника вътре. Оттам започна да се чува тихо, зловещо тиктакане.

– След пет минути всичко е свършено – каза ни тя. – Можете да викате и да надавате писъци на ужас, но няма кой да ви чуе. Това място е добре звукоизолирано, а по улиците все още няма хора. Твърде е рано. Едва зазорява...

Изчаках да свърши, завъртях капачката на писалката, колкото бе необходимо, закачих я на листовете с признанията и ѝ ги подадох. Тя посегна, взе ги от ръката ми, без да сваля поглед от мен, и ги мушна в джоба си. Режеща болка прониза ръката ми, но аз потиснах неволната гримаса. Поне малко прикрих това, което Соня искаше да види изписано на лицето ми – унижението и болката на победения...

– Благодаря ти, тигре мой. Почти съжалявам, че няма да те видя вече... жив. Е, хайде, сега вече сбогом.

Не ѝ отговорих. Чаках да излезе и се вслушвах в часовника в куфара. Тя ритна тялото на Спаад Хело настрани, отвори вратата, излезе и я затвори след себе си.

– О, Тайгър! Защо? – промълви Рондин.

Отново времето беше главният фактор. И то – секундите. Тръбата от газовата инсталация, за която ме държаха безелниците, беше доста по-слаба, отколкото показваше видът ѝ. Издигаше се на около десет фута над пода и бе закрепена за тавана в горната си част. Почти изревах от болката, която разкъса ръката ми, но се изкачих по тази проклетата тръба и извадих безелниците от горния ѝ край. Свлякох се на пода и за миг останах на колене, подпирайки се със сетни усилия на ръцете си, после страшно предпазливо, въпреки пълното ми изтощение, откачих жиците на експлозива в чантата.

Развързах първо Уоли, за останалите не губих време.

– Издърпай го към задния изход! Бързо! Трябва да има няколко стени между нас!

Той не прояви глупостта да задава въпроси. Сграбчи Мартрел под мишниците, докато аз затеглих Рондин със здравата си ръка. Измъкнахме се в двора отзад и едва успяхме да се прикрием зад купчина бетонни панели.

В следващият миг последва ужасяващ гръм! Сякаш целият свят експлодира над нас в един истински вулканичен порой от огън, дим е прах.

Когато всичко затихна, аз се надигнах, отвързах Рондин и Мартрел, погледнах в очите ѝ, които сега вече осъзнаваха всичко. Разбираше, че

аз бях имал все пак един печеливш коз в ръцете си, който изиграх правилно, и в последна сметка ние *победихме!*

Приближихме се заедно до купчината към предната част на сградата. Вече долавяхме слаб вой на сирени. Приближаваха доста бързо към нас.

Сега вече можехме да ги посрещнем и поздравим. Бях готов да прегърна целия свят, почти всичко, даже и тъпите ченгета!

Слънцето едва се появяваше на изток като яркооранжев, извит надолу сърп, който посягаше да запали земята с огнената светлина на новия ден.

Соня беше още с мен, но не можеше да види този изгрев. В известен смисъл тя беше част от него, защото представляваше само едно ярко, влажно, кървавочервено петно на асфалта пред сградата. Там се отразяваше блясъкът на новия ден и финалът на едно дело, което най-после бе напълно завършено.

КРАЙ

© 1965 Мики Спилейн
© 1996 Красимира Попова, превод от английски

Mickey Spillane
Bloody Sunrise, 1965

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Публикация

Мики Спилейн
ТАЙГЪР МЕН
в „Кървав изгрев“
Американска, първо издание
REAL PUBLISHERS 1996; Sofia

Превод Красимира Попова
Редактор Чавдар Битов
Коректор Явор Недев
Компютърен дизайн – REAL
Компютърен набор и предпечатна подготовка – REAL
Гарнитура SP-NEWS CENTER
Формат: 84×108/32. Печатни коли: 11. Цена: 89 лв.
ИК РЕАЛ, София, 1996 г., 176 стр.

Mickey Spillane. Bloody Sunrise
Corgi Books, 1965, 190 p.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6265>]